

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ 11^{ον} ΑΡ. 551

Η Κωφίση

1934

*Αντίθετο
το γράμμα στο πάνω
μέρος*

κόκκινα. Και βρομούσαν, βρομούσαν αυτά τα μαγαζιά φορεμένα.
Και τώρα, αν και κλειστά, μιά ήρθε η βρομία τους, σαν να περίμενε απ' έξω κι' έτρεξε να μιά υποδεχτεί.
Τό σπύτι αυτό της μάγισσας, που τόβλεπα με κακό μάτι και που έβγαζε κι' αυτό τη μυρωδιά, τη βρομική των κοκαλίων, σαν νάταξ ή άναυγόν του, το γνώτο του, και ούτε να το πλησιάσω ήθελα, πόσο επιθυμούσα τώρα και κάμποσον καρδ να έμω μέσα ... Πρίν ήταν η κόλαση και τώρα είχε γίνει ο παράδεισος...

Μιά κόρη εμφάνισε μιά μέρα στο άπαιστο αυτό σπύτι, μιά κόρη, και από σκοτεινό, άπαιστο, το έκανε να λάμπει ...
Ήταν η έγγονη της Μπαρούτενας, κόρη του τελεονοφύλακα γιου της.
—Μα πώς, μιά πώς, έλεγα όμα την είδα. Βγάδουν τριαντάφυλλα ή τσουκνίδες ; Η σαφές πουλάκια ; ...
Και δέν τόλεγα μόνος εγώ, ο κόσμος όλος τόλεγε. Και δέν τόδελα να τό λέη, ήθελα ο κόσμος να μιν τόβλεπε αυτό, όχι... Μόνος εγώ ! ...
Όχι, σταράτη, με γαλιανά όρτια μάτια, θαμνίσιο σώμα, υπεργρανή...

Και πρίγαινα με συγκίνησι που δά την έβλεπα, δά καθόμουν κοντά της... Ή πόρτα ήταν άνοιχτή και μύρισε, χωρίς να χτυπήσουμε.
Ανεβήκαμε την παλιά σκάλα, που άρχισε να τρίζει, σαν να πονούσε και φώναζε, και βρεθήκαμε στην πόρτα ενός μεγάλου δοκιατίου, που στη μέση του λαμπάδες μεγάλες φωτίσαν τη νεκρή Μπαρούτενα. Τό φέρετό της καρέκλες τό στήριξαν.

Τέσσερες γοηές μαγευόρες καθόντουσαν κοντά της, χωρίς να μιλούν. Γύρισαν, μιάς κίττασαν που μύρισε, και πάλι σκύναν τα κεφάλια. Θάταν φιλενάδες της παλιές και ίσως νάκαναν κι' αυτές την ίδια δουλειά, μάγια.

Η έγγονη όμως δέν ήταν εκεί ! ...
Ένα καναπέδάκι, δυό κάδρα από πάνω.
Καθίσαι στο καναπέδάκι.
—Πωπό !... ή νεκρή χαμογελά !... μου είπε σιγά ή μητέρα μου.
—Τί, τί ; ρώτησα εγώ.
—Χαμογελά, έξω γ'ό !... Θα πέθανε με χαμόγελο ! ...

Κι' έτσι ήταν. Η γοηά Μπαρούτενα, καθώς την είχαν ξαπλωμένη, με τα καλά της, ρούχα, τα χέρια σταυρωμένα, φαινόταν να χαμογελά, σαν να κοιμόταν κι' έβλεπε όρτια όνειρο.

—Μα πούνα ή Νίτσα ; ρώτησα εγώ τόν έαυτό μου.
Πέρα, στη μέση δυό παραθύρων, ένας καθρέφτης σκεπασμένος.

Σ' αυτόν ή Νίτσα δάβλεπε τό όρτια πρόσωπό της.
Μα πρίν έρθει αυτή και τόν άγιάσει, θα έβλεπε τη μορφή της ή Μπαρούτενα...

—Μα γιατί δέν είνε ; σκεπτόμουν. Μήπως έφυγε, μήπως, μήπως...
Ένα μάστο κήπιος μου παρουσιάστηκε, σέρνοντας πολλά μωζύ του.

Και ήσυχια. Κάνεις δέν μιλούσε. Τό φώς των λαμπάδων αυτό κάποτε σάλευε.

Νά, όμως, ξαφνικά και σαν να φωτίστηκε ή πόρτα από λάμψη γλυκειά ζωής και ήδονης. Αυτή είχε φανή !
Η καρδιά μου, άντι να χτυπήσει δυνατά, θα σταμάτησε δίχως άλλο κείνη τη στιγμή τη δουλειά της, γιά να την θαμιάσει κι' αυτή, νά... Μα τί να πώ ακόμα ; ...

Με ήξερε, καλά με ήξερε. Άλλά δέν γνώριζε ποιος ήμουν, τ' όνομά μου. Με τη μητέρα μου όμως γνωρίζονταν.

Έβλε καθίσει κοντά στη μητέρα μου και της έλεγε γιά τό θάνατο της γιαγιάς της. Μιλούσαν σιγά, σαν να φοβόντουσαν μη ξυπνήσουν την πεθαμένη μάγισσα.

Κι' εγώ, από την άλλη μεριά της μητέρας μου, από τη δεξιά, κάτοντας, σκεμμένος, ότι άκούω, προσπαθούσα να την βλέπω, να την βλέπω !... Σε μιά στιγμή, που άνασπρόνθηκα, είδα τις γοηές τα μάτια τους νάμια στηλωμένα σε μιάς.

Μα και πώς μου φάνηκε ή γοηά Μπαρούτενα !... Σαν νάχε μεγαλώσει τό χαμόγελό της !... *

Η μάνα μου όμως, όστερα από άρχητη ώρα και άφου είχαν τελειώσει την έμλια κι' έμεναν σιωπηλές, είπε στη Νίτσα πως θάφηνε. Κι' έπειτα στράφηκε σε μένα.

—Εσύ τί θά κάνης ; με ρώτησε. Άν θέλεις καθίσε, να κάνης συντροφιά στη Νίτσα...

—Ναι, θα καθίσω, της απάντησα εγώ.
—Θά έμενα ακόμα, αλλά θυμηθήκα πως πάει γιά βροχή και πρέπει να πάω να κλείσω τό παράθυρο...

Κι' έφυγε. Η σκάλα έτρίζε, φώναζε κι' έπειτα ήσυχασε.
Άκουσα τη μάνα μου να κλείνει και την πόρτα.

Εγώ καθόμουν στη μιά άκρη του καναπέ και ή Νίτσα στην άλλη.
Έκανα πως δέν την πρόσεχα, γιατί είχα δη τα μάτια και των τεσσάρων γοηών να μιάς κίτταζον κρυφά.

Όταν όμως σκύναν πάλι ή γοηές περισσότερο τό κεφάλι, βόρκα ευκαιρία και γύρισα να την δω. Μα τό ίδιο έκανε και κείνη και τα μάτια μας συναντήθηκαν.

Πο' όλίγο να της χαμογελάσω.
Άλλά ή γοηές τώρα μιάς κίτταζαν με ύψηλμένα κεφάλια, άφου κάτι είχαν μεταβή τους, κι' όστερα σηκώθηκαν, τυλίχθηκαν στα μανίρα τους πλατεία σάλα, άσπασθηκαν τη νεκρή και ήρθαν πρds την έγγονη της.

—Θά φήγετε ; τις ρώτησε κείνη.
—Ναι, ναι, καθόμαστε μακριά πολύ...

Κι' έφυγαν.

Η σκάλα άρχισε να τρίζει δυνατά. Όστερα, όταν έπαυσε, άκούστηκε ή πόρτα ν' άνοίγει και να κλείνει δυνατά.

—Τώρα, τώρα, έκανε ή Νίτσα, κι' ένωσε τα χέρια της, τί θα κάνω ; Και ή κυρά Μαρία πάει στο σπύτι, δέν μπορούσε, είχε τρεις βραδιές να κοιμηθώ...

—Μα γιατί κάνετε έτσι, δεσποινίς, της είπα εγώ, και σηκώθηκα. Έμένα δέν με λογαριάζετε ; ... Εγώ θα μείνω εδώ, φύλακας, δάσκαλος, μαντρόσκυλο ! ...

Κάτι σαν μικρό χαμόγελο πήγε να φωτίσει τη μορφή της.
—Εύχαριστώ, μου είπε.

Έγώ έξακολουθούσα :
—Και τό καλύτερο είνε, σάς συμβουλεύω, να πάτε να κοιμηθίτε σεις στο δωμάτιό σας. Εγώ θα μείνω δω...

—Άχ, ναι, μά...δέν μπορώ !...
—Γιατί ;
—Γιατί... νά... να σάς τό πώ, φοβόμουν...

—Τότε έδω... Αυτό έχει στην καρέκλα τό έπανωφόρι δικό σας είνε ;
—Ναι, ναι...

Πήγα, τό πήρα και της τό έδωσα.
—Νά σκεπασθίτε, έδω, στη γωνιά που καθόσαστε, του καναπέ, και να προσπαθήσετε να πάτετε έναν ύπνο. Θα σάς κάνη καλό !... Μην τιν διαδέτε, όταν έρθει, να τόν πάρετε, εγώ δέν θα ζήλέμω ! ...

Χαμογέλασε τώρα και είπε, σαν να με μάλωνε :
—Με κάνετε και γελώ ! Μα τί είσθε σεις ! ...

Ξαπλώθηκε στην άκρη του καναπέ, σκεπασμένη με τό έπανωφόρι της. Έγώ, καθισμένος στην άλλη άκρη, δέν την κίτταζα. Έκανα πως σκεπτόμουν.

Πέρασε λίγη ώρα. Σά να την πήρε ο ύπνος μου φάνηκε. Έκανε τέ τε κι' εγώ τό ίδιο και προσπαθούσα να κοιμηθώ.

Και νά, κι' όλ' αυτά που είχα στο νού μου, να ο ύπνος και ήθελε. Άλλά δέν κράτησε πολύ, κι' άκούω μιά φωνή, ένα ξεφωνητό άγνισ, σαν να ξεφώνισσε ή πεθαμένη.

Πετάχτηκα.
Η κόρη κοιμόταν, ή νεκρή άκίνητη, οι λαμπάδες να καίον...

Έναν κρότο άκουσα όμως τότε, σιγαλό, στη σάλα, σαν κάποιος ν' άνέβαινε σιγά, και ή σκάλα άπρη τριγυρds μικρούς.

—Άκούς, άκούς !... άκούω τη Νίτσα να λέει.
Έβλε ξυπνήσει και πρόσχε σεους κρότους.

—Τί άκούτε σεις ; τη ρώτησα.
—Η σκάλα τρίζει, σαν κάποιος ν' άνεβαίνει σιγά !
Ήταν τρομαγμένη.

Σηκώθηκα και όρμησα έξω από τό δωμάτιο. Μις φωτίζόταν απ' τη λαμπάτσα ή σκάλα. Η γοηά Μπαρούτενα δέν ήθελε ούτε τό γαζ, ούτε τό ήλιο κρυκό.

Κάνεις δέν ύπνρχε στη σκάλα. Άναμια κι' ένα σπύτι, τό απ' εκείνα τα χροματιστά, που έτρε νεγω μου μου. Κάνεις. Όστερα κατέβηκα και κλείδωσα την πόρτα.

Όταν άνέβηκα, την είδα να με περιμένει όρθια, ταραγμένη...
—Ήσυχασε, της είπα, ήσυχασε. Θάταν καμιά γάτα...
—Γάτα δέν έχωμει, κι' έπειτα, έτσι θ' άνέβαινε ; ...
Ήμουν ταραγμένος κι' εγώ όχι λίγο.

Εκάθισα στον καναπέ. Όμοια έκανε και κείνη.
—Θάταν ή ψυχή της, άρχισε να μου λέει.

Πο' να κολήσω πιά ύπνος, και σε κείνη και σε μένα. Είχα δη την ώρα. Τέσσερες πλησίαζε. Χάριξε.

—Α, κοντεύει να ξημερώσει !... είπε και πήρε θάρρος.
Φαίνεται όμως πως ήταν γραφτό, όπως λένε, να συμβούν και άλλα αυτή τη βραδιά, γιατί καθώς της έλεγα διάφορα, γιά να περάσει ή ώρα, να και μιά βουή άκούγεται. Έβλε σηκωθή άνεμος.

Τό φώς των λαμπάδων κινήθηκε σαν σημαούλα, από τόν άνεμο. Πεταχτήκαμε. Ένα παράθυρο ήταν άνοιχτό, τό πέρα.

Κινήθηκε και οι δυό να πάμε, αλλά κείνη τη στιγμή μιά άγρη πνοή όρμα μέσα με κρότους, ούρλιασματα, σβίνει τις λαμπάδες και σιγά σιγά πνικό άπλώνεται.

—Άκουσα τη φωνή της κι' ένα σώμα επάνω μου έπεσε.
—Μη φοβάσαι, μη φοβάσαι !... της είπα.

Και χωρίς να θέλω, άκούητσα τα χείλια μου στο πρόσωπό της...
—Μη ! ...

Την άφησα γρήγορα. Και όρμησα να κλείσω τό παράθυρο.
Τόκλεισα, αλλά καθώς γύριζα και ζητούσα τα σπύτια μου, μιά άγρη πη, που σά ν' άνοιξε κι' έκλεισε, με τυφλώσε, και τότε, πώς, πώς έμνη και χτύπησα κάτω... Κρότος μεγάλος έγινε φωνή, φώναζε κι' εγώ... Είχα γκαρμίσει τη νεκρή μάγισσα ! ... *

Όταν, με κόπο και βάσανα, έβαλα πάλι τη γοηά στη θέα της και ή λαμπάδες τη φωτίσαν, και όταν έξω άκούονταν δυνατή βροχή, πέτυχε με κεραυνός, τότε καθίσαμε και μιλήσαμε πάλι.

—Ω, τί κακιά νύχτα, τί κακιά !... είπε ή Νίτσα.
—Ναι, της απάντησα εγώ, τί κακιά !... είπε ή Νίτσα.

—Με μένα μιά εύτυχία, μιά έλπίδα μεγάλη !... Τί λέτε, τί λές, Νίτσα ;
Νά την σβόσω αυτή την έλπίδα ή να την αφήσω να μεγαλώσει ; ... Πές μου ; ... *

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Εύτέ όρπην, Νέαν Όρπην. — Σας εύχαριστώ πολύ που, μολονότι ζήτε στην Άμερική, προτιμάτε να ζητήσετε τη δική μου συμβουλή. Σας συνιστώ γιά τις ρυτίδες να κάνετε μασσάζ με την έξης πομιάδα :

Beurre de cacao	10 gr.
Miel	25 »
Blanc de baleine	5 »
Huile d'amandes douces	25 »
Eau de roses	15 »
Suc d'arachide	15 »

Πλένετε πρώτα τό πρόσωπό σας με χλιαρό νερό και κατόπιν τό αλείφετε με την άνωτέρω πομιάδα και κάνετε ένα έλαφρό μασσάζ. Μολαταύτα, επειδή γιά τό μασσάζ χρειάζεται να έχη κανείς κάποια επιτηδεότητα, θα σάς συμβούλευα να πηγαίνετε σε κανένα Ίνστιτούτο Καλλονής — στη Νέα Όρχη υπάρχουν πλήθος — και να ζητήσετε να σάς τό κάνουν εκεί. Μπορεί να σάς κοστίση κάτι, αλλά άσφαλώς θα είνε αποτέλεσματικότερο. Όποτε μπορείτε, κάνετε κρύες και ζεστές κομπρέσες με χαμομήλι.

Χωριατοπούλαν Σ. Α. — Γιά τις πανάδες, που προέχονται από τόν ήλιο, σάς συνιστώ την έξης συνταγή :

Sulphophenate de zinc	12 gr.
Glycerine	30 »

Κάνετε καθημερινώς εντριβές στο πρόσωπό σας. Έπίσης πολύ θα σάς όφελήση αν αλείφετε τό πρόσωπό σας με γάλα, μέσα στο όποιο θα έχετε στάξει τόσο λεμόνι, ώστε να κόψη. Έπειτα από μιά-δυό ώρες ξεπλένεσθε με χλιαρό νερό. Άποφεύγετε και τόν ήλιο και τη φωτιά. Σίς άλλες ερωτήσεις σας θα απαντήσω στο προσεχές.

Π. Άρεταίου, Ένταϊθα. — Γιά την φαλάκρα δέν υπάρχει δυστυχώς κανένα αποτελεσματικό φάρμακο. Τα δύο προϊόντα, που μου άναγέρατε, είνε από τα καλύτερα. Τό άλλο που λέτε, δέν τό γνωρίζω εκ πείρας, αλλά μπορείτε να τό δοκιμάσετε άρθθος. Όποσδήποτε, σάς συνιστώ την έξης λoσιόν, με την όποια θα βρέχετε τα μαλλιά σας και θα κάνετε ένα έλαφρό μασσάζ στο κεφάλι επί πέντε-δέκα λεπτά κάθε φορά. Άποφεύγετε τό συχνό λούσιμο και φοράτε καπέλλο μόνον όταν είνε άπότητος ανάγκη. Βουρτσίζετε συχνά και δυνατά τα μαλλιά σας. Η συνταγή της λoσιόν είνε ή έξης :

Alcool camphré	100 gr.
Essence de terebenthine	25 »
Ammoniaque	3 »

Τριαν. Έδεσσα. — Σας συνιστώ γιά τό πρόσωπό σας να τό καθαρίζετε τρεις φορές την έβδομάδα με την έξης λoσιόν :

Alcool camphré	65 gr.
Eau ds roses	35 »

Τό πρδύ τό πλένετε με χλιαρό νερό, στο όριον έχετε ρίξει λίγο βόρακα και ως κρέμα χρησιμοποιήτε την Καλοδερμία. Όταν βγάζετε τα σπυράκια, άντι γιά πούδρα, βάψετε μόνον τών τριώντά, τό έλαφρό έπάνω στο πρόσωπο. Άποφεύγετε τ' άμμιρά και τά οινόπνευμα. Γιά τα μαυτίσιντρα, σάς συνιστώ να τά αλείφετε με ρετανόλαδο. Γιά ν' άνατυχθή τό στήθος σας, ή καλύτερα μέθοδος είνε να κάνετε κάθε μέρα γυμναστική, δηλαδή ίδιους άναπνευστικές άσκήσεις. Τόν τρόπο της έκτέλεσως αναφέρω στο προηγούμενο φύλλο του «Μπουκέτου». Έπίσης θα σάς όφελήση, αν κάνετε κάθε μέρα ένα έλαφρό περιστασιακό μασσάζ με λίγο βούτυρο του κακάου.

Σ. Σ. Μ. — Δυστυχώς, τό γούναί σας και πάλιν είνε έλλειπές, όσχι δέν μου αναφέρειτε τί έχει τό δέρμα σας και φυσικά τό προηγούμενο γούναί σας ούτε τό έχω φυλάξει, ούτε τό ένθυσιόμει πιά. Νά σάς συστήσω μιά θεωρία στα κοινούτα, χωρίς να έρω τί σάς χρειάζεται, όμολογώ ότι διατάσσω. Κάνετε μου λoσιόν τη χάρι να μου ξαναγράψετε άκριβώς τί έλλειψεις έχει τό δέρμα σας και θά προσπαθήσω να σάς απαντήσω όσο τό δυνατόν ταχύτερον. Γιά τό λούσιμο του προσώπου θα σάς απαντήσω στο προσεχές φύλλο του «Μπουκέτου».

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Όραϊότατο μοτίφ, κατάλληλο γιά να γαρνίρη ποτίσες παιδιών, μαλάκια, τρομερομυνηλάκια κλπ. Κεντιέται με χροματιστές κλωστές, τό που λάκι με βελονιά ρίζας και τό κλαρί, καθώς και τά λουλούδια, με γεμιστό κέντημα.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Δεν σε συγκίνησαν τα λόγια του 'Αρτέμη; Δεν σ' έκαναν να σκεφθής πάνω σ' αυτά;

—Να σκεφθώ τί, μαμά;

—Ότι ο άνθρωπος αυτός δεν είναι και τόσο άξιος περιφρόνησας. Κι' ακόμα εγώ σου δίνω την κατάσταση να ξαναβρω την ζωή σου... Τι είσαι τώρα, Φλώρα; Τι είσαι; σ' έρωτώ. Είσαι μιά χωρισμένη! Τι θά γίνης αύριο; Τά χρόνια περνούν, παιδί μου...

—Μη με πικραίνεις, μητέρα.

—Δεν ζητώ να σε πικράνω, Φλώρα. Θέλω το καλό σου, μόνον το καλό σου, παιδί μου. Τι σκέπτεσαι να κάμης; Πρέπει να ξεγληθής στη μητέρα σου, να μου άνοιξης την καρδιά σου... Μηπως είσαι έρωτευμένη; Αυτό θά ήταν όλέθριο για σένα, Φλώρα.

—Ολέθριο;

—Ναί, θά ήταν ή πλήρης καταστροφή. Σου τώ λέω αυτό γιατί μαντεύω, ξέρω τώ μυστικό σου, ου ή ίδια μου τώ είπες...

—Σόπα, μαμά!

—Όχι, όχι, καλύτερα να μιλήσουμε. Πρέπει να μιλήσουμε. Είσαι έρωτευμένη, γιατί θές να κρυφθής; Δεν κρύβεται ό έρωτας, κόρη μου. Είσαι έρωτευμένη. Και με ποιόν;

—Μαμά, σε ίκετεύω, σώσασε!

—Νά σωπάσω; Δεν μπορώ να σωπάσω, Φλώρα, γιατί σ' αγαπώ. Θέλω τώ καλό σου, μ' έννοείς; Ο άνθρωπος που αγαπάς δεν μπορεί να γίνη σύζυγός σου. Δεν μπορείς, παιδί μου, να ποδοπατήσεις τούς θεούς και ανθρώπινους νόμους, ότν ένα έρωτικό καπρίτσιο. Μ' έννοείς;

—Όστε θέλετε να με ρίξετε πάλι στην άγκαλιά του 'Αρτέμη, μαμά;

—Θέλω να σε γλυτώσω από μιά δλεθρία άπερισκεψία. Χαμήλωσα τώ μάτια μου και δεν μιλούσα.

Δεν είχα σκεφθώ ποτέ ως τώρα, τούς γονείς μου. 'Ο έρωτάς μου για τώ Λεάνδρο είχε άπορροφήσει έντελώς τη σκέψη μου. Και τώρα; Η μητέρα μου πρώτη, έμπαινε μπρός και μοφάρζε τώ δρόμο.

Τι έπρεπε να κάμω;

Ν' αντίδρασα; Ναί, αυτή ήταν ή άπόφασίς μου.

Αγαπούσα τώ Λεάνδρο και τίποτε δεν θά μπορούσε να με κάμει ν' άλλαζω γνώμη.

Θα γυρίσω πάλι κοντά στον 'Αρτέμη; Όχι, ποτέ! Θά προτιμούσα να μείνω ζωντοχήρα σ' όλη μου τη ζωή!...

Εχοντάς τά δλ' αυτά όπ' όβιν μου, είπα στη μητέρα μου:

—Μη μ' άδικήτε, μαμά. Παρεξηγείτε, άσφαλώς, τη συμπάθεια που νοιώθω για τώ Λεάνδρο. Μά και σεις στη θέσι μου τώ ίδιο θά κάνατε. 'Ο Λεάνδρος μου φέρθηκε ως τώρα σάν να ήταν δικό μου παιδί, θγαλμένο απ' τά σπλάχνα μου. Ναί, σ' αυτόν χρωστώ πολλά. Με γλύτωσε από φρικτούς κινδύνους. Μ' άκούτε; Είπα: από φρικτούς κινδύνους!...

—Τί έννοείς, κόρη μου;

Είπα καλός, πολύ καλός, εύαισθητός και μεγαλόκαρδος. Κι' αυτό άκριβώς με τρομάζει. Είπα: όπως μου είπα: τόν πατέρα του να κλαίη και φοβόμαι ότι αυτό τόν έλύπησε υπερβολικά τόν συνέντριψε. Άρχισε να πιστεύει σοφάως στη λύπη τού πατέρα του. Τόν θεωρεί ειλικρινή. Κι' αυτό άκριβώς με τρομάζει. 'Εκείνο που δεν μπορεί να πετύχη κανείς με τώ Λεάνδρο δια της θίας, τώ κατορθώνει με την καλωσύνη και την γλυκύτητα.

Αν λοιπόν ό 'Αρτέμης παίζει και πάλι κανένα θεατρικό παιχνίδι; Αν ό Λεάνδρος θηλήθ από κακά έννοούμενο ίπποτισμό να θυσιάση τά πάντα πρός χάριν του, κι' αυτή ή ακόμα την άγάπη που μούχει;

Α, δεν μπορεί να φανταστή κανείς πόσο

—Μη με ρωτάτε. Δεν μπορώ να σάς πώ. Συνέθησαν άφάνταστα πράγματα στή στήλη τού 'Αρτέμη, όταν θρυσκόμουν εκεί. Και στίς κρίσιμες αυτές περιστάσεις, ό Λεάνδρος στάθηκε πλάι μου, όσηθός μου και ύπερασπιστής μου, άδιαφορώντας για τήν όργη τού πατέρα του.

Τά μάτια μου θούρκωσαν ένώ μιλούσα.

—Ναί, μαμά, συνέχισα. Θά ήμουν ίσως νεκρή σήμερα, αν δεν θρυσκόταν κοντά μου ό Λεάνδρος.

—Νεκρή!...

—Ναί, νεκρή. Γιατί διέτρεξα κι' αυτόν ακόμα τόν κίνδυνο, κοντά στή σύζυγό μου. Μπορούσα λοιπόν να μην ευγνωμονώ τώ Λεάνδρο για δλ' αυτά;

—Ασφαλώς ναί. Άλλά είσαι θεθαρία, Φλώρα, ότι τώ αίσθημά σου για τώ Λεάνδρο, είναι άπλως ή ευγνωμοσύνη;

—Είμαι άπολύτως θεθαρία.

—Κι' όμως...

Η μητέρα μου θέλησε να πη κάτι, μά δεν συνέχισε τη φράση της.

—Θέλω να με πιστεύετε σ' ό,τι σάς λέω, της είπα.

—Εστώ, σε πιστεύω, μου άποκρίθηκε. Σε πιστεύω, Φλώρα, και εύχομαι να σε φωτίση ό Θεός, για να μην κάμης καμιά άπερισκεψία άνεπανόρθωτη.

—Μην άνησυχής, μαμά. Δεν είμαι πειά μικρούλα. Ξέρω καλά τη ζωή, τις άσχημίες της και τούς κινδύνους της.

Η μητέρα μου δεν έπέμεινε περισσότερο.

Μά κατάλαβα όστόσο, πώς δεν με είχε πιστέψει και είχε δική φυσική, γιατί δεν της έλεγα τήν άλήθεια. Άναγκάστηκα να της πώ ψέμματα. Ντρέπομαι γι' αυτό, αίσχύνομαι τώ γράφω έδώ, στή άψυχο χαρτί και κοκκινίζω. Μά υπάρχουν περιπτώσεις που δεν μπορεί να μιλήση και να φερθή κανείς έλευθερα. Υπάρχουν περιπτώσεις, που τώ ψέμμα κλείνει σάν θάλασμο μερικές πληγές. Τις κλείνει θεθαρία πρόχειρα, άλλα είτε κι' αυτό κάτι, γιατί ή άλήθεια, ή άμεση και καθαρή άλήθεια, θά τις έρεθίζει. θάπτεται άπάνω τους σάν ζεματιστό λάδι...

(Απ' τώ 'Ημερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντη)

Συνέχεια.—Δεν ξέρω τί συμβαίνει, μά κάτι τώ έκτακτο και τώ άλλόκοτο συμβαίνει άσφαλώς τόν τελευταίο καιρό.

Ο Λεάνδρος άραιώσε ξαφνικά και χωρίς λόγο τις έπισκέψεις του.

—Γιατί έβρινε αυτό; Ποιός είναι ό λόγος;

Τού φέρθηκε μήπως ψυχρά ή μητέρα μου; Δεν θέλω να τώ πιστέψω ένα τέτοιο πράγμα. Η μητέρα μου είναι πολύ λεπτή, ξέρει να φέρνεται, σε κάθε περίπτωση.

Τι τρέχει λοιπόν;

Τήν τελευταία φορά που τόν είδα φαινόταν έξαιρετικά στενοχωρημένος. Τού είπα να καθήση κι' όμως έφυγε. Προσάστηκε τώ θιαστικό... Τόν πίστευα τότε, μά τώρα, τώρα που τώ σκέπτομαι πιο ψυχραίμα δλ' αυτά, μαντεύω ότι ό Λεάνδρος δεν είναι πειά ό ίδιος, ό,τι κάτι μου κρύβει, κάτι τόν στενοχωρεί...

Ω, Θεέ μου, πόσο με τρομάζουν δλ' αυτά!...

Εγώ γίνω τόσο νευρική κι' εύερέθιστη τελευταία, ώστε άρκει τώ παραμικρό για να με άναστατώση. Βλέπω παντού κινδύνους και συμφορές. Δεν έχω πειά έμπιστοσύνη ούτε στήν ίδια τόν έαυτό μου.

Μιά σκέψη προπάντων μ' άναστατώνει, με παγώνει από φόβου. Είναι δυνατόν ν' αλλάζουν τά αισθήματά τού Λεάνδρου άπεναντί μου;

Είπα καλός, πολύ καλός, εύαισθητός και μεγαλόκαρδος. Κι' αυτό άκριβώς με τρομάζει. Είπα: όπως μου είπα: τόν πατέρα του να κλαίη και φοβόμαι ότι αυτό τόν έλύπησε υπερβολικά τόν συνέντριψε. Άρχισε να πιστεύει σοφάως στη λύπη τού πατέρα του. Τόν θεωρεί ειλικρινή. Κι' αυτό άκριβώς με τρομάζει. 'Εκείνο που δεν μπορεί να πετύχη κανείς με τώ Λεάνδρο δια της θίας, τώ κατορθώνει με την καλωσύνη και την γλυκύτητα.

Αν λοιπόν ό 'Αρτέμης παίζει και πάλι κανένα θεατρικό παιχνίδι; Αν ό Λεάνδρος θηλήθ από κακά έννοούμενο ίπποτισμό να θυσιάση τά πάντα πρός χάριν του, κι' αυτή ή ακόμα την άγάπη που μούχει;

Α, δεν μπορεί να φανταστή κανείς πόσο

—Μη με ρωτάτε. Δεν μπορώ να σάς πώ. Συνέθησαν άφάνταστα πράγματα στή στήλη τού 'Αρτέμη, όταν θρυσκόμουν εκεί. Και στίς κρίσιμες αυτές περιστάσεις, ό Λεάνδρος στάθηκε πλάι μου, όσηθός μου και ύπερασπιστής μου, άδιαφορώντας για τήν όργη τού πατέρα του.

Τά μάτια μου θούρκωσαν ένώ μιλούσα.

—Ναί, μαμά, συνέχισα. Θά ήμουν ίσως νεκρή σήμερα, αν δεν θρυσκόταν κοντά μου ό Λεάνδρος.

—Νεκρή!...

—Ναί, νεκρή. Γιατί διέτρεξα κι' αυτόν ακόμα τόν κίνδυνο, κοντά στή σύζυγό μου. Μπορούσα λοιπόν να μην ευγνωμονώ τώ Λεάνδρο για δλ' αυτά;

—Ασφαλώς ναί. Άλλά είσαι θεθαρία, Φλώρα, ότι τώ αίσθημά σου για τώ Λεάνδρο, είναι άπλως ή ευγνωμοσύνη;

—Είμαι άπολύτως θεθαρία.

—Κι' όμως...

Η μητέρα μου θέλησε να πη κάτι, μά δεν συνέχισε τη φράση της.

—Θέλω να με πιστεύετε σ' ό,τι σάς λέω, της είπα.

—Εστώ, σε πιστεύω, μου άποκρίθηκε. Σε πιστεύω, Φλώρα, και εύχομαι να σε φωτίση ό Θεός, για να μην κάμης καμιά άπερισκεψία άνεπανόρθωτη.

—Μην άνησυχής, μαμά. Δεν είμαι πειά μικρούλα. Ξέρω καλά τη ζωή, τις άσχημίες της και τούς κινδύνους της.

Η μητέρα μου δεν έπέμεινε περισσότερο.

Μά κατάλαβα όστόσο, πώς δεν με είχε πιστέψει και είχε δική φυσική, γιατί δεν της έλεγα τήν άλήθεια. Άναγκάστηκα να της πώ ψέμματα. Ντρέπομαι γι' αυτό, αίσχύνομαι τώ γράφω έδώ, στή άψυχο χαρτί και κοκκινίζω. Μά υπάρχουν περιπτώσεις που δεν μπορεί να μιλήση και να φερθή κανείς έλευθερα. Υπάρχουν περιπτώσεις, που τώ ψέμμα κλείνει σάν θάλασμο μερικές πληγές. Τις κλείνει θεθαρία πρόχειρα, άλλα είτε κι' αυτό κάτι, γιατί ή άλήθεια, ή άμεση και καθαρή άλήθεια, θά τις έρεθίζει. θάπτεται άπάνω τους σάν ζεματιστό λάδι...

(Απ' τώ 'Ημερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντη)

Συνέχεια.—Δεν ξέρω τί συμβαίνει, μά κάτι τώ έκτακτο και τώ άλλόκοτο συμβαίνει άσφαλώς τόν τελευταίο καιρό.

Ο Λεάνδρος άραιώσε ξαφνικά και χωρίς λόγο τις έπισκέψεις του.

—Γιατί έβρινε αυτό; Ποιός είναι ό λόγος;

Τού φέρθηκε μήπως ψυχρά ή μητέρα μου; Δεν θέλω να τώ πιστέψω ένα τέτοιο πράγμα. Η μητέρα μου είναι πολύ λεπτή, ξέρει να φέρνεται, σε κάθε περίπτωση.

Τι τρέχει λοιπόν;

Τήν τελευταία φορά που τόν είδα φαινόταν έξαιρετικά στενοχωρημένος. Τού είπα να καθήση κι' όμως έφυγε. Προσάστηκε τώ θιαστικό... Τόν πίστευα τότε, μά τώρα, τώρα που τώ σκέπτομαι πιο ψυχραίμα δλ' αυτά, μαντεύω ότι ό Λεάνδρος δεν είναι πειά ό ίδιος, ό,τι κάτι μου κρύβει, κάτι τόν στενοχωρεί...

Ω, Θεέ μου, πόσο με τρομάζουν δλ' αυτά!...

Εγώ γίνω τόσο νευρική κι' εύερέθιστη τελευταία, ώστε άρκει τώ παραμικρό για να με άναστατώση. Βλέπω παντού κινδύνους και συμφορές. Δεν έχω πειά έμπιστοσύνη ούτε στήν ίδια τόν έαυτό μου.

Μιά σκέψη προπάντων μ' άναστατώνει, με παγώνει από φόβου. Είναι δυνατόν ν' αλλάζουν τά αισθήματά τού Λεάνδρου άπεναντί μου;

Είπα καλός, πολύ καλός, εύαισθητός και μεγαλόκαρδος. Κι' αυτό άκριβώς με τρομάζει. Είπα: όπως μου είπα: τόν πατέρα του να κλαίη και φοβόμαι ότι αυτό τόν έλύπησε υπερβολικά τόν συνέντριψε. Άρχισε να πιστεύει σοφάως στη λύπη τού πατέρα του. Τόν θεωρεί ειλικρινή. Κι' αυτό άκριβώς με τρομάζει. 'Εκείνο που δεν μπορεί να πετύχη κανείς με τώ Λεάνδρο δια της θίας, τώ κατορθώνει με την καλωσύνη και την γλυκύτητα.

Αν λοιπόν ό 'Αρτέμης παίζει και πάλι κανένα θεατρικό παιχνίδι; Αν ό Λεάνδρος θηλήθ από κακά έννοούμενο ίπποτισμό να θυσιάση τά πάντα πρός χάριν του, κι' αυτή ή ακόμα την άγάπη που μούχει;

Α, δεν μπορεί να φανταστή κανείς πόσο

υποφέρω τόν τελευταίο αυτό καιρό!

Με κυνηγούν διαρκώς τά ίδια τρομερά όνειρα, οι ίδιοι άνατοχιστικοί έφιάλτες. Δεν κοιμώμαι τή νύχτα. Δεν μπορώ να κλείσω μάτι. Μά όταν κοιμηθώ, όταν κλείσουν τά κουρασμένα βλέμμά μου, τότε αρχίζει για μένα τώ άλλο μεγάλο μαρτύριο τών όνείρων.

Άδρατα χέρια με τραβούν και με σέρνουν μέσα στη νύχτα πρός τώ χάος, πρός τώ σκοτάδι. Πού με πηγαίνουν; Τρέμω και άγωνιζώ. Κι' άξαφνα βλέπω μπρός μου τήν έπαυλη τού 'Αρτέμη. Νά ή κρεβάτοκάμαρη! Τώ κρεβάττι! 'Ο 'Αρτέμης κάθεται σ' αυτό με τις πιτζάμες του και με περιμένει. Έχει μιά σατανική έκφραση στή πρόσωπο. Τά μάτια του λάμπουν από μοχθηρία. Η άδρατη δύναμη με τραβάει για να με ρίξη στην άγκαλιά του. Είναι φρικτό... φρικτό!...

Σκούζω μέσα στήν ύπνο μου και σφαδάζω.

Άσπου πετιέμαι τέλος έπάνω, παγωμένη από φόβου... Άλλοτε πάλι θρυσόκομαι στήν έξώστη της έπαύλεως, άνάμεσα στήν πρασινάδα της περιπλοκάδας. Μιά αγωνία με σφάζει. Κι' άσφαι... Τι; Δεν ξέρω... Κι' όμως φοβόμαι, φοβόμαι...

Άξαφνα, στήν άλλη άκρη τού έξώστου ή της θεράντας, δεν μπορώ να ξεχωρίσω καλά, μέσα στήν ύπνο μου, κάτι άκαθόριστο σκιές σαλεύουν. Τις παρακολουθώ έντρομη. Η σκιές σαλεύουν, άλλόκοτα και αιγά-αιγά αρχίζουν να καθορίζονται, να παίρνουν ένα άρισμένο σχήμα. Είναι ή σκιά εκείνη, τού 'Αρτέμη. Και κοντά του, κάτω από τη σκιά του, σφαδάζει ή δική μου σκιά. Έκείνος είναι φοβερός, έπιθετικός. Η σκιά μου τρέμει και ζητάει να προφυλαχτή. Παρακολουθώ τη σκηνή αυτή καταπονημένη, με γουρλωμένα μάτια. Παρακολουθώ τώ μαρτύριο τού ίδιου τού έαυτού μου...

Ο 'Αρτέμης άπλώνει τά χέρια του, θέλει να μ' άγκαλιάσει. Είμαι άνυπεράσπιστη στή διάθεσή του. Μ' άγκαλιάζει, με σέρνει κοντά του, κι' όμως δεν μπορώ ν' άμυνθώ, δεν μπορώ να φωνάξω...

Αυτό κρατάει πολλή ώρα.

Έτσι τουλάχιστον μου φαίνεται, μέσα στή αγωνιώδη όνειρό μου. Όπου τέλος ξυπνώ, με δυσνόητο χτυποκάρδι, μουσικίζω στήν ιδρώτα. Ξυπνώ παγωμένη από φόβο και δεν τολμώ, δεν θέλω να ξανακοιμηθώ πειά.

Ω, άλλόμοινο, είμαι θεθαρία πώς ό,τι κι' αν συμβή, τά όνειρα αυτά, αυτοί οι εφιάλτες θά με θασαλίζουν σ' όλη μου τη ζωή, ός τήν ημέρα που θά κλείσω για πάντα τά μάτια μου!...

Τίποτε, μά τίποτε δεν θά με λυτρώση απ' τώ μαρτύριο αυτό. Μονάχα ό θάνατος!...

(Απ' τώ 'Ημερολόγιο τού Λεάνδρου 'Αρτέμη)

Ποτέ δεν ύπόφερα τόσο, όσο τόν καιρό αυτό.

Βρίσκομαι σε τόσο δύσκολη θέσι, Θεέ μου!

Από τώ ένα μέρος ό πατέρας μου. Και από τώ άλλο ή άγαπημένη μου Φλώρα...

Τι πρέπει να κάνα;

Ξέρω καλά, πώς ό πατέρας μου ύποφέρει, ύποφέρει φρικτά. Πρέπει άργα στή κρεβάτι του να κοιμηθώ κι' όμως δεν κοιμάται. Τόν άκούω να σηκώνεται και να γυρίζει στή στήλη. Γυρίζει πάνω-κάτω σάν κολασμένος!...

Υπήρχε λοιπόν τόση τρυφερότης μέσα στήν καρδιά του; Άγαπούσε πραγματικά ή Φλώρα, δεν τήν ποθούσε άπλως;

Νά που τώρα ό έρωτάς του έξοπασε άσυγκράτητος. Θέλει να κρυφθώ, άλλα μαντεύω τήν αγωνία του, τώ μαρτύριό του.

Πού θά τελειώση αυτή ή ιστορία;

Ακούγοντάς τον να γυρίζει, όλη νύχτα από κάμαρη σε κάμαρη, χάνω τόν ύπνο μου και σπιοφογυρίζω στή κρεβάτι μου. Είναι άπερίγραπτη ή άπόγνωση που με καταλαμβάνει.

Τρώμε αμύλητοι. Λέω τρώμε κι' όμως αυτό δεν είναι άλήθεια. Γιατί ό πατέρας μου δεν βάζει μπουκιά στή στόμα του. Προσποιείται πώς τρώει.

Γιά τη Φλώρα δεν γίνεται πειά κουβέντα.

Δεν τολμώ να τώ πώ τίποτε. Μά ούτε κι' ό ίδιος άνοίγει τώ στόμα του να μου μιλήση γι' αυτή, αν και τή σκέπτεται διαρκώς.

Φοβόμαι, ότι αυτή ή ιστορία θάχη άσχημο, πολύ άσχημο τέλος.

Βρίσκομαι άνάμεσα σε δυό δυστυχισμένους ανθρώπους. Γιατί και ή Φλώρα ύποφέρει και ύποφέρει πολύ.

Νομίζω πώς θά γλύτωνε από τόν πατέρα μου εύκολα, και να τώρα που θρυσόκομαι άσχημα μπλεγμένη μαζί του, έφ' όσον ό πατέρας μου τήν αγαπάει σάν τρελλός.

Κι' όμως, τώ μαρτύριο αυτό τού πατέρα μου δεν τήν συγκινεί καθόλου. Δεν θέλει τήν άγάπη του. 'Ο πόθος της είναι να

λυτρωθώ από αυτόν.

Κι' εγώ; Έγώ τί στάσι πρέπει να τηρήσω;

Δεν τολμώ να πάω να δώ τη Φλώρα, όπως έπήγαίνα άλλοτε συχνότατα.

Τήν αγαπώ κι' όμως τήν άποφεύγω! Ξεκινώ να πάω στή στήλη της, κι' άξαφνα, στή μέση τού δρόμου, γυρίζω πίσω.

Θεέ μου!... Είμαστε τρεις δυστυχισμένοι άνθρωποι. Και μόνον ένα θαύμα, κάτι τώ άπρόοπτο θά μας θγάλη από τη δύσκολη αυτή περίπτωση.

Τήν τελευταία φορά που είδα τη Φλώρα, έκλαιγε, γιατί έπαυσα να τήν βλέπω συχνά. Της είπα διάφορες δικαιολογίες, μά δεν τις πίστεψε. Και να πού εξακολουθώ να μην πηγαίνω στή της. Σ' αυτό φταίει και ή μητέρα της. Δεν ξέρω... Ίσως ν' άπατώμαι. Μά τόν τελευταίο καιρό, ή κ. Μπριλλάντη δεν με βλέπει με καλό μάτι. Φοβόμαι, ότι αποδίδει σε μένα όλες τις συμφορές που συνέβησαν. Μά ό Θεός ξέρει αν φταίω εγώ για δλ' αυτά.

Κανένας δεν μπορεί να πάη κόντρα στή μοίρα του. Κ' ή μοίρα ή δική μας έχει άποφασίσει έτσι: να ύποφέρουμε διαρκώς, κυνηγώντας τήν εύτυχία, χωρίς να μπορούμε να τήν στάσουμε...

(Σημειώσεις τού 'Αρτέμη, γραμμένες εύρδην-μυθδην, ύστερα από βασανιστική άγρυπνία)

Όχι, όχι... Η ζωή δεν μπορεί να τραβήξω έτσι. Χρειάζεται άπόφασις, άπόφασις σκληρή, υπεράνθρωπη. Η ιστορία αυτή πρέπει να πάη ένα τέλος.

Αν μπορούσα, θά ξεριζώνω τήν καρδιά μου και θά τήν έρριχνα στούς σκύλους. Μά όφου αυτό είναι άδύνατον, θά πάω τόν άλλο δρόμο, που φέρνει στή γαλήνη και στή λύτρωση.

Θά πεθάνω!...

Έχω τώ θάρρος αυτό εύτυχώς...

Τι άξίζει ή ζωή όταν τήν χτυπούν από παντού ή συμφορές; Άρχισα μάλιστα από χθές να κανονίζω τις ύποθέσεις μου. Θά βάλω μιά τάξη στίς δουλειές μου κ' ύστερα, ύστερα θά θά τελειώσω.

Μιά σφαίρα στήν κρόταφο είναι άρκετή για να φύγη κανείς μακριά από τόν κόσμο αυτόν...

Μιά σφαίρα!... Κ' ύστερα... ύστερα πειά τίποτε άλλο... Τώ σκοτάδι, ή άνυπαρξία...

Έτσι θά έλευθερωθής για πάντα, από μένα, ώραία μου Φλώρα, περήφανη κι' άκατάδεχτη!...

Θά χαρής και θά ζήσης τη ζωή σου.

Δεν θά έρισκωμαι στήν έσχατη όρση τού κόσμου αυτό για να με βλέπης και να σε τύχη ή συνειδησίς σου. Θά με ξεχάσης γρήγορα μάλιστα, γιατί με μίσησες πολύ, τώ ξέρω...

Σου εύχομαι να εύτυχήσης στή ζωή σου, αν και δεν τώ πιστεύω αυτόν...

Δεν μνησικακά κατά τού Λεάνδρου. Είναι παιδί που ήθελε χωρίς άγάπη, χωρίς καμιά τρυφερότητα. Σε είδε και γοητεύθηκε και σ' άγάπησε. Τι φταίει αυτός γι' αυτό!...

(Ακολουθεί)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΜΙΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Στην Κομοτινή είχαμε πάει μία θραδειά με τον κ. Μιχαλά-κόπουλο, όταν περιόδευε, για να μελετήσει την κατάσταση της Μακεδονίας και της Θράκης και να αναλάβει την αρμοστέαν της Βορείνης Ελλάδος.

Κρίμα, αληθινά, και για τη Μακεδονία και για τη Θράκη, που δεν τό αποφάσισε.

Μεταξύ της ακολουθίας του ήταν και ο τότε Γενικός Διοικητής της Θράκης κ. Θ. Θεοφύλακτος, οφθαλμίατρος τώρα στη Θεσσαλονίκη, από τους πιο καλούς, ο οποίος διαρκώς του έλεγε:

— Άνοιξε τα μάτια σου, κύριε Μιχαλάκόπουλε! Θέλει δουλειά ο τόπος.

Κι' έμεις του απαντούσαμε: — Άν δεν ανοίξεις το κ. προέδρου... τα μάτια, εσύ που είσαι οφθαλμίατρος, ποιός θα το τ' ανοίξει;

Συνάδελφον επίσης τον κ. Μιχαλάκοπουλο, ο κ. 'Ιασωνίδης κι' ο θουλευτής "Εθρου κ. Χατζηλιάς, που διηγείτο διαρκώς πιπεράτες ιστορίες, ή όποιες κάνανε τον κ. 'Ιασωνίδη να κλείνει τα μάτια του, προσποιούμενος ότι κοιμάται και νά... άνοιγν' α' τα του.

— Πιο σιγά, λέγαμε τότε έμεις σκοπίμως στον κ. Χατζηλιά, πιο σιγά, μην ξυπνήσης τον κ. 'Ιασωνίδη!

Μά ο κ. 'Ιασωνίδης πετιότανε άμέσως από τόν... ύπνο του και μάς έλεγε:

— Δεν πειράζει!... Δεν πειράζει!... Λέτε τα ελεύθερα και δυνατό. Δεν... ξυπνάω εγώ, διόλου!

Ήταν ακόμα μαζί μας ο κ. Δάλλας, διαπρεπής δικηγόρος στη Θεσσαλονίκη σήμερα, ο έμπιστος φίλος του κ. Μιχαλάκοπουλου κ. Γεώργ. Σακελλαρόπουλος, ο πρώην νομάρχης "Εθρου κ. Καλογερόπουλος και ο υποφαινόμενος.

Τό ταξίδι έπληναν καλά.

Τόν κ. Μιχαλάκοπουλο τόν πονοκεφαλούσαν με τά ζητήματά τους, μεγάλα και μικρά, οι Μακεδόνες και οι Θράκες, κι' αυτός τούς άκουγε με όποια και έξη-τάζε με προσοχή τά ύπομνηματά τους.

— Σκοτούρες έχει ο πρόεδρος, είπα στο φίλο κ. Σακελλαρόπουλο.

— Βρέ, δεν λές, μου λέει, ότι σκοτούρες μεγάλες έχω εγώ!

— Γιατί; Μήπως θ' αναλάβης σ' την αρμοστέα;

— Όχι, αδερφέ!

— Μά τότε τί σκοτούρες έχεις;

— Πού θά κοιμηθώ με τό θράδυ στην Κομοτινή.

Στην Κομοτινή, δεν είχε, παρά έ-να ξενοδοχείο μοναχά της προκο-πής, την «Ακρόπολι» του μπάρμπα-Σπύρου. Θά χωρούσαμε, θεαίως, σ' αυτό, αλλά τί θά γινότανε, άν ήτανε γεμάτο από πελάτες;

— Μά τηλεγραφήσαμε από τη Καβάλλα, δεν πιστεύω νά μάς άφήσουν στο δρόμο, αδερφέ, είπα στον κ. Σακελλαρόπουλο.

— Μά δεν πρόκειται, αγαπητέ μου, γι' αυτό. Τό ζήτημα είναι άλλο. Στο ίδιο δηλαδή ξενοδοχείο με μάς θά κοιμηθ' ο Δά-λλας και ο 'Ιασωνίδης;

— Μάλιστα, στο ίδιο.

— Ε, τότε εγώ... άντίο σας! Φεύγω για την 'Ορεστιάδα!

— Και θ' άφήσης μοναχόν τον κ. πρόεδρο!

— Φεύγωωωω!... Είπα, λέω φεύγω!... Τί συνέβαινε λοιπόν;

Ο κ. Σακελλαρόπουλος, του όποιου ή καρδιά είχε απέραντος εις καλωσύ-νην και άκεανός αγάπης και άφυσί-σσεως για τόν κ. Μιχαλάκοπουλο, και πέλαγος εκτιμήσεως για τόν 'Ιασωνίδη και τόν Δάλλα, έχει ένα τρομερό ελάτ-τωμα.

Παθαίνεται άια άκούει δίπλα του άν-θρωπο νά ροχαλίζει!

Κι' ο Δάλλας κι' ο 'Ιασωνίδης είναι,

φαίνεται, από τούς μεγαλειτέρους "Ελληνας... ροχαλιστάς!

Γιά τό λόγο αυτό ο κ. Σακελλαρόπουλος είχε την πονηρία, στις πόλεις που γυρίζαμε, νά τηλεγραφή, φροντίζων γι' ένα καλό ξενοδοχείο για τόν πρόεδρο και την ακολουθία του και ιδιαιτέρως ένα άλλο ξενοδοχείο, εν τών άρίστον πάντοτε της πόλεως, για τούς κ. κ. Δάλλα και 'Ιασωνίδη.

Γι' αυτό, όπου κι' άν πηγαίνα-με, οι δυο αυτοί καλοί και ευχά-ριστοι σύντροφοι, έμεναν πάντα χωριστά από μάς, προς μεγάλην λύτην όλων μας, γιατί τό θρά-δυ, όταν απέσυρετο ο πρόεδρος και μέναμε μοναχοί στο σαλόνι,

άρχισε πια τό «λακρινιό» και ή πιπεράτες του Χατζη-λιάς ιστορίες.

Στην αρχή, δεν ήξερα τό μουσικό και ρωτούσα τόν Σακελλαρόπουλο:

— Μά γιατί, αυτοί οι δυο, πάνε πάντα χωριστά από την παρέα μας!

— Γιατί είναι σοφοί! μου απαντούσαν επισημως ο Σα-κελλαρόπουλος.

Θυμώμαι μάλιστα, ότι τό προνοητικό τηλεγράφημα, που στείλανε ο Σακελλαρόπουλος για νά κρατηθ' ιδιαίτερο ξενοδοχείο για τούς δυο καλούς μας συντρόφους, είχε άναστατώσει τόν κ. Λουλακάκη, νομαρχή τότε στην Καβάλλα.

— Γιατί, θρέ αδερφέ, με ρώτησε, αυτή ή επιμονή του Μιχαλάκοπουλου νά τοιμασθ' ιδιαίτερο ξενοδοχείο για τόν 'Ιασωνίδη και τόν Δάλλα;

Κι' εγώ, μη γνωρίζοντας τό μουσικό, του απάντησα: — 'Ισως από ιδιαιτέρη εκτίμησι.

— Ξέρετε λοιπόν τί έκαμα; μου είπε τότε ο Λουλακάκης. Για νά τούς έξοικονομήσω ξεχωριστά, έπειδή δεν υπήρχε ξενοδο-χείο εύκαιρο, της προκοπής, γιατί από τά δυο καλά ξενοδοχεία της Καβάλλας τό ένα είχε γεμάτο και στο άλλο θά μείν' ο πρόεδρος και σεις, αναγκάστηκα νά θγάλω δυο ήθοποιους που ήρθαν χτές. Τους πήρα τά κρεβά-τια και τά φύλαξα γι' αυτούς.

— Και τίς θεατρίνες, τί τίς έκα-μες;

— Τις έχω... υπό διαμετακόμιν.

— Στείλε τις, του λέω, στον Γε-νικό Διοικητή, τό Θεοφύλακτο. Αυ-τός, ως ανώτερος άρχων σ' όλη την περιφέρεια, θά τις οίκοινομήσ!

— Έχει μούσι και δεν τόν θέ-λουν, μου απάντησε.

— Ένας λόγος παραπάνω για νά πάνε σ' αυτόν, ως άνθρωπον που άγαπά τό μούσι και... τις Μούσες!

— Με καλαμπούρια, μου λέει, δεν λυεται τό ζήτημα.

— Ε, τότε, νά τό ανάθεσης στον 'Ιορδάνου, νά τό λύσ!

— Θά πάθ' υπερκόπωση. Κουράσθηκε αρκετά σήμερα για την ύποδοχή του προέδρου. Είναι πολύ ήλικιωμένος, θλίψεις!

— Ε τότε, παράπεμψέ τις στον Λαμπαδίτη.

— Είναι πολύ κοντός για τό έγχείρημα αυτό, άν και φορεϊ ψηλά τακούνια!

Αλλά, άν στην Καβάλλα και άλλου, ελύε-το έτσι ή άλλοιώς τό ζήτημα, στην Κομοτινή, δυστυχώς, ξενοδοχεία άλλα δεν υπήρχαν.

Γι' αυτό, τό θράδυ, όταν πήγαμε στην «Α-κρόπολι» για ύπνο, στις έντεκα, και είδεν ο Σακελλαρόπουλος πώς εί-μασταν εν... ά-πρητρία, τρο-μυγμένος, ρώ-τησε:

— Όλοι μας εδω θά κοιμη-θούμε;

— Έξοικονό-μησα για δ-λους κρεβά-τια, είπεν ο

Οι πεθαμένοι, φαίνεται, θά βαρέθηκαν νά σηκωθού...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΘΦΡΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΜΒΙΕΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

Ο άπλεικός έκατομυριούχος. Κάτω τά στέφανα! Γενναία ά-ποζημίωσις ύπέρ τών άνθεπωλών. Ο Γερμανός θαύπλουτος και ή τελευταία του θέλησις. Τό κεφεμέσιασμα της χήρας του. Μισή ώρα την ήμέρα σκυμμένη πάνω στον τάφο του!... Και τό σχετικό κατάστιχο. Η εκδίκησις ενός μακαρίτη. Μία κο-ρώνα και μία δέσις... θανάτου! Επιτύμβιες ρεκλάμες, κτλ.

Τό ρεκόρ της παραξενιάς στις διαθήκες τους και στις τελευταίες θε-λήσεις τους, τό έχουν, όπως και σ' όλα σχεδόν τά πράγματα, οι 'Αμε-ρικανοί!...

Κάποιος κάτοικος του 'Αλαγκλίντο, θέλοντας νά απαλλάξη τούς συγ-γενείς και φίλους του από τά σχετικά έξοδα, ώρισε στη διαθήκη του νά μιν κατατεθ' κανένας στέφανος στην κηδεία του. Έπειτα όμως ανέ-φθηκε ότι με αυτό θά ζημίωνα τούς άνθοσώτες, και πρόσθεσε στη δια-θήκη του την εξής παράγραφο:

«Κληροδοτώ στον «Σύνδεσμο Άνθοκομίας» δέκα χιλιάδες δολάρια, ως αποζημίωσιν για τό ζήμια που προξένησα στους άνθοσώτες, άπαγορεύσας νά κατατεθούν στέφανοι στην κη-δεία μου»!...

Κάποιος πάλι Γερμανός έκατομυριούχος, ονομαζόμενος Σλέσνγκερ, όταν πέθανε, κληροδότησε στη γυναίκα του, εκτός του κανονικού μερι-δίου που έδικαιούτο νά πάρη από την περιουσία του, κι' άλλες άκόμη 40 χιλιάδες μάργα ενήσιο εισόδημα, υπό τόν όρον όπως νά τηγανίη κάθε μέρα και σέ όλη της τή ζωή, στο νεκροταφείο, στις 4-5 ή ώρα τό άπόγευμα, και νά μέν' εκεί επί μία ώρα σκυμμένη ευλαβικά επάνω στον τάφο του. Έλεγχε τής εκτελέσεως του καθήκοντος αυτού της χή-ρας του ώρισε τόν φύλακα του νεκροταφείου. Έπ'αυτο δέ στον τάφο του μακαρίτη ήταν τοποθετημένο από τόν συμβολαιο-γράφο του Σλέσνγκερ ένα μεγάλο κατάστιχο, στο όποιο ή χήρα ήταν υποχρεωμένη νά υπογράφη κάθε άπόγευμα, απο-δεικνύοντας έτσι ότι έκανε την τακτική επίσκεψή της. Μονον σέ περίπτωσι άσθενείας, ή χήρα Σλέσνγκερ είχε τό δικαίω-μα νά μιν κάνει την επίσκεψή της στον τάφο του συζύγου της. Τότε όμως έπρεπε νά ποιοποιήσουν δυο γιατροί ένόρ-κως στο Ειρηνοδικείο ότι πραγματικώς ήταν άρρωστη!...

Κάποιος άλλος Τσεχοσλοβάκος, ονόματι Στάριεν, άφησε μία διαθήκη μοναδική στον κόσμο. Κληροδότησε δηλαδή στην άπαρηγόρητη χήρα του μία (άρθρ. 1) κορώνα, κι' αυτή πάλι υπό τόν εξής όρο: Νά καταπ' όλην, όποτε της νά έγκα-ταστή μέσα στον τάφο της ένα καλό τηλεόφωνο, που νά έπικοινωνή με τό τηλεφωνικό κέντρο. Έτσι ήταν βέβαιη ότι άν πάθαινε νεύρα-σας μέσα στον τάφο της, θά μπορούσε νά είδοποήση τούς ζώντανους.

Μιά Άγγλις κυρία έπρεπε νά διαβάση κάποτε ότι είχε δυ-νατόν ένας άνθρωπος νά πάθ' νεκροφάνεια, νά φαίνεται δηλαδή πεθα-μένος, χωρίς και νά είναι πραγματικά! Έπειδή λοιπόν φοβήθηκε μην πά-θει κι' αυτή τό ίδιο και τρεφ' όληνάνη, ώρισε στη διαθήκη της νά έγκα-ταστή μέσα στον τάφο της ένα καλό τηλεόφωνο, που νά έπικοινωνή με τό τηλεφωνικό κέντρο. Έτσι ήταν βέβαιη ότι άν πάθαινε νεύρα-σας μέσα στον τάφο της, θά μπορούσε νά είδοποήση τούς ζώντανους.

Έξ άλλου πολλοί έμποροι χρησιμοποιούν συνήθως τις επιτύμβιες επι-γραφές των ως μέσον διαφήμισεως.

Σ' έναν τάφο, λοιπόν, στο νεκροταφείο του Μιλάνου, υπάρχει ή ακό-λουθη επιγραφή:

«Ενθάδε κείται ο Κ. Β., πιλοπότος. Η άπαρηγόρητος χήρα του συνεχίζει τάς εργασίας του μακαρίτου, εις την όδον Δ... άριθ. 103».

Στο νεκροταφείο της Βαλακλώνης, βρίσκεται σ' έναν τάφο ή ακό-λουθη επιγραφή:

«Ονομαζόμενον Ζοζέ Βερνέντα. Έξησα εξήντα χρόνια, χω-ρίς στενωχόριες ούτε άρρώστειες. Ήμουν ρωμαλέος και γε-μάτος ζωή. Κάποια μέρα ήρθε ένας γιατρός νά με έπισκεφθ' και μου διέταξε ένα έμετικό. Του είπα ότι δεν μπορούσα νά τό πάρω, αλλά εκείνος μου άποκρίθηκε ότι ήταν καλό κιότι τόδε φιάζει ο ίδιος με πολλή προσοχή. Τό πήρα... και την άλλη ήμέρα πέθανα»!...

Τέλος, ή πιο περιηγητική όλες τις επιτύμβιες επιγραφές, είναι τό άρχιτέκτονος Χριστοφόρου Γιούρεν, που έχτισε τόν ναό του 'Αγίου Παύλου στο Λονδίνο, έναν από τούς τρεις μεγαλειτέρους ναούς της γής. Ο Γιούρεν ένταφιάστηκε μέσα στο ναό του 'Αγίου Παύλου κι' επάνω στον άπό δ' άπέριτο τάφο του υπάρχει ή ακόλουθη επιγραφή:

«Αν θέλεις νά δης τό μνημείο μου, κύτ-ταξε γύρω σου»!...

Έννοει — όπως καταλαβαίνετε — τό ναό.

κυρ-Σπύρος, γελαστός και λυγερός, στάζων από γλυκύτητα και περιμένον συγχαρητήρια.

— Μωρέ, τί λές, μωρέ! τό φώναξε ο Σακελλαρόπουλος. Τι έκανες, θρέ θεοσκοτωμένε;

Ο μπάρμπα-Σπύρος τάχασε.

— Μωρέ, θέλεις κρέμασμα, τό ξέρεις πώς θέλεις κρέμασμα! Λίγο έλειψε, νά του έρθη συμφοράσις, του καλού του μπάρ-μπα-Σπύρου.

— Μα τί έκαμα; γυρίζει και ρωτάει έμένα ως πιο γνωστόν του.

— Ξέρω κι' εγώ τί έκαμες!... Νά, κάτι σοβαρό θάχης κάνει και πρόσεξε νά μη τό μάθ' ο πρόεδρος!

— Έδω, σ' αυτό τό ξενοδοχείο, θά κοιμηθούν οι κύριοι Δά-λλας και 'Ιασωνίδης; Και δεν υπήρχε στη Κομοτινή καλύτερο ξενοδοχείο γι' αυτούς; ρώτησε ο Σακελλαρόπουλος.

— Καλύτερο!... Καλύτερο από τούτο, άφού κοιμάται και ο κύριος πρόεδρος εδω! τραύλισε κατάπληκτος ο μπάρμπα-Σπύρος.

— Μπορεί νά κοιμάται ο πρόεδρος εδω, αλλά εγώ, κυρ-Σπύ-ρο, δεν κοιμώμαι! Θά φύγω! Θά φύγω, είπα-λέω!...

— Πού θά πάς;

— Θά πάω νά κοιμηθ' στο τρένο! "Ελα δώ, μικρέ! φώναξε συγχρόνως σ' ένα παιδάκι του ξενοδοχείου. "Ελα κοντά μου μία στιγμή, νά με πιάς στο τρένο!

— Μά είνε μακρά!

— Όπου κι' άν είνε, πάμε!

— Φοβάμαι, είπε τό μικρό, νά μη με φάν...

— Τι νά σέ φάν, μωρέ χαζέ;

— Ό!... πεθαμένοι!

— "Ελα κοντά μου, θρέ ανόητε. Οι πεθαμένοι, ούτε τρών, ου-τε και... ροχαλίζουν!

Ο κ. Μιχαλάκοπουλος περιόδευε με τρένο ιδιαίτερο, που είχε μέσα και κρεβάτι και μπουφέ και σαλονάκι και γραφείο. Στο κρεβάτι εκείνο έπληγαν νά κοιμηθ' ο Σα-κελλαρόπουλος.

Ο σταθμός όμως της Κομοτινής είχε μακρυά, πο-λύ έξω από την πόλη και γι' αυτό κανείς εκεί, πρέπει νά περάσ' από τό νεκροταφείο.

Γι' αυτό κι' ο μικρός φοβότανε τούς πεθαμένους, μην τόν φάν!

Κι' όταν την άλλη ήμέρα, τό πρωί, έπληγαμε στο σταθμό, νά ιδούμε μήπως τούς έφγαν οι πεθαμένοι, είδαμε ότι δεν τούς έφγαν, θαρυνθέντες φαίνεται, νά σηκωθούν μεσάνυχτα!

Έκείνο που είχε φαγωθ' κατά την περιπέτεια αυτή, ήταν τό... μαύρο χαθιάρι και κάτι μαρμελάδες του μπουφέ. Φαγώθηκαν άπ' τόν μικρό, που, φοβι-σμένος νά ξαναγυρίσ' στο ξενοδοχείο μοναχός, είχε κλεισθ' από τόν Σακελλαρόπουλο στο βαγκόν-μπουφέ, του τρένου, για νά κοιμηθ'!

Όλη αυτή την ιστορία, μου ξανάφερε στη μνήμη ή Κομοτινή, τώρα που την ξαναείδα.

Και όχι μοναχά αυτή, αλλά και μία ξλ., με τόν Κονδύλη, τό Ζαργάρο, τόν 'Ασιώτη, τό Γιαννόπουλο και τόν 'Αργυρο-πούλο τόν Περικλή.

Αλλά αυτή θά την διηγηθ' καμιά άλλη ώρα!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΝΑ ΓΕΥΜΑ ΤΩΝ ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΩΝ

Η τηλεφωνήτρια της Άγγλικής πόλεως Χώλ ίδρυσαν τελευταία έ-να σύλλογο, με ιδιόκτητη λέσχη, στην όποια έδωσαν τό περίεργο όνο-μα: «Λέσχη τών Λανθασμένων Άριθμών Τηλεφώνων».

Στό χορό πούδωσαν για τά έγχαίνια της λέσχης αυτής, έστειλαν σε όλους τούς συνδρομητές του τηλεφώνου μία πρόσκληση, ή όποια τε-λείωνε με την ακόλουθη φράση:

«Έτσι, όχι μόνον θά γνωρίσετε προσωπικώς τις δεσποινί-δες ή όποιες σάς διακόπουν πριν τελειώσετε τη συνομιλία σας και σάς δίνουν λανθασμένους αριθμούς, αλλά και θά χορεύετε και μαζί τους»!...

Ξέρετε πούν έβαλαν στην τιμητικότερη θέση του τραπέζιού, κατά τό συνηθισμένο, που προηγήθηκε τό χορό; Έβαλαν τόν συνδρομητή άκρι-βώς εκείνον, ο όποιος είχε υποβάλει τά περισσότερα παράτονα εναντίον τών ανεξέχουσων αυτών πλασμάτων, στην προϊσταμένη τους άρχή!...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ο γι' ατρός:— Έχεις τρυπημένο τό κεφάλι σου, έ;... Και πό-ση είνε ή τρύπα;— Ιση μ' ένα τάλληρο!

Ο άρρωστος:— Α, όχι τόσο μεγάλη! Είπε περίπου δσο... μία δραχμή και πενήντα λεπτά!

Η μητέρα:— Παληόπαιδο! Τή σουπα σου δεν θέλεις νά φας; Κι' όμως... κατάπιες μία δεκάρα τό πρωί!...

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΕΡΗΦΑΝΗ ΜΗΤΕΡΑ

την υπόθεσι και ότι μάλλον θέλει να τοποθετησώ κάποιο πρόσωπο, σε μία καλή θέση.

Αν δέχτηκε την πρότασι αυτή της αδελφής μου, τώκα να γιατί αληθινά αισθάνομαι την ανάγκη κάποιας συντροφιάς. Νά λοιπόν, που κατάντησα! Νά ζητήσω κοντά μου μία ξένη!... Αν ή ξένη αυτή είναι έξυπνη, συμπαθητική και με καλή ανατροφή, ή παρουσία της θα διασκεδάξη λίγο τις θλίψεις μου σκέψεις. Η αδελφή μου λέει πως έχει δες τις χάρες. Θα το ιδούμε αυτό, και πολύ γρήγορα μάλιστα.

Η νεαρή αυτή κυρία δεν θέλησε ν' αποχωριστή απ' το αγοράκι της. Το μικρό είναι τριών ετών, και θα είναι φυσικά ζωηρό και άτακτο σαν όλα τα παιδάκια της ηλικίας του, ώστε θα μπορούσα να μη δεχτώ τη μητέρα του μόνο γι' αυτό το λόγο... Ας δοκιμάσουμε όμως, ίσως ρίξει κι αυτό το παιδάκι κάποιον πρόσχαρο τόνο στο θλιβερό μου σπίτι.

Απόρησα που ή οικονομός μου Μαριέττα δεν κατέβασε διάλου τα μούτρα της όταν τ' άκουσε αυτό. Γιατί από τότε που τα χάλασα με τον γιό μου—που αυτή τον θήλασε και τον μεγάλωσε—ή Μαριέττα είναι αμίλητη, δύστροπη, σχεδόν ανυπόφορη, αφού φτάνει και στο σημείο να κατακρίνη φανερά την ασπρητή μου έκείνη απόφασι. «Μιουν λοιπόν θεάσαι πώς θα μου κανε καμιά σκηνή, ίσως να φευγε κι απ' το σπίτι μόλις μάθαινε τις νέες μου αποφάσεις. Μα δεν συνέθη τίποτε απ' αυτά! Φάνηκε απ' έναντις πολύ ευχαριστημένη, ίσως να στενοχωριέται κι αυτή ολομόναχη κοντά μου κι αισθάνεται κι αυτή την ανάγκη κάποιας συντροφιάς λιγότερο θλιβερή απ' τη δική μου.

Πώς να μην είμαι θλιμμένη έχω; Είχα μία μοναδική χαρά, έναν σκοπό στη ζωή μου, μία μόνη τρυφερότητα: το γιό μου. Η έπιτυχίες του στο λύκειο κι' αργότερα στη στρατιωτική σχολή, τα φυσικά του θέλγητρα και τα ψυχικά και ήθικα του χαρίσματα, ήσαν η περηφάνειά μου.

Το μέλλον του ήταν γεμάτο από τις καλύτερες ελπίδες. Αφού θυγέκε πρώτος απ' την στρατιωτική σχολή, είχε όλα τα προσόντα να κάνει έναν θαυμασμό γάμο και όμως, ο ίδιος κατάρτιζε όλα μου τα όνειρα! Τα είχα όλα σχεδόν προετοιμάσει για έναν δνιερώνη γάμο, με μία νέα είκοσι ετών, από λαμπρή οικογένεια και μοναδική κληρονομία μεγάλης περιουσίας. Η νέα μου είχε σχεδόν δώσει την συγκατάθεσι της και δεν περίμενε παρά την έπισημη αίτησι του γιού μου. Εύτυχισμένη, έβλεπα να πραγματοποιηθεί ο γλυκύτερος πόθος της ζωής μου: να εξασφαλίσω την απόλυτη ευτυχία του παιδιού μου. Τότε όμως εκείνος αγάπησε παράφορα, τρελλά, την παιδαγωγό των παιδιών του στρατιωτικού του. Ήταν από καλή οικογένεια, όπως μου είπαν, αυτή ή νέα, και πολύ σοβαρή, μα δεν είχε καμιά περιουσία. Η ζωή τους θα περνούσε μέσα στη δυστυχία στη φτώχεια, στη στέρησι, γιατί δεν ήμουν θέσια διατεθειμένη να δώσω την περιουσία μου στον Πέτρο, ύστερ' απ' την ανυπακοή του, την επανάστασι που κήρυξε έναντιον μου...

Ούτε ή άπειλές όμως, ούτε κι ή παρακλήσεις έφεραν αποτέλεσμα. Πήρε κείνη που αγαπούσε, χωρίς, φυσικά, να πασα-στώ έχω στο γάμο του... Δεν θέλησα ποτέ να την ιδώ, έκλεινη, ούτε καν τη φωτογραφία της... Κι' από τότε πέρασαν πέντε ατελείωτα χρόνια, που μου φάνηκαν πέντε αιώνες!...

Είμαι ανάκαμαμένη να κρύβω απ' όλους τον πόνο μου, γιατί ξέρω καλά πως κανείς δεν με καταλαβαίνει αλλά, απ' έναντιος, με κατηγορούν! Έτσι ο πόνος μου με πνίγει πιο σκληρά! Ούτε να μου γράφω, δεν τού επέτρεψα...δεν ξέρω τίποτε γι' αυτόν, γιατί οι φίλοι του κι' οι γνωστοί του αποφεύγουν να μου μιλούν σχετικώς.

Η θανάσιμη αυτή σιωπή μεταξύ μας είναι κάτι το φριχτό. Έγώ, ή πιο τρυφερή μητέρα, ζω τώρα ολομόναχη, σαν να μην

είχα παιδί κι' ούτε ξέρω αν έχω εγγόνια... Μία λέξι να έγραφε θα έτρεχε να πέσι στην αγκαλιά μου, το ξέρω. Η περηφάνια μου όμως αρνείται να την προφέρει αυτή τη λέξι... Ο Θεός να με βοηθήση!

Ήρθε χθές αυτή ή κυρία. Λέγεται κ. Ντυπόν. Έμαθα να δι-σπιστώ, κι' έτσι περιμένο να την γνωρίσω με τον καιρό. Είπε λειπτή, ευγενική και πολύ όρασι. Δεν είναι χήρα, όπως υπέθε-σα στην αρχή, ο άντρας της είναι αξιωματικός στη Συρία και, καθώς είναι κάπως στενοχωρημένοι, δεν θέλησε να κρατήσει το άκριβό τους διαμέρισμα μόνι της κατά την απουσία του άν-τρός της. Θα έργασθη όπου να επιστρέψη εκείνος.

Το αγοράκι της φαίνεται πολύ καλοσυναιθμένο. Είναι ήσυχο και φρόνιμο και πολύ έξυπνο παιδάκι. Η Μαριέττα τού άγαπησε παράφορα από την πρώτη στιγμή: είναι να γελά κανείς μ' αυτή την γυναίκα!

Τρεις μήνες είναι κοντά μου ή κ. Ντυπόν κι' ή έκτιμήσι μου γι' αυτήν όλο και μεγαλώνει. Δεν ξέρει τί να κάνει για να ή ευχαριστήση, να με διασκεδάση. Παίξει θαμιάσιο πιάνο να τραγουδά υπέροχα. Βρίσκει όστόσο πάντα καιρό να κάσι ή για το παιδάκι της. Δεν τού λείπει τίποτε, κι' όλα τα κάσι ή ίδια, με τα χέρια της, και με μία καλαισθησία, μ' ένα λεπτό γούστο, που είναι να τη θαυμάζω κανείς. Για πρώτη φορά ή αδελφή μου έκανε κάτι καλό για μένα κι' όταν την ευχαριστήση με δυό λέξεις, χάρηκε υπερβολικά...

Ο μικρός Ροβέρτος είναι τόσο πρόσχαρος, τόσο έξυπνος, τόσο χαριτωμένος, ώστε τον παίρνω πολλές φορές κοντά μου. Τού χαριτωμένα και κείνος μ' άκουει με όρθανοιχα τα θαυμά-σια ματάκια του, με μιά αντίληψι που δεν την έχουν ούτε ο-ιας μεγάλοι. Είναι αξιολάτρευτο αγοράκι. Τού άγδρασα ένα μικρό γκριζό γαϊδουράκι, πολύ ήμερο. Πήγε να τρελλάθη απ' τη γ-κρίση του. Κόνεψε να με πνίξη απ' τα φιλά που μου έδω-σε θεοτρελλο... Η κ. Ντυπόν έκλαιγε από ευγνωμοσύνη και θεο-εύρισκε λέξεις να μ' ευχαριστήση. «Αχ! Γιατί να μ' ήμουν ε-ύρισκε λέξεις να μ' ευχαριστήση, μια τόσο υπέροχη κι' ευ-ριζε ο Πέτρος μου μία τέτοια νύφη, μια τόσο υπέροχη κι' ευ-γενικά νέα κι' ένα εγγόνι που ή-ριτωμένο σαν τον Ροβέρτο;

Είπε πολλές εθιμάδες που ή κ. Ντυπόν έχει να λάξη γράμμα-τα τον άντρα της κι' είναι καταπ-νοχωρημένη. Άδικα προσπαθώ την καθησυχάσω. Κάθε μέρα τη θλέπω όχρότερη, τα μάτια της έ-νε πάντα γεμάτα δάκρυα. Μ' ά-κούει μ' ένα αλθιβερό χαμόγε-λο το βλέμμα της έχει μία τέτο-ια έκφρασι ευγνωμοσύνης που με-γκινεί περισσότερο απ' τα λό-για της.

Ο μικρός Ροβέρτος ματα-στη αγωνία της μαμάς του συ-σιωπηλός κάθεται στα πόδια της ξεχνώντας τα παιχνίδια του.

Τι αλθρομένητη μέρα! Λάσαμε ειδήσεις απ' τη Συρία. Η Ντυπόν άνοιξε τρέμοντας το γράμμα, έγινε πιο όχη και τ-άκουσα να ψιθυρίζη:—Αχ, Θεέ μου, πληγώθηκε!

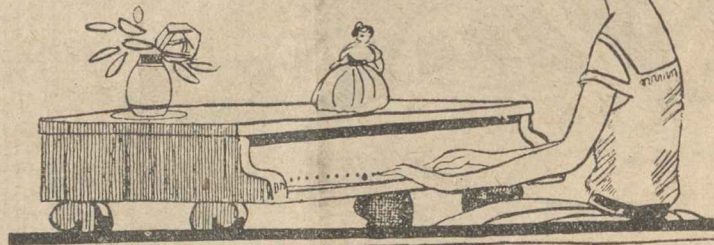
Αν και προσπαθούσα να την παρηγορήσω, εκείνη, για να μ' ένοχλήση με τα δάκρυά της, ανέθηκε στο δωμάτιό της, παράθυρό της όμως ήταν ανοιχτό κι' οι λυγμοί της έφταν-δς έμένα. Έτρεξα κοντά της, με πραγματικό ενδιαφέρον, ή-λθινη στοργή. Την θρήκα να καταφυγή μία φωτογραφία, θώς με είδε να μπαίνω, έθγαλε μία δυνατή φωνή τρουαγμένη ή φωτογραφία έξφυγε απ' τα χέρια της... Και είδα χαμό, ή-μου, σ' ευχαριστώ! είδα την φωτογραφία του γιού μου, Πέτρου μου!...

Δεν μπόρεσα να πώ τίποτε. Μόλις πρόφτασα να πέσοι γονάς με λυγμούς πάνω σε μία πολυθρόνα. «Έκλεινη» έ-στά γονάτα μου, πήρε και καταφύλιωσε τα χέρια μου.

—Συχωρέστε με! Ω! συχωρέστε με για όλο το κακό ο-σας έκανα! Έλεγε κλαίγοντας μ' αναφυλλήτα.

Έγινε την αγκάλιασα και της χάιδεα τα μαλλιά. Σηκώ-με κόπο, την πήρα και γονάτισαμε κι' οι δυό να προσεχθώ-για κείνον...

Η ζωή εαυρόχιζε γλυκειά για όλους. Κι' όταν γύρισε ή-τρος για ν' αναρρώση κοντά μας, μπορώ να πώ πως γινώ-στην πραγματική, την πιο τέλεια ευτυχία που μπορεί να πώ-μια μητέρα σ' αυτόν τον κόσμο. Η αγάπη των παιδιών μου έγγονοι μου γέμισαν τόση ευτυχία την ψυχή μου, τόση γα-ώστε κατάλαβα πως έπρεπε έχω να τους παρακαλέσω να συχωρέσουν για το κακό που τούς έκανε ή ανόητη περηφ-μου.

Παίζει θαμιάσιο πιάνο...

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ !...

(Από τὰ «Απομνημονεύματα» τοῦ διασημοῦ περιηγητοῦ ΙΑΚΩΒΟΥ ΑΡΑΓΩ)

ΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ τὸ καραβάνι τῶν Ἀ-ράβων ζσιεπόδων, τὸ ὁποῖο διευθυνόταν πρὸς τὸ Μαρόκο, σταμάτησα κι' ἐγὼ μα-ζύ τους — μιά βραδυά — καταιεσίης στὴ Σαχάρα.

Ἡ νύχτα ἦταν ὑπέροχη. Ἐνα ὁλόγιομο φεγγάρι τὴ φωτίεζε φαντασμαγορικά, κι' ὠιι μας, ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὴν κοῦρασι καὶ τὴ φλόγα τοῦ καυτεροῦ ἡλιου τῆς ἡ-μέρας, πέσαμε νὰ κοιμηθούμε ἔξω ἀπ' τὶς σπηνές μας.

Κατὰ τὸ πρωί, χαλαρή ἀκόμη, ὁ φύ-λας τῶν τροφίμων μας ἐμπήξε μιά γοερή κραυγὴ συναγερμοῦ. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κα-ραβανιοῦ, ἕνας μεγαλοπρεπὴς καὶ νεαρὸς Ἀραβ, ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ, με τρεῖς-

ποσπες ἐνόπλιους ἀκολουθώντας του, καὶ σὲ λίγο τὸν εἶδα νὰ ἐμφανίζεται ξανά, στὴ μέση τοῦ καταυλισμοῦ, κρατώντας ἕναν τρισάθλιο μεσδόκοπο καμυλὸν, δεινὸν ποσάγκαν.

—Μὰ τί συμβαίνει, λοιπὸν ; ρώτησα παραξενεμένος ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐνάτους ἀκολουθόντες τοῦ ἀρχηγοῦ, οἱ ὁποῖοι φρουρῶσαν μετ' ἐμὴν για-ταγμένα τὸν δεινὸν καμυλὸν.

—Κι' ἄσπρηθις ἐκεῖνος. Τὸ παστρὸ κατὸ τσανάκι εἶχε τὴν τρίτη βάρδια κατὰ τὴ νύχτα, γὰ νὰ φυλάττῃ τὰ τρόφιμα... Ἀνίκανος ὁ-μὸς ν' ἀνέστη στὴ διάρκεια, ἡ ὁποία μᾶς καταβασάνειε ὅλους τὸς ἡμέ-ρες, ἀνέβη τὸ μονάκριβο ἀσὶ μετ' τὸ νερὸ ποτίζουμε κι' ἔσθυσεν σ' αὐτὸ τὴ διάρκεια τοῦ !...

—Λοιπὸν ;... ἔκανα, ἀπορρώντας ἀκόμη.

—Τὴ λοιπὸν ;... Ξανάτε ἐκεῖνος. Τώρα δὲ πεθάνη !...

Ἀπορίσασα. Φοβερὸ ἦταν, βέβαια, τὸ νὰ πῇ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ὅτι—τρεῖς γουλιές νεράκι παραπά-νω ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἀκανόνιστ' γὰ ὅλους μᾶς ἡμερησία μερίδα. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀσὶ κεραιάστατον ὠιιι μας, σὺ νὰ φτάσουμε στὴν πλησιέστερη ὁδο, γιὰ νὰ τὸ σῶμασε πρὶν, ἢ νὰ μὴν ἀνέβαινε νὰ πεθάνουμε στὴ μέση τῆς ἐρήμου. Μὰ τὸ νὰ πλη-ρώσῃ καὶ μετ' τὴ ζωὴν τοῦ αὐτοῦ τις ὁδο—τρεῖς γουλιές, ποσίδουσαν τὴν καλασμένη ὁδο, τὸ δύστηνος κα-μυλὸν, αὐτὸ καὶ ὑπερέβαινε κατὰ ὅρο !...

Τὴν ὁδο λοιπὸν νὰ τρανίσω λί-γες λέξεις ἐπεκτείνω καὶ μαζορὸν-νῶς γι' αὐτὸν, στὸν ἀρχηγὸν του. Ξάπλωσε ὁμοῦ, ἀπαθείστατος, ἀμεί-λητος κι' ἀτάραχος, μὲ ἀποκρίθη-κε ἔτσι :

—Ἀκούσατε ἡμέρας αὐτὸν τὸν ἴ-διο τὸν ἔσχο, ποσέ, νὰ ἐκλιπαρῇ γὰρ !...

Γιὰ καὶ κῆττα τὸν τρισε-μένον καμυλὸν. Πραγματικά, δὲν μπόρεσε καθόλου. Ἦξερε τί τὸν περίμενε, κι' ὁμοῦ ἡ παρρησιώ-ησας δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὰ χεῖλη του, τὰ σφιχτὰ κλεισμένα. Ἦταν βέ-βαιος ὁ ἄνθρωπος ὅτι δὲν ὑπάρχε γι' αὐτὸν ἔλεος στὸν κόσμο, κι' ἔμεινε ὁμοῦς χερσποδῶρα στὸ ἔδαφος...

Βεβαίως, λοιπὸν !...

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ καραβανιοῦ ἔκαμε μιά ἀπότομη χειρονομία κι' ἀμέ-σως τέσσερες ἄνδρες με τασιὰ ἀποσπάρσαν ἀπὸ τὸν ὄμιλο τῶν συ-νοδοκόπων μου. Οἱ τέσσερες αὐτοὶ ποῦροι ἔσκαψαν στὴν ἄμμο ἕναν τῶρο βαθὺ ἀρκετῶ, ὥστε νὰ φτάνη ὡς τὸ λαμὸ ἐνὸς ὀρθίου ἀνθρώ-που. Καὶ μάλιστα τελείωσαν τὸ πένθημο ἔργο τους, ἔπασαν ἀπὸ τὶς μα-ταίους τὸν δεινὸν, κατάπληκτο, μὰ καὶ βοῦδὸ καμυλὸν, καὶ τὸν ἔ-στησαν ὀρθὸ στὸν τῶρο.

Ἀρχὸν ὕστερα νὰ γεμίσουν τὰ κεγὰ τοῦ τῶρου με ἄμμο, πάτησαν μετὰ πόδια τῶν τῶν φρονιμάτων τοῦ νεοκαμινέον ἔδαφους καὶ σὲ λίγο ὅλα τελείωσαν : Ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ δυστυχισμένου καμυ-λὸν ἦταν παρρησιωμένον σφιχτὰ στὴ γῆ καὶ μόνον τὸ κεφάλι του καὶ ὁ λαμὸς του βρισκόντουσαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Τότε, σ' ἕνα ἄλλο γνήσιο τοῦ ἀρχηγοῦ, ὁλόκληρο τὸ καραβάνι πα-ρατίστηκε κι' ὅχιως νὰ διαβαίη μισοστὰ ἀπὸ τὸν κατάδικο, μονο-μορφώσας τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία καὶ ἐστειλόντας λέξεις ἀπα-σιον ἀναβήματος. Κάθε ἄνδρας, κάθε γυναῖκα, κάθε παιδάκι, ἔπρεπε νὰ πῇ δρασσελιάτὰ τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου, νὰ τὸν φτύνῃ καὶ νὰ πῇ τὴν ἄμμο τοῦ τῶρου τὸν δυνατῶ, ὥστε νὰ σφίξῃ περισσότερο τὸ τῶρο, καταβάντας ἔτσι καθε ἀπόπειρα δραμετεσιώσῃ του ἀργότερα.

Ὅταν τελείωσε ἡ καθιερωμένη ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς καὶ ἀγρότερους ἡρώων τῆς ἐρήμου θλιβερὴ αὐτὴ τελετὴ, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ καραβανιοῦ ἀληθινὰ τὸν ἀνατρεχθέν καμυλὸν ἐκτενῶς — μὰ καὶ διαρκῶς ἀμίλη-

το — μελοθάνατο. Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα πῆλο τσανάκι, γεμάτο με νερὸ καὶ ροῖμι, καὶ τὸ ἀκούμπησε μισοστὰ τοῦ ἄσπρηθις ἡμέ-ρας του. Ὑστερὰ γονάτισε. Μονομύρισε μιά παρρησιώ-ησας ὅταν Ἄλλω. Ἀκούμπησε κατόπιν σφιχτὰ τὴν παλάμη του σὲ κατὰ τῶρο καὶ μα-ροῦλο μετὰ τοῦ καταδίκου, καὶ με φωνὴ ἔειπε ἀσπρηθις, ἀ-πάγγειλε ἐπιληπτικά τὸ ἔξῃς ἐπίσημο ἀνάθεμα :

—Πρῶν ἀδελφε !... Ἐκλεψες τὸ νερὸ τῶν ἀδελφῶν σου, καὶ δὲ πεθάνης τώρα ἀπὸ δίψα... Παραβιάσες τοὺς νόμους τῆς ἐρήμου κι' ἔρρημος τώρα — τῆς ὁποίας δὲν σεβαστήκες τὴν ἐπίσημη μεγαλειότητα — δὲ δεχθὴ τὸ οἰκτρὸ κορμὶ σου στοὺς κόλπους τῆς !... Ἡ τίγρις, τῆς ὁποίας ἐμνηθήκες τὴν πονηριά, τὴ μοχθηρία καὶ τὶς ἀσπρηθις διαθέσεις, θάρθη νὰ σε ἐπισκεφθῇ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀναχώρη-μας... Ἀς βῇ μὲν λοιπὸν τότε τὴν αἱματόχρομη γλώσσα της, στὸ δοχεῖο ποὺ ἄρρησα μισο-στὰ σου, κι' ἄς ὀκασιέσι ὕστερα τὰ κόκαλα τοῦ κρανιοῦ σου μετὰ τὰ φριχτὰ σαγόνια της !... Μὰ ἂν λείπει ἡ ἀμώδων τίγρις, κι' ἂν δὲν κα-ταδεχθῇ νὰ σε ἐπισκεφθῇ τὸ μεγαλόπρεπο λιοντάρι, σὲ βεβαίω πὺς ἡ μοχθηρὴ κι' ἱπποὺλη σὺν τὴν ψυχὴ σου θάνα ἐξάπαντος δὲν θὰ λείνη!... Βλέποντάς σε τότε ἀνίκανον νὰ ἀμυνθῇ, θὰ ρουφήξῃ μετ' τὸ βορμιώτικο στόμα της τὸ πρὶν βορμιώτικο αἷμα σου, κι' ἔτσι θὰ σβυσθῇ τὸ στεγνὸν σου ψυχροαγῆμα... Παραγνώρισες τὶς ἁγίες ἐντολές τοῦ θειοῦ Προ-φήτη μας, κι' ὁ Προφήτης μᾶς σὲ καταδίκασκε μαζύ μας... Πέθανε λοιπὸν διὰ καὶ ἀσπρηθις, ἐξελείωσε τὸ καταστρεπτικὸν σου ἐγκλημα, με-τάνωσες εὐλακρινά, κι' εἶδε τότε νὰ σὲ λυπηθῇ ὁ Ἄλλω, ὅπως θὰ σὲ λυπηθῇ καὶ ἐμεῖς... Μὰ μόνον δὲν θὰ πεθάνης !...

Ἐδὼ τελείωσε τὸ τρομερὸ ἀνάθεμα τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἀπὸ τοὺς ἐκατὸν πενήντα περίπου θεατὰς τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς, μόνον ἐγὼ κι' ὁ μελοθάνατος εἰμαστε οἱ ἀνατρεχθέντες.

Ἐνα σφύριγμα τοῦ ἀρχηγοῦ ἔδωσε ἀμέσως κατόπιν τὸ σημεῖο τῶν προετοιμασιῶν τῆς ἀναχωρήσεως, γιὰτὶ ὁ ἥλιος καὶ εἶχε ἀνεβῇ ψηλά καὶ ὅλησαν τὸν δυστυχισμένον καμυλὸν, καθὼς τὸν χτυποῦσε κατὰ-

ματα μετὰ τὶς φλογερὲς ἀκτίνες του. Σὲ μισὴ ὥρα ξεκινώσαμε. Πο-λὲς φορὲς γύρισα πίσω μου κι' ἐροῖσα βλέμματα ἀνέκφραστον οἰ-κτου στὸν ἀνθρώπο ἐκεῖνον, ποὺ εἶχε ἐνταφιασθῇ ζωντανὸς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τὸν σὴν φλογερὴ ἄμμο. Σκεπτόμουν τὴν τραγικὴν τοῦ μοῖ-ρα, τὸ ἀγωνιώδες ξεφύγισμά του, τὴ φλόγα τοῦ μεσημεριοῦ, ποὺ δὲ τὸν πυρπολοῦσε σὲ ἄγαντα—ἀν-τικαὶν νὰ κινήθῃ—ἡ τὰ θύρια ποὺ δὲ τὸν σπάρσαν, ἡ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα ποὺ δὲ τὸν φλόγιζε τὰ σπλάχνα, ἐνὼ μισοστὰ τοῦ καὶ ἁγῶα μαζὺ τὸν βρισκόταν ἕνα τσανάκι γεμάτο νερὸ, γεμάτο με ζωὴ !...

Ὅταν, λίγο ἀργότερα, ἔξαυγῆ-ρισα καὶ κῆττα πῶς τὸ ἀνιπτό μαρμαριζόντο κεφάλι τοῦ φτωχοῦ καταδίκου εἶχε γίνῃ ἄφαντο, πῶς ἀπὸ κάποια πτυχὴ τῶν ἀμμο-σφῶν τῆς ἀπέραντης ἐρήμου...

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, ἀπὸ τὴ σκηνὴ δηλαδὴ αὐτὴ τῆς φρίκης καὶ τῆς αἰμοφάνειας. Πολλὲς καινοῖες δυστυχίες καὶ καθήμερι-νές σχεδὸν ἔλπεις τῶρα σὺν τὴν πολυμάντη ζωὴ μου. Ὅμως πάντα μου, καὶ στὸν ὕπνο μου ἀκόμη, με κινεῖται, σὺν ἐλπίμονος βουγῆς, τὸ καρφωμένον στὴν ἄμμο μαρμαριζόντο οἰκτρὸ κεφάλι τοῦ καμυλὸν...

Καὶ στὸ ψυχροαγῆτό μου ἀκόμη θὰ θυμίζω τὴν καλασμένη ἐκείνη σκηνή, τὴν τόσο σκληρὴν, τὴν τόσο ἀπάνθρωπην, ἀλλομὸν !...

ΙΑΚΩΒΟΣ ΑΡΑΓΩ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΤΑ ΧΡΕΗ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ὁ Βύρων ἦταν τόσο ἄτακτος καὶ σπατάλις κατὰ τὴ διάρκειά της περιπετειώδους ζωῆς του, ὥστε δανείζονταν ἀπὸ παντοῦ κι' ἀπὸ ὅσους μπορούσε νὰ εἶλθῃ στὸ χέρι !...

Ἰδοὺ ἕνα ἀνεκτίμητο ἀποσπασμα τοῦ σημειωματαρίου τῶν...θαλασ-σοδανειῶν του :

Ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία μου Μαρία	Μὲς	40.
» τὸν ὑπὸ τὴν μου Ἰακώβο	»	60.
» τὸν ὑπὸ τὴν μου Ὀδυσσεὺς καὶ μετὰ	»	100.
» τὸν νυκτοφύλακα τοῦ σπιτιοῦ μου	»	15.
» διαφόρους ἐμπόρους, πιστωτές	»	220.

Καὶ ἔξακολουθεῖ ἔτσι, σημειώνοντας μετὰ ἄλλων δανεισμάτων του, καὶ τὴ γοργά-παράμάνη του, τὸν θεῖο του, τὸν γαμπρό του κλπ. κλπ.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΤΑΜΕΣΗΣ ΣΤΗ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΣΤΕΠΠΑ

ΝΤΑΜΩΣΑ τον «άνθρωπο» σ' ένα σταυροδρόμι, καταμεσής στη χιονισμένη στέππα, διαστατικό, βλοσυρό, μισοκαμύρη.

—Πού άπ' όλα αυτά τα μονοπάτια τραβάει για το Μπίτσιν; με ρώτησε.

—Ελα μαζί μου, του είπα. Για κεί πάω κι' εγώ!...

Βαδίζαμε. Τό χιόνι έτριζε κάτω από τις ξυλιασμένες μπότες μας κι' η ανάσα του «άνθρώπου» ήταν βαρεία.

—Από πού έρχεσαι; τόν ρώτησα.

—Έχω μια βδομάδα που βγήκα από τα κάτεργα της Σολόφκιν, μωπέ. Σκότωσα και μ' έβλεπαν εκεί για δυό χρόνια. Μήπως φοβάσαι να περπατάς μαζί μου, έδω στις έρημιές;

—Όχι! Αποκρίθηκε. Είμαι «σύντροφος» κι' εγώ, όπως κι' εσύ. Τέσσερα χρόνια στο μέτωπο και δέκα χρόνια στον Κόκκινο Στρατό, έχω κι' εγώ τα χέρια μου αιματωμένα, σαν τα δικά σου... Πού, άλλωστε, δίνωρά μας μπορεί να κληρηθεί πως δεν λεκιάστηκε με αίμα;...

—Σωστά! Έκανε ο «άνθρωπος», άνακουφισμένος.

Έξακολουθούσαμε να βαδίζουμε. Τό χιόνι εξακολουθούσε να τρίζει, κάτω από τις ξυλιασμένες μπότες μας.

—Ποιόν σκότωσες; τόν ξαναρώτησα, σε λίγο.

—Την 'Ιρκα Ναρούμποβα... Τη γυναίκα μου!... βόγγησε εκείνος, και καμψοφώνησε περισσότερο.

—Χι!... Σκότωσε τη γυναίκα του αυτός!... σκέφτηκα. 'Αλλοι είδους φόνο έκανε, κι' όχι τούς συνηθισμένους, με τούς οποίους αιματοκυλίνεται ακόμα η πατρίδα μου... Τί διάβολος όμως με σπρώχνει και θέλω να τόν ρωτήσω κι' άλλες λεπτομέρειες;...

Μά ο «άνθρωπος» ξαναβόγγησε σε λίγο:

—Ο καθένας μας δικάτω, σύντροφε, σκουντάει έπινοτα τό βαρύ και σιδερένιο καβούκι του... 'Ιδρώνει, λαχανιάζει, κι' όλο τό σκουντάει, όλο και τό κυλάει, πασχίζοντας να φτάσει και να τό γκρεμίσει στο βυθό της θάλασσας, για να λυτρωθεί από δαύτο και να ευτυχήσει... Μά τό μοχθηρό μάτι της μοίρας άγρονει δεινόμοιχο απάνωτέ του... Κι' έτσι, καταμεσής στο δρόμο της ζωής του, ο καθένας μας, τσακισμένος από τόν κόπο κι' από τ' άγχομαχτό, σουρουφλισμένος από τις καυτερές άχτινες της βιοπάλης, σταματάει... Ζητάει καταφύγιο προσωρινό, ζητάει άνακουφισι στο ίδιο τό καβούκι του... Τό στήνει δεινό για μιά στιγμή, τρυπώνει με λαχτάρα μέσα, και... και φυλακίζεται εκεί για πάντα!

Α' τσαλάνιοι μοχλοί του φράζουν ξαφνικά την πόρτα, τόν κρατούν αιχμάλωτό τους, κι' έτσι, στο έξής, ίσαμε τό θάνατό του—ο καθένας μας—κυβερνιέται από την κακή του μοίρα, αντί να την κυβερνάει, όπως πρώτα!...

Σάστισα.

—Τί σε κάνει να τά λές αυτά, σύντροφε; μουρμούρισα.

Στέναξε βαριά.

—'Η ίδια ή ζωή μου! Ψηθύρισε αυτός. Κι' ύστερα συνέχισε:

—Ροδάγιονό παιδί ακόμα, στα 1914, με γράψανε ή έπιστράτευση... Πόλεμος... Κόλασις... 'Οβίδες... Πολυόλα... 'Ασφυξιόγονο... Ειρήνη εύλογημένη στην Ευρώπη, μα συνέχεια κολάσεως καταραμένης στη Ρωσία μας... Βλέπεις, πριν άνασάνουμε από τόν Τσάρο, μιάς γάντζωσαν οι Μποσεβίκοι!...

—'Εχ! Δέκα χρόνια χόρεψα σαν σατανάς, στο διαβολικό αυτό πατιρντί... Πότε από τόν Κόλτσιν, πότε από τόν Βράγγελ, πότε από τούς 'Ελληνο-Γάλλους ένοχλημένοι οι σύγγροφοι, μ' έστελναν δώ κι' εκεί, μαζί μ' άλλους πολλούς, και μέθισα για τά καλά με τούς άγχιούς του αίματος... Κάποτε, έπιτέλους, ξεμπερδώνοντας άπ' όλα αυτά τά ντόνια και τά ξενικά άγκάδια, με δυό παρατανιστές πληγές στο σταραμένο κορμί μου, απολύθηκα από τό «Κόκκινο Σύνταγμα» του Περεκότ, και τράβηξα για την πατρίδα μου. Τράβηξα για τή Μόσχα, δηλαδή, Μά κεί τά βήκα όλα σκορποχωρί. Ούτε μάνα βοήθα ν' άγκαλιάσω, ούτε πατέρα να φιλήσω, ούτε τ' αδερφάκια μου να χαϊδέψω... Πού στα κομμάτια χάθηκαν, λοιπόν, ξεροξομένοι από τη θύελλα, όσο έλειπα εγώ!...

—'Απελπισμένος, με θολό μάτι και ραγιωμένη καρδιά, θυμήθηκα πως μοίχμενε ακόμα μιά θεά μακρινή... Ζαβέρφη της μάνας μου... 'Η 'Αννια 'Ακίμοβνα. 'Η

ταν—τότε—καμαριέρα της κομησής Ναρούμποβας, και άναζητώντας την με λαχτάρα, την βρήκα έπιτέλους!... Την βρήκα στο μικρό σπίτι της, σ' ένα έξοχικό προάστειο της Μόσχας. Κουρελιάρης και άγαμέτης, καθώς ήμουν, δεν με γνώρισε στην άρχή... Μά της έδωσα γνωστό, και με δέχτηκε χαρούμενη. Οι χρεστωί Κι' αυτή, κι' εκείνοι, κι' όλος ο κόσμος, είχαν φυλακισθή. Οι χρεστωί λακισμένοι κατανατούσαν αύριο δεσμοφυλάκες και δήμες τών χρεστωί δεσμοφυλάκων και δήμες τών... Σαλάτα, δηλαδή, αίμα, κι' άνάστα Θεός!...

—'Ετσι χαζολογούσαμε κι' οι δυό μας, με τη θεά μου την 'Ακίμοβνα. Κατνίσαμε τσιγάρα, ρουφούσαμε τσιγά κοντά στη φωτιά, κι' ήμουν ψυχρές μας—παραγεμισμένες πειά από πόνο και μαρτύρια—έβαινα άνασθητες άπ' τις θλιβερές και πένθιμες άμοιβαίες διηγήσεις μας... Με την κοινότητα, έφτασε και τό σουρούπωμα, δίχως να τό καταλάβουμε. Φτάνοντας τό σουρούπωμα, έφτασε από την πόλη βιαστική με δόξανη πεντάμορφη κοπέλλα.

—'Ιδών, μωπέ ή θεά μου, έλα να σου συστήσω την ήτοιχομένη 'Ιρκα Ναρούμποβα... Είπε ή κόρη της άλλοτε κυράς μου... Χάθηκαν οι λότεια, χρόνια τώρα, τά ίχνη τών γονειών της, και την σημάδεψε ή γά... Ζούμε μαζί, σαν μάνα με παιδί, από την ήμερα που κληρονομήσαμε τό Σοβιέτ και κανένας δεν ξέρει την άριστοκρατική καταγωγή της... 'Όλοι τη νομίζουν ψυχρόκορη μου!...

—Σάν φτερό πεταλούδας με χάιδευαν στ' αυτά τά λόγια της θεάς μου, γιατί ήμουν άφροισιμένος να κυττάω με λαχτάρα τό τριχωμένο μένο εκείνου προσώπου της γαλαζοματιάς κοπέλλας... Μου χαμογέλασε... 'Ανατριχίασα άνεξήγητα, στο κολασιμένο αυτί χαμογέλο της... Κάτσαμε στο τραπέζι, για να φάμε... 'Αντίκρινό μου ή θεά μου 'Ακίμοβνα και λάλι μου—άριστέρα μου—ή γαλαζοματιά ήτοιχομένης 'Ιρκα Ναρούμποβα... Θέλησα να της άρρέσω... Νά της κάνω ήτοιχομένη... Νά της φανώ σπουδαίος, ίσως και μ' άγαθήσι, όπως κι' ήνη τελλάθηκα μαζί της, από την πρώτη στιγμή που άντικριστήκαμε... Άρχισα να εξιστορώ τις άνδραγαθίες μου. Είπα πολλά. 'Η θεά μου άνατριχίασε, έγώ κορδωνόμουν κι' ή 'Ιρκα άκουγε με άταράχια σιωπή τις πένθιμες διηγήσεις μου... 'Εχεις άπάνω σου τσιγάρα;...

—'Εδωσα στον «άνθρωπο» τσιγάρο. Τό άναψε και συνέχισε:

—Την άγάπησα από τελλά... 'Ηταν μονοτηριώδης για μένα... 'Είπα σε όλα μέρα άπ' τό σπίτι κι' έχοζόταν πάντα τό σουρούπωμα, ξεθεωμένη, εξαντλημένη... 'Εγώ έπασσα δουλειά στο κρατικό έργοστάσιο τού Δορογκομίλοβο, κερδίζοντας έτσι άνετα και τίμα τό ψωμί μου.

—Μιά μέρα είπα στη θεά μου:

—Θέλω να παντρευτώ την 'Ιρκα!...

—Ούφ!... τί διάβολο τη θέλεις; Είπε χυδαία! Παύλ πρόστιχη!...

—'Ανατριχίασα... Κι' όστόσο, την παντρεύτηκα, δίχως, βέβαια, παύλ σύμφωνο με τούς νόμους του κακούριου καθεστώτος.

—'Αρχισα να εξιστορώ τις άνδραγαθίες μου...

ΤΟΥ GLEB ALEXEIEF

ΣΤΕΠΠΑ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

ΤΟΥ ΠΟΙ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μά έξαφνα παρουσιάστηκε μπροστά του μιά σκιά, που αυτή τη φορά δεν ήταν δέντρο, μιά σκιά που έτρεχε λαχανιασμένη. —Πού εί; έού; ούρλιαξε ο Γκονζάγκας, φέρνοντας τό χέρι του στο σπάθι του.

Μιά κλαψιακή φωνή, τού άπάντησε:

—Είμ' εγώ, ο Πεϋρόλ, άφέντη.

—Πού είν' οι άλλοι; ρώτησε ο Γκονζάγκας. Τί έγιναν;

—Οι άλλοι τρέχουν στ' άλογα για να φύγουν... 'Ελάτε! 'Ελάτε! Μόλις προφταίνετε να σωθήτε. 'Ο Λαγκαρντέρ σας άνα-πτάει παντού... Τρέχει τώρα προς τό μέγαρο, νομίζοντας πως θα σας συναντήσει στο δρόμο του, μά δεν θ' άργήσει να ξανα-γυρίση έδω!...

—'Ελάτε, προς Θεού!...

Μιά τρομερή λάμψη φωτίσε τότε τό βλέμμα τού Γκονζάγκας. —Και ή Αύγη, ρώτησε, πού βρίσκεται; Είπε ακόμα στην έκ-κλησία!...

—Ναι, βρίσκεται εκεί, με τη ντόνα Κρούζ, και περιποιούνται τό Σαβερνύ, πού τόν πλήγωσε ο Ναβάτι.

—Τότε τίποτε δεν χάθηκε ακόμα! φώναξε θριαμβευτικά ο Γκονζάγκας. 'Ελα μαζί μου!... Κράτα τό σπαθί σου στο χέρι... Και τόν παρέσυρε τρέχοντας με όλη του τη δύναμη προς τη διεύθυνση της έκκλησίας.

—'Επει' από μιά στιγμή έφτασαν εκεί. 'Η Αύγη κι' ή ντόνα Κρούζ, γονατιστές μπροστά σ' ένα άγαλμα της Παναγίας, προ-σευχόντουσαν. 'Ο Σαβερνύ, ο οποίος είχε συνέλθει άπ' τό τραύ-μα του, είχε πάει να συναντήσει τόν Λαγκαρντέρ. 'Ακούγοντας θύρου στην είσοδο, γύρισαν χαμογελαστές τά κεφάλια τους.

Μά άμέσως μιά κραυγή φρίκης ξέφυγε άπ' τά χείλη τους. —'Ο Γκονζάγκας, ο Πεϋρόλ, με τά σπαθιά τους στο χέρι, προγορούσαν προς αυτές.

—'Η Αύγη θέλησε ν' άνορθωθεί, μά ή άγωνία της ήταν τόση, ώστε σορίστηκε λιπόθυμη στην άγκαλιά της ντόνας Κρούζ.

—'Ο Γκονζάγκας ώρμησε τότε προς αυτήν και την άπέσπασε άπ' τά χέρια της.

—Πάρ' την έσύ! φώναξε στον Πεϋρόλ. 'Εγώ θ' άναλάσω την άλλη.

—'Ο Πεϋρόλ πήρε την λιπόθυμη Αύγη στην άγκαλιά του κι' ο Γκονζάγκας θέλησε να κάνη τό ίδιο με την ντόνα Κρούζ, μά τό πράγμα δεν ήταν τόσο εύκολο μ' αυτή. Γιατί ή τολμηρή νέα άρχισε ν' άμύνεται με λύσσα.

Τέλος κατόρθωσε να έκμηδενίση την άπίστιας της και σχεδόν άναί-σθητη και αυτή την πήρε στην ά-γκαλιά του.

—'Αέσας, ακολουθούμενος από τόν Πεϋρόλ, έτρεξε προς την έξοδο της έκκλησίας. Μά τη στιγμή που έβγαναν έξω, ή Αύγη άνοιξε τά μάτια της. Μέσα σε μιά στιγμή, άν-τελήθη την κατάσταση της και μ' άπελπισμένη κραυγή ξέφυγε άπ' τά χείλη της:

—'Ερρίκε!... 'Ερρίκε!... Βοή-θειας!...

Μά έροντερή φωνή άκούστηκε τότε, από μακριά όμως:

—'Ερχομαι, Αύγη μου, πολυαγα-πημένη! 'Ερχομαι!

Και συγχρόνως άκούστηκε ένα δυνατό ποδοβολητό στην είσοδο τού κοιμητηρίου.

Μά έντωμεταξύ, ο Γκονζάγκας κι' ο Πεϋρόλ έτρεχαν με όλη τους τη δύναμη.

—'Επει' από λίγες στιγμές, έ-φταναν κοντά στους άλλους, οι ό-ποιοι θριασκόντουσαν πειά έπάνω στ' άλογα τους, έτοιμοι να ξεκινήσουν.

Δυό άλογα θριασκόντουσαν χωρίς άνασθητες κ' ένα άμάξι. Χωρίς να χάνουν στιγμή, ο Γκονζάγκας κι' ο

Πεϋρόλ, έφριξαν στο άμάξι τις δυό αιχμαλώτους τους κ' έπειτα καθάλλησαν στ' άλογα.

—'Εμπρός! Δρόμο για την 'Ισπανία! ούρλιαξε τότε ο Γκον-ζάγκας στους φίλους του. Κι' άς έρθει ο Λαγκαρντέρ να μου πάρη εκεί την άγαπημένη του.

—'Αέσας ο έμμος ξεκίνησε καλπάζοντας με όλη τη δύναμη τών άλόγων τους.

Την ίδια στιγμή, έφτασαν εκεί λαχανιασμένοι ο Λαγκαρντέρ, ο Σαβερνύ, ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ.

—Κατάρα! φώναξε ο ίππότης, βλέποντας τόν έμμο των ά-παγωγέων ν' άπομακρύνεται. Για τ' όνομα τού Θεού, έν' άλογο.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ

Στό δρόμο που οδηγούσε προς την 'Ισπανία, εκείνη τη νύ-χτα τού Σεπτεμβρίου τού 1718, ή σελήνη φωτίζε έναν έμμο από άρκετους ίππεις που κάλπάζαν με μανία.

—'Ο καιρός ήταν άραιός, ο δρόμος άρκετά καλός, και τ' έλο-γα είχαν κάθε έλευθερία να τρέζουν.

Κάλπαζαν τόσο γρήγορα μέσα στη νύχτα, κάτω άπ' τις γλω-μές άχτινες τού φεγγαριού, ώστε θα νόμιζε κανείς πως έλπει να περουν οι Καθαλάρδες τού θανάτου των παλιών θρύλων της Γερμανίας.

Οι λιγοστοί χωρικοί που θριασκόντουσαν έξω από την ώρα, πιαροκοπώντουσαν τρεμάμενοι κ' ή σπείρες των κοινοποιών τού λυμάνοντουσαν εκείνη την εποχή την ύπαιθρο, αντί να έπι-τεθούν, άποτραβιόντουσαν τρομαγμένοι.

Οι καθαλάρδες αυτοί ήταν χωρισμένοι σε δυό έμλους, κι' ο έμμος που έρχόταν δεύτερος κατεδίωκε τόν πρώτο.

—'Εν' άμάξι έπεσεθάρυνε τό δρόμο τού πρώτου έμμου και κα-τά τά φαινόμενα, οι δώδεκα του δεν θ' άργοσαν να τόν συ-ναντήσουν, γιατί ή άπόστασι που τούς χώριζε δεν ήταν παρα-πάνω από τρεις λεύγες.

—'Όλη ή σπείρα των έμλων ή μάλ-λον των συνεόνων τού Γκονζάγκας, θριασκόντας εκεί, έκτός τού Λά Φάρ, τού Σουάβ και τού Ναβάτι. Τους δυό πρώτους, τους είχε σκοτώσει ο Λαγκαρντέρ, ο δε Ναβάτι είχε με-τανοήσει κ' είχε έγκαταλείψει τόν Γκονζάγκας την τελευταία στιγμή.

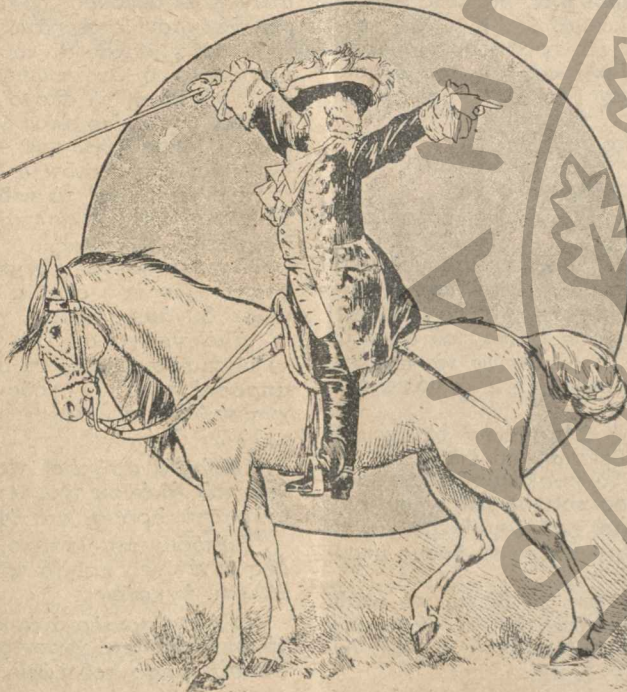
Και τότε μιά τρομερή συμπλοκή θα γινόταν χωρίς άλλο γύρω άπ' αυτό τό άμάξι που περιείχε άσφα-λώς τό έπαθλο της καταδίωξεως.

—'Επαθλο πολύτιμο αν έκρινε κανείς από την ταχύτητα της φυγής και από τά μέτρα που είχαν λάβει οι φωνάδες: όλοι όσοι φύλαγαν κρα-τούσαν ξενιτωμένα τά σπαθιά τους στο χέρι.

Πλάι στην πόρτα τού άμαξιού, κάλπάζε ο άρχηγός τους, ο Φίλιπ-πος της Μαπσάας, πρίγκηψ Γκον-ζάγκας.

Οι άλλοι που περιστοιχίζαν τό άμάξι, ήταν ο Μοντιμπέρ, ο Νο-σέ, ο Ταράν, ο Ασθαγιάν, ο Έα-ρώνος ντε Μπάς, ο Όριόλ, ο ό-ποιος, παρ' όλη την καμικάτητά του, προσπαθούσε να φανή γε-νναίος και υποστά άπ' όλους ο Πεϋρόλ.

Μέσα στο άμάξι θριασκόναν ή Αύγη ντε Νεβέρ, με τουαλέτα νύ-

—'Ο Όριόλ, παρ' όλη την καμικάτητά του, προσπαθούσε να φανή γενναίος...

φης, κλαίγοντας άπαρηγόρητα και πλάι της ή ντόνα Κρούζ, κρατώντας της τή χέρια και ήκετεύοντάς την νά έχη έμπιστοσύνη στο Λαγκαρντέρ.

—Ναί, έχω έμπιστοσύνη, της άπαντούσε ή Αύγη. Τό ξέρω πώς θά μάς σώση, άν είνε ζωντανός. Μά τί συνέθε την ώρα πού μάς άπήγαγαν ;... "Ολ" οί φίλοι του Γκονζάγκα είχαν μαζευτή στο κοιμητήριο γιά νά τόν σκοτώσουν...

—Δέκα σπαθιά, δέν είνε τίποτε έναντίον του δικού μου, είπε μέ πεποίθησι ή ντόνα Κρούζ. "Αν ήταν σκοτωμένος, αυτό πού μάς περιστοιχίζουν δέν θάφευγαν τόσο γρήγορα, σάν νά τούς κυνηγούσαν χίλιοι διαβόλοι.

Καί, σκύβοντας, φίλησε τή φίλη της και της είπε τρυφερά : —Μήν ξεχνάς, πώς κι' ό άγαπημένος μου ό Σαβερνύ, είνε τώρα μαζί του... Δέν έχουμε τίποτε νά φοβηθούμε...

Ό Γκονζάγκα θά ήθελε πολύ νά μάθαι τί έλεγαν. Μά μόλις τό κεφάλι του φαινόταν από την πόρτα του άμαξιού, ή δυο φίλες σσιγγόντουσαν ή μία κοντά στην άλλη και σόπαιναν.

—Θά δυσκολευτώ πολύ νά τις χωρίσω, συλλογιζόταν. "Η φίλια τους είνε πιό δυνατή από τή σχέδιά μου. Αύτή ή άνόητη "Ατσιγανπούλα, την όποία έβαλα στο δρόμο της τύχης, τ' άνήθηκε όλα πρὸς χάριν της φίλης της. "Ετσι είν' αύτή ή ράτσα τόν "Ατσιγανών...

Βάζουν τή άσθήματα πάνω άπ' τή μεγάλην κι' άπ' τή χρήση, στη στιγμή πού έγώ άφήρησα όλο τόν κόσμο γιά νά τ' άποχτήσω... Είν' αλήθεια πώς αυτό μέ καταστρέφει τώρα... Μά είμαι τάχα πραγματικά κατεστραμμένος ;...

Όταν βγάλω τό Λαγκαρντέρ από τή μέση, ό αντιβασιλεύς θά μέ ξαναβεί... και τότε θά λογαριαστούμε... Τώρα όμως φεύγω μπρός από τό Λαγκαρντέρ !...

Μάξιμ τις γροθιές του κι' έσφιξε τό σπαθί του πιό δυνατά. Τό άλογό του άναπήδησε, καθώς, άπάνω στη μανία του, τό ση-ρούνισε μέ όλη του τή δύναμη.

—Επειτα έρριξε μία ματιά σ' αυτούς πού τόν περιστοιχίζαν. —Εκτός από τό Ναθαύι και τό Σαβερνύ, πού είχαν τήν τολμή νά μ' έγκαταλείψουν, όλοι οί άνθρωποι μου βρίσκονται εδώ...

Όλοι όσοι δέν... σκοτώθηκαν !... Τους υποσχέθηκαν ότι αύριο, δηλαδή έπειτ' από μερικές ώρες, θά είνε οί πρώτοι στο Παρίσι, ή θά βρίσκονται, γεμάτοι χρυσάφι κι' έλπίδες, στο δρόμο της "Ισπανίας.

Καί πρόσθεσε μέ σαρκαστικό τόνο : —Οί πρώτοι στο Παρίσι !... "Επί του παρόντος, είμαστε οί τελευταίοι... "Αν μάς έρχόταν ή όρεξι νά γυρίσουμε πίσω, είνε φανερό πώς θά μάς έστελναν κατ' ευθείαν στο δημίο...

Μά δέν είπαμε ακόμα την τελευταία λέξη... "Ερριξε μία δεύτερη ματιά στους φίλους του κι' έξακολούθησε :

—Όλοι αύτοί μ' άκολουθήσαν γιά τό χρυσάφι... Χρυσάφι έχω άφθονο και θά τούς δώσω όσο θέλουν !... Θά τούς τό πετάξω κατάμουτρα. θά τούς πληρώσω... "Ετσι θά τούς αγοράσω γιά καλά-καλά... Και σάν πωλημένοι πού θά είνε, δέν θά διατάσουν νά τραθήξουν τό σπαθί τους έναντίον της πατρίδος τους της Γαλλίας και του αντιβασιλέως της... "Εγώ τούλάχιστον δέν είμαι Γάλλος ! Τόσο τό χειρότερο γι' αυτούς !

Στηρούνισε πάλι τό άλογό του και φώναξε : —Πιό γρήγορα ! Πιό γρήγορα !

Κι' ό όμιλος τών φυγάδων χάθηκε μέσα στη νύχτα... "Ο δεύτερος όμιλος, ό όμιλος τών διωκτών τους, κάλπαιε άκόμα πιό γρήγορα, άν αυτό ήταν δυνατόν.

Τρεις μονάχα άνδρες δέν άποτελούσαν, γιάτί ό μαρκήσιος ντέ Σαβερνύ, λόγω τού τραυματίστος του, είχε μείνει στο Παρίσι. "Επί κεφαλής βρίσκόταν ό ιππότης "Ερρίκος ντέ Λαγκαρντέρ.

Ό ιππότης φορούσε άκόμα τή ρούχα, τή όποία τού είχαν άφήσει γιά ν' άνέβη στο Ικρίωμα όπου λίγο έλειψε νά πέση τό κεφάλι του, έξ αίτίας μιας δικαστικής πλάνης. Στά μάτια του, ή όργη είχε αντικαταστήσει τή θλίψη.

Όταν χωρίς κατέλλο και ό άνεμος άνασήκωνε τή χρυσά μαλλιά του σάν φωτιστέφανο. Τά ρουθούνια του έπαλλαν. Τά λεπτά του χείλη ήταν σφιγμένα. Τό πουκάμισό του, τό μονόρυχο πού σκέπαζε τό έπάνω μέρος του σώματός του, είχε κολλήσει στο κορμί του από τόν ιδρώτα και τόν άνεμο πού τό βλέμμα του, τρυπώντας τή σκοτάδια, έρευνούσε τό δρόμο μπροστά του.

Στό δεξί του χέρι, έσφιγγε μέ όλη του τή δύναμη τό σπαθί του, τό σπαθί πού τού είχε δώσει ό αντιβασιλεύς και τή γόνάτα του πίεζαν σάν τανάλια τή πλευρά του άλόγου του, πού δέν άντεχε πιά.

Σ' αύτήν την τρελλή καταδίωξι, της όποίας σκοπός ήταν ή σωτηρία της Αύγης κι' ή έξόντωση του Γκονζάγκα, ό Λαγκαρντέρ ήταν ώραιότερος από ποτέ.

Πίσω του, ό Κοκαρντάς κι' ό Πασπουάλ, περνούσαν δύσκολες στιγμές, γιάτί είχαν καταπιαστή τώρα ύποχρεωτικά μ' ένα σπόρ, πού τούς ήταν έντελώς άγνωστο.

Ό πρώτος, ό όποιος ίσχυριζόταν πώς τή ήξερε όλα, άκόμα και την ίππασία, μέ δυσκολία κρατιόταν άπάνω στη σέλλα του. Μά, παρ' όλ' αυτά, ήταν περήφανος, γιάτί τού είχε παρουσιασθή, γιά πρώτη φορά στην ζωή του, ή ευκαιρία νά χρησιμοποιήση τή σπηρούνια του, τή όποια βροντούσε παντού και τή ήση ποτέ δέν τού χρειάστηκαν.

Ό Πασπουάλ πάλι δέν ήθελε νά δειχτή κατώτερος του συντρόφου του. Μαζεμένος άπάνω στη σέλλα του σάν μαιμού, ένοθε συχνά τή γόνάτα του νά χτυπούν τό σασόνι του και, πολλές φορές, γιά νά μη γκρεμισακιστή, άγκάλιαζε τόν τράχηλό του άλόγου του.

Τό άλογό του άκολουθούσε τό άλογό του Κοκαρντάς. Τό άλογό του Κοκαρντάς άκολουθούσε τό άλογό του Λαγκαρντέρ. Κι' οί τρεις μαζί διέσχίζαν τό διάστημα, σάν τρία φτερωτά αετάρια.

Κατάρα ! Διψά ! μούγκρισε έξαφνα ό Κοκαρντάς. "Ο Μικρός μας Παρισινός μάς πηγαίνει στο διάβολο και μόνο χαλίκια και χρώματα μπαίνουν μέσα στο λαρύγγι μου... "Η γλώσσα μου ξεράθηκε !

—Μά τόν άνεμο ! τού άπάντησε περιπαχτικά ό Πασπουάλ. "Επειτ' από ένα τέταρτο, ήρθε ή σειρά τού τελευταίου νά μολήσει.

—Οί καιροί είνε σκληροί, Κοκαρντάς !... είπε. Μού φαίνεται πώς θάταν προτιμώτερο, αντί νά τρέχουμε καθάλα στο σκοτάδι, μέ κίνδυνο νά σπάσουμε τή κεφάλια μας, νά... —Σώπα ! τόν διέκοψε ό φίλος του. Δέν παύρεις παράδειγμα από τό Λαγκαρντέρ... "Η νύχτα αύτή έπρεπε νά είνε ή πρώτη νύχτα τού γάμου του Λαγκαρντέρ κι' όμως αυτός βρίσκεται εκεί μπροστά μας, στο δρόμο της "Ισπανίας...

—Δέν λέω, άπάντησε ό Πασπουάλ, μά θά μπορούσαν νά κανονιστούν και διαφορετικά τή πράγματα... Θά μπορούσαν λ. χ. νά κοιμάται αύτή τη στιγμή στην άγκαλιά μιας όμορφης κοπέλλας... —Α ! Αυτό είνε μόνο ; έκανε σαρκαστικά ό Κοκαρντάς. "Αγκάλιασε τότε τόν άνεμο... Είνε ένα καλό φάρμακο, τόσο έναντίον της δίψας όσο κι' έναντίον τού έρωτος !...

Κι' οί δυο παλληκαράδες μας άρχισαν νά γελούν... "Ενωμεταξύ, κατεβόχθισαν τή χιλιόμετρα και μπροστά τους δέν υπήρχε τίποτε, τίποτε άλλο από τή σιωπή και τό σκοτάδι.

Ό Λαγκαρντέρ έβλεπε άρκώς και πιό πολύ τ' άσπρό του, τό όποιο είχε άρχισέ νά λυγίζει. "Ο καθάλλαρης του δέν ήταν πιά σίγουρος γι' αυτό, γιάτί τό είχε νοιώσει άρκετές φορές νά κλονίζεται κάτω άπ' τή πόδια του.

Τι θά γινόταν, άν τό ζώο δέν μπορούσε νά προχωρήσει περισσότερο ή άν σιριαζόταν έξαφνα κάτω ; Θά μπορούσε θάβαι νά πάρη τό άλογό του Κοκαρντάς ή τού Πασπουάλ, μά έτσι θά έστερείτο ένός γερού μπράτσου κι' ένός καλού σπασοῦ. Κι' ένας λιγώτερο, είχε σημασία στη στιγμή πού διαδραματίζονταν τρεις, μολονότι ό Λαγκαρντέρ μόνος άξίζει γιά δόξα...

Είχε τώρα άπ' τή πόδια του τό χειρότερο παληάλογο, μά έχε τήν άξίωσι τό παληάλογο αυτό νά τρέχη σάν καθάρναμο άλογό της "Αραβίας...

Τό τσίμπημα μέ τήν αίχμη τού σπαθιού του στά νύχτα και τό φτωχό ζώο πού άφρίζε, φάνηκε σάν νά ξαναβρήκε τή ξανάτλη μένες δυνάμεις του.

—Πιό γρήγορα ! Πιό γρήγορα ! φώναξε ό Λαγκαρντέρ. "Η ήμέρα άρχισε νά σκάει. "Ο "Ερρίκος δέν διέκρινε τίποτε μπροστά του, μά σκύβοντας, μπέρσε νά διή κάτω στη γη τή χην πού είχαν άφήσει ή ρόδες ένός άμαξιού και τή πέταλα πολλών άλόγων.

Καθώς άνασήκωσε τό κεφάλι του, διέκρινε μπροστά στο σπασ του άλόγου του, τεντωμένο στο δρόμο, ένα σκούι γερό άμένο στο δρόμο, στο ύψος ένός ανθρώπου.

"Εμπόδιο παιδιαστικό, πού θά μπορούσε όστόσο νάχη σούβρες συνέπειες και νά προκαλέση άρκετή καθυστέρηση, άν δέν τ' έβλεπε έγκαίρως.

Ό Λαγκαρντέρ άνάγκασε τό άλογό του ν' άνασηκώθι και τό υπερηβήθη, χώνοντας τό σπαθί του τρία έκατοστόμετρα μέσα στο μηρό τού ζώου. "Ετσι πέρασε.

Μά πρίν προφτάσει νά είδοποιήση τούς συντρόφους του σπασ και νά κάνη μεταβολή γιά νά κόψη τό σκούι, οί δυο πα-

ντέρ ήταν ώραιότερος από ποτέ.

Πίσω του, ό Κοκαρντάς κι' ό Πασπουάλ, περνούσαν δύσκολες στιγμές, γιάτί είχαν καταπιαστή τώρα ύποχρεωτικά μ' ένα σπόρ, πού τούς ήταν έντελώς άγνωστο.

Ό πρώτος, ό όποιος ίσχυριζόταν πώς τή ήξερε όλα, άκόμα και την ίππασία, μέ δυσκολία κρατιόταν άπάνω στη σέλλα του.

Μά, παρ' όλ' αυτά, ήταν περήφανος, γιάτί τού είχε παρουσιασθή, γιά πρώτη φορά στην ζωή του, ή ευκαιρία νά χρησιμοποιήση τή σπηρούνια του, τή όποια βροντούσε παντού και τή ήση ποτέ δέν τού χρειάστηκαν.

Ό Πασπουάλ πάλι δέν ήθελε νά δειχτή κατώτερος του συντρόφου του. Μαζεμένος άπάνω στη σέλλα του σάν μαιμού, ένοθε συχνά τή γόνάτα του νά χτυπούν τό σασόνι του και, πολλές φορές, γιά νά μη γκρεμισακιστή, άγκάλιαζε τόν τράχηλό του άλόγου του.

Τό άλογό του άκολουθούσε τό άλογό του Κοκαρντάς. Τό άλογό του Κοκαρντάς άκολουθούσε τό άλογό του Λαγκαρντέρ. Κι' οί τρεις μαζί διέσχίζαν τό διάστημα, σάν τρία φτερωτά αετάρια.

Κατάρα ! Διψά ! μούγκρισε έξαφνα ό Κοκαρντάς. "Ο Μικρός μας Παρισινός μάς πηγαίνει στο διάβολο και μόνο χαλίκια και χρώματα μπαίνουν μέσα στο λαρύγγι μου... "Η γλώσσα μου ξεράθηκε !

—Μά τόν άνεμο ! τού άπάντησε περιπαχτικά ό Πασπουάλ. "Επειτ' από ένα τέταρτο, ήρθε ή σειρά τού τελευταίου νά μολήσει.

—Οί καιροί είνε σκληροί, Κοκαρντάς !... είπε. Μού φαίνεται πώς θάταν προτιμώτερο, αντί νά τρέχουμε καθάλα στο σκοτάδι, μέ κίνδυνο νά σπάσουμε τή κεφάλια μας, νά... —Σώπα ! τόν διέκοψε ό φίλος του. Δέν παύρεις παράδειγμα από τό Λαγκαρντέρ... "Η νύχτα αύτή έπρεπε νά είνε ή πρώτη νύχτα τού γάμου του Λαγκαρντέρ κι' όμως αυτός βρίσκεται εκεί μπροστά μας, στο δρόμο της "Ισπανίας...

—Δέν λέω, άπάντησε ό Πασπουάλ, μά θά μπορούσαν νά κανονιστούν και διαφορετικά τή πράγματα... Θά μπορούσαν λ. χ. νά κοιμάται αύτή τη στιγμή στην άγκαλιά μιας όμορφης κοπέλλας... —Α ! Αυτό είνε μόνο ; έκανε σαρκαστικά ό Κοκαρντάς. "Αγκάλιασε τότε τόν άνεμο... Είνε ένα καλό φάρμακο, τόσο έναντίον της δίψας όσο κι' έναντίον τού έρωτος !...

Κι' οί δυο παλληκαράδες μας άρχισαν νά γελούν... "Ενωμεταξύ, κατεβόχθισαν τή χιλιόμετρα και μπροστά τους δέν υπήρχε τίποτε, τίποτε άλλο από τή σιωπή και τό σκοτάδι.

Ό Λαγκαρντέρ έβλεπε άρκώς και πιό πολύ τ' άσπρό του, τό όποιο είχε άρχισέ νά λυγίζει. "Ο καθάλλαρης του δέν ήταν πιά σίγουρος γι' αυτό, γιάτί τό είχε νοιώσει άρκετές φορές νά κλονίζεται κάτω άπ' τή πόδια του.

Τι θά γινόταν, άν τό ζώο δέν μπορούσε νά προχωρήσει περισσότερο ή άν σιριαζόταν έξαφνα κάτω ; Θά μπορούσε θάβαι νά πάρη τό άλογό του Κοκαρντάς ή τού Πασπουάλ, μά έτσι θά έστερείτο ένός γερού μπράτσου κι' ένός καλού σπασοῦ. Κι' ένας λιγώτερο, είχε σημασία στη στιγμή πού διαδραματίζονταν τρεις, μολονότι ό Λαγκαρντέρ μόνος άξίζει γιά δόξα...

Είχε τώρα άπ' τή πόδια του τό χειρότερο παληάλογο, μά έχε τήν άξίωσι τό παληάλογο αυτό νά τρέχη σάν καθάρναμο άλογό της "Αραβίας...

Τό τσίμπημα μέ τήν αίχμη τού σπαθιού του στά νύχτα και τό φτωχό ζώο πού άφρίζε, φάνηκε σάν νά ξαναβρήκε τή ξανάτλη μένες δυνάμεις του.

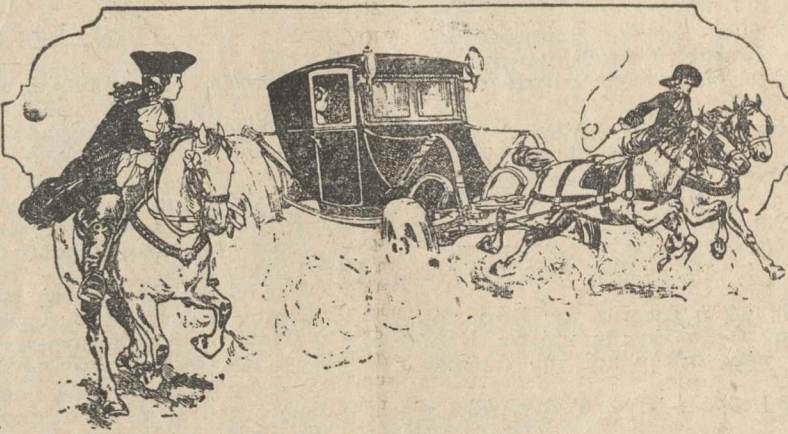
—Πιό γρήγορα ! Πιό γρήγορα ! φώναξε ό Λαγκαρντέρ. "Η ήμέρα άρχισε νά σκάει. "Ο "Ερρίκος δέν διέκρινε τίποτε μπροστά του, μά σκύβοντας, μπέρσε νά διή κάτω στη γη τή χην πού είχαν άφήσει ή ρόδες ένός άμαξιού και τή πέταλα πολλών άλόγων.

Καθώς άνασήκωσε τό κεφάλι του, διέκρινε μπροστά στο σπασ του άλόγου του, τεντωμένο στο δρόμο, ένα σκούι γερό άμένο στο δρόμο, στο ύψος ένός ανθρώπου.

"Εμπόδιο παιδιαστικό, πού θά μπορούσε όστόσο νάχη σούβρες συνέπειες και νά προκαλέση άρκετή καθυστέρηση, άν δέν τ' έβλεπε έγκαίρως.

Ό Λαγκαρντέρ άνάγκασε τό άλογό του ν' άνασηκώθι και τό υπερηβήθη, χώνοντας τό σπαθί του τρία έκατοστόμετρα μέσα στο μηρό τού ζώου. "Ετσι πέρασε.

Μά πρίν προφτάσει νά είδοποιήση τούς συντρόφους του σπασ και νά κάνη μεταβολή γιά νά κόψη τό σκούι, οί δυο πα-

—Πιό γρήγορα !... Πιό γρήγορα !...

Λαγκαρντές μας πήγαν και έπεσαν άπάνω σ' αυτό.

Ό Πασπουάλ ξάφλησε μ' ένα τινάγμα, πού τόν πέταξε τρία μέτρα μακριά, μέ τή μούτρα στην άμμο, όπου κι' έμεινε έσπλωμένος. Τό ίδιο έπαθε κι' ό Κοκαρντάς, μά αυτός άνασηκώθηκε άμέσως κι' έτρεξε νά σηκώση και τό φίλο του ό όποιος ώστόσο δέν είχε πάθει τίποτε.

"Ετσι, ως ότου νά ξανακαθάλλησουν τ' άλογά τους, πέρασαν πέντε λεπτά, πέντε λεπτά, πού σ' αύτήν την περίστασι άξίζουν μίσης όλοκληρους.

Ό Λαγκαρντέρ, έντωμεταξύ, χωρίς νά τούς περιμένει, είχε συνηλθεί την ξεφρενιασμένη ίππασία του μέσα στο σκοτάδι, πού τού έκρυβε τούς φυγάδες, οί όποιοι τώρα μόλις μία λεύγα άπέχαναν άπ' αυτόν.

Οί δυο παλληκαράδες μας, βλέποντας ότι ό Λαγκαρντέρ είχε προηγήθι, θέλησαν νά τόν συναντήσουν, άναπνύσσοντας όλη τους την ταχύτητα. Τόσο τού χειρότερο γιά τή ζώα τους άν έσπαιναν. "Η μέρα είχε ρθει πιά και θά μπορούσαν νά βρουν άλλα.

—Στηρούνισε !... Στηρούνισε τ' άλογό σου, διάβολε ! φώναξε στην Πασπουάλ ό Κοκαρντάς, ό ποιος χρησιμοποιούσε γιά πρώτη φορά τή δική του σπηρούνια.

—Νά τό στηρούνισω ; ψιθύρισε, σαστισμένος ό Πασπουάλ. Μά δει έγω στηρούνισω... —"Επρεπε νάχη !... "Ενας εύπατρίδης, δέν ταξιδεύει ποτέ χωρίς στηρούνισα... "Επρεπε νάχη !... "Εγώ πού σοο μιλάω, γεννήθηκα μέ στηρούνισα !... Τό θυμάμαι άκόμα αυτό !

Ό Πασπουάλ χαμογέλασε, γαντζώθηκε άκόμα πιό δυνατά στο άλογό του κι' ή αύγή πού χάραζε, τούς είδε νά περνούν σάν ανεμωστράθιους : "Ο ένας μεγαλύτερης και ψηλός, μέ τή μούστια του άοριωμένη και μέ τό στόμα του άνοιγνο, γιάτί διψούσε. Κι' ό άλλος πιασμένος μέ όλη του τή δύναμη από τό λαμό τού άλόγου του, σάν χιμπιτζή, πού τόν έβαλαν νά καθάλληση ένα γαϊδάρο.

"Επειτ' από μία ώρα, συνάντησαν τόν άρχηγό τους. Τό άλογό του Λαγκαρντέρ είχε άποκάμει και τή τοιμήματα του σπαθιού τού άναβότου του δέν μπορούσαν πιά νά τή κάνουν νά προχωρήση ούτε βήμα.

Είχε σαριασθή στη μέση τού δρόμου και ματωμένος άφρός έβγαине άπ' τό στόμα του.

Μία πηγή ήταν εκεί κοντά. "Ο Λαγκαρντέρ πηγαίνονρχόταν, φέροντας νερό μέσα στη χούφτα του και βρέχοντας μ' αυτό τή ρουθούνια και τή χείλη τού ζώου.

"Επειτα προσπάθησε νά τό άνασηκώση. Μά τόν κάκω... Τό άλογό ξανάπαισε γονατιστό, τέντωσε τόν τράχηλό του και ρόγγισε γιά στερνή φορά... "Επειτα τινάχτηκε σύγκορμο μ' άπαισιες ασάλευτο... Είχε ψοφήσει !

Ό Λαγκαρντέρ πρότεινε τό σπαθί του πρὸς τόν όριζοντα και φώναζε : —Μού ξεφύγει αύτή τή νύχτα Γκονζάγκα, μά έχουμε όλη την ήμέρα μπροστά μας γιά νά κανονίσουμε τούς λογαριασμούς μας... και τή σύνορα είν' άκόμα μακριά.

II

ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ό Λαγκαρντέρ έρριξε μία τελευταία ματιά στο άλογό του, πού έψοφει.

Τώρα ή καταχνιές της αύγης διαλυόντουσαν κι' ή μέρα άπλωνόταν σιγά-σιγά.

Ό ιππότης άγνοούσε πόσες λεύγες είχε διανύσει, μά μπορούσε τώρα νά παρακολουθήση βήμα πρὸς βήμα τή ίχνη τών τροχών τού άμαξιού και τ' άποτυπώματα τών άλόγων τών φυγάδων. Τή ίχνη αύτά ήταν άκόμα πολύ προσοατα και τόν έκαναν νά έλπιή ότι πρίν άπ' τό μεσημέρι, θά συναντούσε τό Γκονζάγκα.

Μά γιά νά τή πετύχει αυτό, χρειαζόντουσαν άλογα. —Μού φαίνεται πώς δέν είνε σωστό, ψιθύρισε ό Κοκαρντάς, στο αυτί τού Πασπουάλ, νά είμαστε έμεις καθάλα, ενώ ό Μικρός μας Παρισινός είνε πεζός. Τί ιδέα έχεις γι' αυτό ;

—"Εγώ, τού άπάντησε ό Πασπουάλ, είμαι προθυμότερος νά

τού παραχωρήσω τό δικό μου. Μή μου μιλάς πιά γιά άλογα ! "Αρκετά μ' έκανον νά ύποφέρω ως τώρα ή γυναίκες... "Εγώ δέν είμαι καθάλλαρης.

Ό Κοκαρντάς τόν κύταξε, έστειψε τό μουστάκι του και στηρούνισε τό άλογό του. Είχε σε όλο του τό παρουσιαστικό μία τέτοια έκφρασι οίκτου και σαρκασμού, ώστε ό Κοκαρντάς ένοιώσε ρίγος στη ράχη του και γύρισε άλλο τό μάτι του !

—Κατέβα λοιπόν άπ' τό άλογό σου ! τού φώναξε τότε ό πρώτος. Γιά τήν τιμή σου και γιά τήν τιμή τών συντρόφων σου, είνε προτιμώτερο νά είσαι πεζός, άν πρόκειται νά περάσουμε από καμιά πολιτεία. "Αλλιώς θά γελοιοποιηθούμε !

Έξαφνα, ή καταχνιά κατέθηκε πολύ γρήγορα ως τό έδαφος, διαλύθηκε, σκορπίστηκε.

Παντού, έμπρός, πίσω, στα πλάγια, ως εκεί πού χανόταν τό θέλημα, τό έδαφος ήταν επίπεδο. Μακριά μόνο, ξεχώριζαν οί πυργίσκοι και τή χην μιας πόλεως και, πάνω άπ' όλα, δύο ύψηλά καμπαναριά μιας μεγαλοπρεπούς μητροπόλεως, πού φαινόταν σάν νά τρυπούσαν τόν ούρανό. "Ηταν ή Σάρτη.

Συγχρόνως ό Λαγκαρντέρ έβγαλε ένα επιφώνημα βριαύσου. Είχε διακρίνει μπροστά του, σε άπόσταση λιγώτερη από λέύγας, τόν όμιλο πού σχηματίζαν γύρω από τό άμάξι μέ τούς δυο άιχαλωτούς, ό Γκονζάγκα κι' οί φίλοι του.

Κ' έκείνη τη στιγμή ένοιώσε τόν έαυτό του άκόμα πιό δυγατό.

Τήν ίδια στιγμή, μέσα στο άμάξι, ή ντόνα Κρούζ ψιθύριζε στο αυτί της Αύγης :

—Βλέπεις τόν ήλιο πού άνατέλλει !... "Ο Λαγκαρντέρ τόν κυττάζει αύτή τη στιγμή νά ύψώνεται όπως κ' έσύ, και λέει ότι δέν θά άνατελή άκόμα πολλές φορές πρίν νά μάς σώση.

—Αν ό "Ερρίκος μπορεί σ' εμάς σώση, θά μάς είχε σώσει κιόλας ! ψιθύρισε ή Αύγη.

Καί γέροντας τό κεφάλι της στο στήθος της φίλης της, άρχισε πάλι νά κλαίει. Γιατί είνε μερικές στιγμές άπέλπισίας, πού κ' ή πιό δυνατές ψυχές δέν έχουν πιά έμπιστοσύνη στο μέλλον.

Είχε ζητήσει από τό Θεό ως υπέρτατη χάρι νά ένώση μέ τόν μνηστήρα της πρίν εκείνος άνέβη στο Ικρίωμα. Είχε έλπίσει, ότι αύτή ή παρηγορία θά της δινόταν κι' ότι άν τό αίμα τού Λαγκαρντέρ έτρεχε, θά πεταγόντουσαν μερικές σταγόνες άπ' αυτό στο λευκό γυφικό της φόρεμα και θά τό έκαναν ένα κειμήλιο έρό, πού θά τό φίλαγε και θά τό φιλούσε κάθε μέρα, ώσότου νά τή θάφρουν μ' αυτό.

Καί τώρα δέν ήξερε άν ζούσε άκόμα... Δέν ήξερε τίποτε, έκτός άπ' τό ότι την έταίρναν μακριά του... και ότι δέν μπορούσε νά κλάψη πάνω άπ' τό

πτώμα του, άν ήταν νεκρός.

"Ενωμεταξύ, ή μακριά νυχτερινή ίππασία είχε κουράσει τούς φίλους τού Γκονζάγκα.

Ό θάρρος ντέ Μπατίζ κάρνιζε σάν κουσάρος. "Ο Μοντανμπέρ, ό Νοσέ, ό Λαβανιάν, κι' ό Ταράν συλλογιζόντουσαν πράγματα πού δέν ήταν καθόλου εύθυστα. "Όσο γιά τό χοντρό "Οριόλ, ροχαλίζει μέ τόν ένα άγκώνα του άκουμπιμένο στο άλογό του κι' όνειρεύεται πώς ή Νιβέλ τόν φιλούσε.

Τό άλογό τού Πεύρολ δέν πηγαίνει πιά μπροστά. "Ο ίδιος είχε τήν όψη σκιαστρού πού τού φόρεσαν έναν μαύρο μανδύα.

Μονάχα ό Γκονζάγκα διατηρούσε τό χαμόγέλο του στα χείλη του, μά ήταν ένα μικρό χαμόγελο γεμάτο σαρκασμό και πείσμα.

"Αν γέλοσθε δυνατό, τό γέλιο του θά προκαλούσε πένθιμη έντύπωση.

Ό Γκονζάγκα χαμογέλουσε, ενώ όλοι αύτοί, τούς όποιους παρέσυρε μαζί του στην έκδίκησί του και στην πτώσι του, έκλαιγαν κι' είχαν τήν ψυχή τους μαυρή, ενώ όλοι τόν καταριόντουσαν... Χαμογέλουσε, έπειδή θεωρούσε κιόλας τόν έαυτό του άσφαλισμένο άπ' τόν κίνδυνο, γιάτί νόμιζε πώς θά ήταν πιό δυνατός άπ' τή μοίρα, χωρίς νά συλλογίζεται ότι ή έκδίκησι έρχεται πάντοτε στην ώρα της.

Σέ μία στιγμή, έσκυψε πρὸ τήν πόρτα τού άμαξιού και είπε στις δυο νέες, μέ ειρωνική ευγένεια :

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΟΤΕ ΔΕΝ Θ' ΑΓΑΠΗΣΩ!...

ΚΟΥΜΠΙΣΜΕΝΗ σε μία πολυθρόνα, στο κατάστρωμα του πλοίου, ή "Έλου Γκέι κύτταζε μπροστά της άσηχημη. Ούτε το βιβλίο, που βρισκόταν ανοιγμένο επάνω στα γόνατά της, ούτε η ζωηρή κίνησις της αναχώρησης του πλοίου από το γραφικό λιμάνι του Σίδνεϊ, κατέβησαν να την αποσπάσουν από τους συλλογισμούς της.

Ολόγουρά της, οι επιβάτες, σαλεύοντας τα μαντήλια τους, αποχαιρετούσαν τ' αγαπημένα τους πρόσωπα, τα όποια έμεναν πίσω και τα όποια ποιάς έφερε μετά πόσον καιρό θα συναντούσαν πάλι... Αν, έννοείται, τα ξανασυναντούσαν ποτέ!... Κι' ήταν, έπειτ' από λίγη ώρα, ή παρ'αίτια δεν διακρινόταν, παρ'α'σάν μία θολή γραμμή στον ορίζοντα, ένας-ένας, οι επιβάτες ξαναγύριζαν στις θέσεις τους και φρόντισαν πώς να θουλευτούν καλύτερα για το μακρινό ταξίδι... Δυό χοντρά δάκρυα κύλησαν τότε άργα, πάνω στα άδρα μάγουλα της νέας.

"Ω! πόσο ένιωθε τη μοναξιά της ανάμεσα στο πλήθος των επιβατών! Κι' όμως, έπρεπε να το πάρη απόφασι. Στο έξηξ' έτοιμοι ήταν πάντα ή ζωή της. Θα ζούσε σάν μία σκιά, που περνει απόδωρα, άπαραίτητα ανάμεσα στον κόσμο, στη ζωή, στη χαρά των άλλων. Μά' μόνη της το είχε θελήσει, και δεν μετανόωνε καθόλου για την απόφασί της...

Δυό χρόνια, δυό ευτυχισμένα χρόνια είχαν περάσει από τότε, που είχε πάει στην Αυστραλία... Χωρίς να θέλη ή "Έλου άναπολούσε τώρα το παρελθόν.

Πολύ μικρή είχε χάσει τη μητέρα της. Σχεδόν δεν ή θυμόταν. Με πόση άνηπα και τρυφερότητα την είχε μεγαλώσει ο πατέρας της! Η ευγενική μορφή του, έμενε χαραγμένη ζωρά στη μνήμη της. Θυμόταν με πόνο, την άγωνία και τις άπεγνωμένες προσπάθειες του πατέρα της τον τελευταίο καιρό, για να σώση τα υπολείμματα της περιουσίας του, ή όποια είχε χαλή από τη μία μέρα στην άλλη. Έπειτα ήρθε ή καταστροφή, που προκάλεσε το θάνατο του μόνου προστάτου της, του μόνου συγγενούς που είχε στον κόσμο. Και τότε, στις τραγικές στιγμές της δυστυχίας της, σάν καλός άγγελος, μία φίλη της βρέθηκε στο πλευρό της. Η Μύρα Χάρβεϊ κι' ο πατέρας της, φρόντισαν γι' αυτήν και, μετά την κηδεία, την ήλθαν κοντά τους. Με πατρική συμπόνια ο κ. Χάρβεϊ της είχε πη:

—Μικρούλα μου "Έλου, ο μακαρίτης ο πατέρας σου, ήταν άδελφικός φίλος μου... Σ' αυτόν χρώστώ ήτ' είμαι σήμερα... Ξέλω να θεωρήσης το σπίτι μου ως σπίτι του πατέρα σου. Είχα μία κόρη, τώρα θα έχω δύο...

Άλλά ή νέα διάτασε να δεχθή την ευγενική προσφορά του, τον ευχαρίστησε, είπε ότι δεν έπιθυμούσε να γίνη βάρος σε κανέναν, ότι προτιμούσε να εργασθή και τέλος τον παρακάλεσε να της βρή μία εργασία.

Ο κ. Χάρβεϊ έμεινε λίγη ώρα συλλογισμένος και τέλος είπε:

—Καταλαβαίνω τη σκέψι σου, παιδί μου, και το συναισθημα, που σ' έμποδίζει να δεχτής την πρότασί μου, και σε συγχάρω για το θάρρος σου. Άλλά είσαι τόσο νέα ακόμα, και θα συναντήσεις τόσους κινδύνους στη ζωή σου, ώστε θα μου επιτρέψης να σου κάνω μία άλλη πρότασι. Η γραμματεός μου έφυγε αυτές τις μέρες και ζητώ αντικαταστάτη. Δέχεσαι ν' αναλάβης εσύ αυτή τη θέση; Φυσικά, ή προσφορά μου να κατοικήσης μαζί μας ίσχυει πάντοτε και δεν πιστεύω ν' άρνηθής σ' έναν παλιό, παιδικό φίλο του πατέρα σου, να σου παραχωρήση το άσυλο του σπιτιού του. Έτσι, μ' ότι έχει απομείνει από την περιουσία του πατέρα σου και με το μισθό σου, ελπίζω μία μέρα να σχηματίσης ένα μικρό κεφάλαιο...

Με βαθεία συγκίνησι, ή "Έλου δέχθηκε την πρότασι του κ. Χάρβεϊ κι' άμέσως ανέλαβε τ'ά νέα καθήκοντά της. Κατά τις ώρες που ήταν ελεύθερη, ή Μύρα την έπαιρνε μαζί της σε περιπάτους και σε εκδρομές. Κι' όταν ή Τράπεζα στην όποια έργαζόταν ο κ. Χάρβεϊ, τον άνέθεσε τη διοργάνωσι ενός νέου υποκαταστήματός της στο Σίδνεϊ, ή δυό νέες τον άκολούθησαν στην Αυστραλία.

Τά δυό κορίτσια άποτελούσαν ένα χαριτωμένο ζευγάρι. Ψηλές και λεπτές κι' ή δυό, τύπος μελαχροινής ή "Έλου, με μεγάλα, μαύρα μάτια, στα όποια ή πρόσφατες θλίψεις είχαν δώσει ένα τόνο μελαγχολίας και γλυκύτητας, άποτελούσε ζωηρά αντίθεσι προς την έαυθή Μύρα, με τ'α γαλανά, γελαστά, ζωηρά μάτια, και τ'α κόκκινα σάν κεράσια χείλη της.

"Όπως ήταν έπόμενο, πολλοί νέοι τριγύριζαν τα δύο κορίτσια και τ'α ζήτησαν σε γάμο. Αυτές όμως δεν έννοούσαν να γαστούν, και με την πρόφασι ότι ήταν πολύ νέες ακόμα, είχαν νησι ή ευγένεια.

Μία μέρα ο κ. Χάρβεϊ άνήγγειλε στα κορίτσια ότι ο Μόρισον είχε διορισθή από το Διοικητικό Συμβούλιο της πέζης. Διευθυντής του Υποκαταστήματος του Σίδνεϊ, κι' του είχε γράψει για να του άναγγέλη την προσεχή άφιξί του. Μόλις τ' άκουσε αυτό ή Μύρα, φώναξε χαρούμενη:

—"Ω! "Έλου!... Τό φλέρτ σου! Τι σύμπτωσης! Η νέα δεν άπάντησε, άλλά ένα ζωηρό κόκκινο χρώμα έβγατά μάγουλά της. Ο κ. Χάρβεϊ, χωρίς να παρατηρήση την χη της νέας, έξακολούθησε:

—Φυσικά το έγραψα άμέσως, ότι θα τον φιλοξενήσουμε σπίτι μας, ως ότου να έγκατασταθή στο νέο κτίριο της Τράπεζας που θα ένοικιασθή ένα διαμέρισμα για κατοικία του Διευθυντή.

Έκει τό βράδυ, μόλις βρέθηκε μόνη της στην κμαρά της "Έλου έμεινε πολλή ώρα συλλογισμένη. Κι' όταν τέλος γίγασε στο κρεβάτι της, είχε πάρει πειά την απόφασί της.

Ναι, τον άγαπούσε τον Φράνκ, κι' ήταν βέβαιη πως κι' αήτην άγαπούσε. Άλλά όταν την είχε άγαπήσει, ήταν πλανεύτης, κι' ο πατέρας της είχε ζηλευτή θέσι στην οικογένεια. Σήμερα όμως που ήταν καταστραμμένη οικονομικά, όπως είχε τότε, μόλις δικαιώμα να δεχθή την πρότασι του νέου, όποια, άσφαλώς, έκείνος θα θεωρούσε ως έπιθετημένο στον του να της κάνη; "Όχι, δεν είχε το δικαίωμα να δεχθή τη, ή κόρη ενός ανθρώπου χρεωκοπημένου, θύματος βέβαια κοπίστην όφελιτων, άλλά του όποιου το τίμο όνομα είχε σ'α θή στα δικαστήρια!

"Έτσι, όταν έπειτ' από λίγες μέρες, ο Φράνκ Μόρισον έσε στο Σίδνεϊ, ή ύποδοξη του εκ μέρους της "Έλου ήταν και άδιάφορη. Άσφαλώς ο νέος δεν μπορούσε να φαντασθή πόσο ψυχικό πόνο ή "Έλου είχε πείσει τον στήματά της. Με άπορία ο Φράνκ της προσέφερε, παρακολουθούσε τις κινήσεις της, προσέβουσε να μαντέψη τί κρυβόταν κάτω από μάσκα της άδιαφορίας της. Μολοντί ή "Έλου άπέφευγε συστηματικώς να βρίσκεται μαζί του, όστόσο έτυχε μία μέρα να βρεθώ, για λίγη ώρα μόνοι τους. Και τότε με παρ'αίτια ν' ο Φράνκ της είπε πως νόμιζε ότι είχε ποια μικρή θέσι στην καρδιά της. Έκείνη δεν με προσποιήθη άπορία του άπάντησε πως δεν είχε φανταστή ότι θα έπαιρνε το μικρό κείνο φλέρτ στα σοβαρά. Μά ο Φράνκ έμεινε κι' είπε πως έπίτηδες είχε ζητήσει να τον ήλουν στην Αυστραλία για να συναντηθή της. Μά ή "Έλου του άπάντησε με άπάθεια:

—Ποτέ δεν άγάπησα, ούτε θ' άγαπήσω! Κι' έπειδι ή "Έλου είχε παρατηρήσει, με διορατικότητα της έρωτευμένης καρδιάς της, ότι σιγά-σιγά ή φίλη της είχε νοιώσει να έίνε κρυφά άίσθημα για τον εύθυμο και καρδό νέο, γελώντας του είπε:

—Καυμένη Φράνκ, άνοιξε τ'α μάτια σου, κύτταζε καλύτερα, γιατί θαρρώ πως δίπλα στην ευτυχία σου και δεν την βλέπεις! Κι' ή "Έλου, σάν ένα παιχνιδάκι στα χέρια της, με τ'α λόγια της αυτή, έλλαξε μονομιάς την τύχη της...

Η μέρες περνούσαν γρήγορα, χαρούμενες, με έκδρομες φιλικές συγκεντρώσεις. Στην αρχή ο Φράνκ δεν έδωσε σπουδαστά λόγια της "Έλου. Ήταν άπογοητευμένος για την άπαιτη της νέας, την όποια έξακολουθούσε ν' άγαπά. Σιγά-σιγά άρχισε να έπιζητή τη συντροφιά της Μύρας...

Μία μέρα ο Φράνκ παραπονέθηκε πως δεν άισθανόταν καλά τον έαυτό του. Την έπομένη δεν μπόρεσε να σηκωθή το κρεβάτι του. Ο γιατρός, ο όποιος τον είδε, διεγνώσε άσθενή του τόπο, φοβερά κολλητική γι' αυτούς που θα ήλυναν τον άρρωστο, και διάταξε άσπληρη άπομόνωσι.

Μόλις το άκουσε αυτό ή "Έλου, προσεφέρθη άμέσως ν' άλάβη εκείνη την περιποίησι του Φράνκ. Παρ' όλες τις σπουδές του κ. Χάρβεϊ να μην έκτεθη στον κίνδυνο αυτό, ή νέα άφάνταστη αυτοθυσία, έμεινε κοντά στον άρρωστο και τον ριποιήθηκε. Και τότε, στις στιγμές που ο πυρετός άνέβαινε, ο Φράνκ παραμιλούσε, ή κακότυχη νέα έμοιαζε τ'α σκληρή άρρώστια της!

Ναι, ο Φράνκ, τον όποιο τόσον πολύ άγαπούσε, είχε πάθει την άναπαύ! Άπάνω στον παροξυσμό του πυρετού του, τ'α της Μύρας άνέβαινε άδιάκοπα στα χείλη του...

Η "Έλου χαμογέλασε με πικρία. Πόσο είχε έπιτύχει να τον ήλυνε, με τ'α λόγια της αυτή, έλλαξε μονομιάς την τύχη της...

Η "Έλου χαμογέλασε με πικρία. Πόσο είχε έπιτύχει να τον ήλυνε, με τ'α λόγια της αυτή, έλλαξε μονομιάς την τύχη της...

Η "Έλου χαμογέλασε με πικρία. Πόσο είχε έπιτύχει να τον ήλυνε, με τ'α λόγια της αυτή, έλλαξε μονομιάς την τύχη της...

Η "Έλου χαμογέλασε με πικρία. Πόσο είχε έπιτύχει να τον ήλυνε, με τ'α λόγια της αυτή, έλλαξε μονομιάς την τύχη της...

ΤΟΥ FRANCIS DORR

ΣΤΙΣ ΑΠΑΤΗΤΕΣ ΖΟΥΓΚΛΕΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΦΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τι θεάματα είναι οι έξερευνηταί. Η τεράστιας άνακόντης της Βραζιλίας. Ο «βασιλικός πύθων» που έχει μήκος 12 μέτρων. Οι άπείγονι του προϊστορικού δεινοσαύρου. Το μυτηριώδες φείδι με τ'α κέρατα. Η εύγνωμοσύνη κ' ή άφροσύνη των φειδιών προς τους ανθρώπους. Όπου διαφεύδεται ο Αίσωπος, κτλ. κτλ.

ΡΟ όλιγον καιρού, ο γνωστότατος έξερευνητής του Άμαζονίου ποταμού Φόιτς Ούιτ ντε Γκαράφ, καθώς έπλεε μία μέρα σ' έναν παραπόταμο του Άμαζονίου — σημειώσε ότι οι παραπόταμοι του τεραστίου αυτού ποταμού είνε μεγάλοι όσον οι μεγάλοι ποταμοί της Εύρώπης, ο Βόλγας, ο Σηκουάνας, κ.λ.— έννοιωσε τη βάρκα του να τινάζεται τόσο δυνατά, ώστε παρ' όλ'ιγον να τινιζάται. Άρχισε να κυττάζει δεξιά κι' άριστερά, καθώς και μέσα στο νερό, για ν' άνακαλύψη την ατία, που είχε προκαλέσει αυτό τό δυνατό τράνταγμα.

Με τρόμο του, είδε τότε κάτω από τ'α νερά ένα τεράστιο φείδι, καταληκτικώς μαύρους, το όποιο άπομακρυνόταν όλο και περισσότερο...

Το φείδι αυτό, όπως άντελήγηθ' ο κ. ντε Γκαράφ, άντικε στο είδος των λεγόμενων «Ανακόντας». Το μήκος του ήταν δυό μέτρα μεγαλύτερο από το μήκος της βάρκας του έξερευνητού, ή όποια έφτανε τα 7 μέτρα και 20 εκατοστά του μέτρου.

Αν κι' ο κ. Φόιτς Ούιτ ντε Γκαράφ θεωρείται ένας από τους πιο άριστούς έπιστήμονας της Άμερικής, όστόσο, έλάχιστοι τον πιστεύουν, όταν κατόπιν τους έκανε λόγο για τις διαπισώσεις του φειδιού αυτού. Κι' αυτό, γιατί όλοι οι ζωολόγοι συμφωνούν στο ότι το μεγαλύτερο μήκος των φειδιών «Ανακόντας» είνε 6 μέτρων.

Τελευταία όμως, μία άποστολή, ή όποια έπέστρεψε από μία πολύμηνη περιόδησι στο έσωτερικό της Βραζιλίας, που μένει ακόμη άνεξερεύνητο, έφερε μαζί της ένα φείδι μακρύτερο 7 1/2 μέτρων. Η άποστολή βεβαίως έπίσης ότι— όπως έξακρίβωσε από άρκετάς ι- θυγενείς—οι κάτοικοι της περιφέρειας εκείνης είχαν δι' φείδια μεγαλύτερα απ' αυτό.

Βασισμένοι στην άναμφισβήτητη και αυτή απόδειξι, οι ζωολόγοι, άναγκάστηκαν ν' άρχίσουν νέες προσεχτικότερες έρευνες και να πιστεύουν στο τέλος τις άληθινές των ίθαγενών της Βραζιλίας, καθώς έπίσης και τις άληθινές των ίθαγενών της Μπουόνης και της Μαλαισίας.

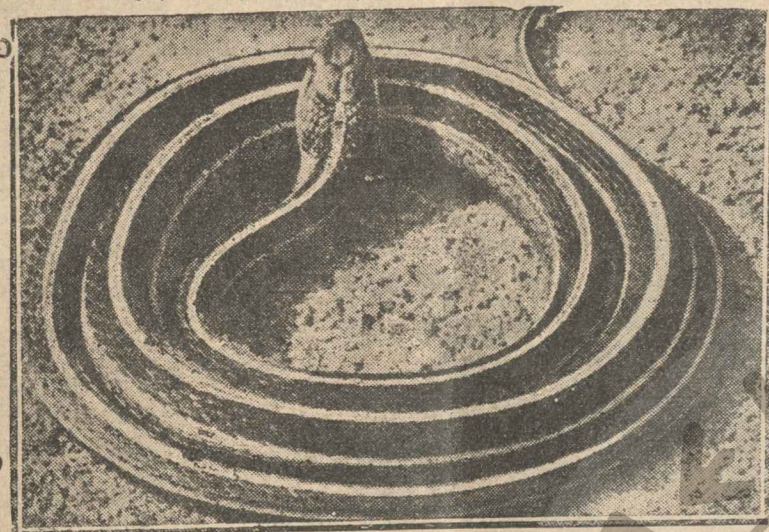
Οι τελευταίοι βεβαιούν ότι ο «βασιλικός Πύθων», που θεωρείται ως το μεγαλύτερο από όλα τα φείδια της γής και για το ό- ποιο ως τώρα πιστευόταν ότι έχει μήκος έννεα μέτρων, έχει πραγματικά μακρύτερο από δύο μέτρα...

Ο Φράνκ, χάρις στις περιποιήσεις της "Έλου, έγινε καλά και βρισκόταν πειά σε άνάρρωσι, όταν μία μέρα ήρθε ή σειρά της άπονομένης νοσοκόμου να πέση στο κρεβάτι. Μία άδελφή ήν περιποιήθηκε στην άρρώστεια της. Έπί έβδομάδες όλόκληρες ή νέα χαροπαίλευε. Κι' όταν τέλος μία μέρα σηκώθηκε από το κρεβάτι του πόνου, και κυττάχθηκε στον καθρέφτη, τρώμας ν' άναγνωρίση τον έαυτό της! Τόσο είχε άδυνατίσει, και τόσο είχε καταβληθή. Άλλά τ'α νεάτα άναλαμβάνουν γρήγορα...

Χαρούμενη, ή "Έλου βοηθήσε τις προετοιμασίες του γάμου που ήταν μία έδδομάδα τώρα, που ή Μύρα κι' ο Φράνκ Μόρισον είχαν άναχωρήσει για το μακρινό γαμήλιο ταξίδι τους στα γραφικά τριγύρω νησιά. Μετά την έπιστροφή του ο Φράνκ έαναλάμβανε πειά τ'α νέα καθήκοντά του ως Διευθυντής και άρχισα τότε ν' άναχωρούσε ο κ. Χάρβεϊ για την Άγγλία. Στο διαστημα αυτό, ή "Έλου είχε ζητήσει την άδεια να φύγη για έ- λευαν άρρωστικό ταξίδι. Προτιμούσε να μη βρίσκεται εκεί, όταν θα έπίστρεφε το ζεύγος...

Η καπνάνα για το βείπνο σήμανε άπάνω στο πλοίο. Η "Έλου σηκώθηκε άργά από τη θέση της και κατέβηκε στην καμπίνα, της για ν' αλλάξη φόρεμα για το τραπεζί. Και τό βήμα της ήταν χαρούμενο, έλαφρό. "Όχι! Δεν μετάνιωνε για τη διαταγή της! Μ' όλη την καρδιά της είχε άναποδώσει στη φίλη της καλό που της είχε κάνει όταν φτωχή και δυστυχισμένη, έβρισκε όλομιάνη κι' άπροστάτευτη στον κόσμο.

Α! Η "Έλου δεν άγάπησε... ποτέ δεν θ' άγαπούσε!...

δεκα μέτρα. Κατόπιν αυτού, ή διάφορες ζωολογικές άποστολές, που έστάλησαν στα διάφορα μέρη, ψάχνουν να βρουν έστω κι' έναν «Βασιλικόν Πύθωνα», για να τον φέρουν στην Εύρώπη.

Άλλά εκείνο που σκανδαλίζει ακόμη περισσότερο τους ζωολόγους, είνε το φείδι «Ανακόντας» της Βραζιλίας. Στην Άγγλία, μάλιστα, έτοιμάζεται μία ειδική άποστολή, ή όποια, έφοδιασμένη με όλα τ'α απαραίτητα έφόδια, θα έξερευνήση τις λόχμες της χερσονήσου της Μαλαισίας, για να βρη το μεγαλύτερο φείδι του κόσμου, το όποιο—όπως φαντάζονται οι έπιστήμονες—θα μοιάζη πολύ με τ'α προϊστορικά θηρία.

Κι' έπειδι ο λόγος περί προϊστορικών θηρίων, ή άποστολή έλπίζει, ότι είνε δυνατόν μέσα στις άνεξερεύνητες λόχμες της Μαλαισίας, να βρεθί κανένα απ' αυτά, λόγω χάριν κανέναν Δεινοσαύρου. Δεν άποκλείεται, άλλωστε, να έξη άνεπτυγμένα τ'α πόδια του κανένα από τ'α είδη των φειδιών «Ανακόντας», όποτε θα είνε πανομοιότυπο του Δεινοσαύρου. Η ύπόθεσις δέ αυτή όφείλεται στο ότι τόσο ο Πύθων, όσο κι' ο Βόας, έχουν πόδια, τ'α όποια όμως είνε τόσο μικρά — μικροσκοπικά, αν τ'α συγκρίνη κανέναν με το μέγεθος των φειδιών αυτών — ώστε να φαίνονται σάν μικρά σπηρούνια. Άρκετός δέ κι' έξ αίτίας των μικρών αυτών ποδιών, οι ζωολόγοι συμφωνούν ότι οι Βόας κι' οι Πύθωνες είνε άπόγονοι των Δεινοσαύρων, που σιγά-σιγά έξεφυλίστηκαν, με την πάροδο των αιώνων.

Σημειώστε ότι ή άνακάλυψις και προπαύτις ή άληθινά σοφία, ενός φειδιού «Ανακόντας», δεν είνε καθόλου εύκολο πράγμα!...

Πρό καιρού, μία άποστολή παιδευτήκε έννεα όλόκληρους μήνες, γυρίζοντας στις άπείρατες άνεξερεύνητες έκτάσεις του ρεϊματός του Άμαζονίου, δυό ν' άνακαλύψη έναν «Ανακόντα». Ύστερα από την άνακάλυψι του, φειδίστηκαν τριάντα άνδρες για να έπιτευχθή ή σύλληψις του. Έκτος απ' αυτά, άναγκάστηκαν να κατασκευάσουν ένα πολύ μεγάλο άταλόνι κλωδι, για να τον μεταφέρουν με τρομερές δυσκολίες κι' υπερανθρώπους κόπους έξω από την λόχη. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι τ'α μεγάλα φείδια—όπως οι Βόας, οι Πύθωνες κι' οι «Ανακόντας» — έχουν μινική δύναμι άρτίστη.

Ο Φόιτς Ούιτ ντε Γκαράφ διηγείται ένα περίεργο περιστατικό, που είδε ο ίδιος. Πολλές φορές του συνέβη να δι' στα πέλας των ποταμών της Βραζιλίας κι' έλάω σε δένδρα, κέρατα θηλακού ζώου. Το ζώον του κινίσσε την περιέργεια, γιατί κανέναν ζωολόγο και κανένα άνήρνησι ή παρόμοιας των ίθαγενών δεν άναφέρει ότι υπάρχουν ζαρκάδια, που έχουν την ι- κανότητα να σαρκαφάνουν στα δένδρα. Άν και σκανδαλισμένος ό- μως, δεν μπορούσε να άποβιασθή από την βάρκα του — έπλεε μέσα στο ποτάμι — έξω στις άπότομες όχθες, για να έξακριβώση τί ακριβώς συνέβαινε. Τέλος μία ήμερα ο έξερευνητής είδε να προβάλλη μέσα από την ψηλή γλή μία λόχη, ο άκραιώτος λαμός ενός φειδιού, από τό στόμα του όποιου έβγαιναν δυό κέρατα, όμοια με τ'α των πον- στορικών θηρίων. Αυτό το θέαμα τον έκανε να έαφραστή. Άλλά έαφριάστηκε περισσότερο, όταν είδε τον άτελείωτο έκείνον λαμό να χώνεται μέσα από τ'α κλάδια ενός δένδρου, να μπλέκη τ'α κέρατα ανάμεσα σε δυό στενά κλάδια, κι' έπειτα να τραβιέται πίσω και να έανακαταβιάνη, δίχως όμως τ'α κέρατα αυτή τη φορά... Τί συνέβαινε;...

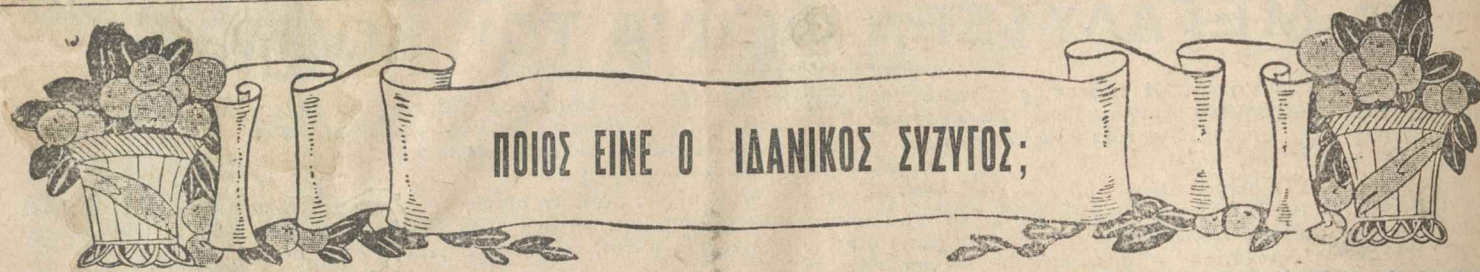
Ήταν άπολύτως ένα τεράστιο φείδι «Ανακόντας», το όποιο είχε καταβροχθίσει και χωνεύει ένα όλόκληρο θηλακό ζώο. Δεν είχε όμως άποφύσει να καταβροχθίση και τ'α κέρατα του θηλακού του, τα όποια του είχαν σκαλίσει στο λαμό. Κι' έπειδι, φυσικά, δεν είχε χείρα για να τ'α τραβήξη, έπενόησε—για να άπαλλάξη απ' αυτά, τον παράδεισο έκείνο τροπό, χρησιμοποίησε για τανάλια τ'α κλάδια του δένδρου!...

Παρ' όλη την άπείθεια και τον φόβο, που προκαλεί ή όψη κι' ή έπαφή των έρετων, καθώς και το δηλητήριο μερικόν απ' αυτά, τα φείδια είνε πολύ λιγότερο κακοποιά απ' ότι γενικά νομίζεται.

Ο Ίνδιος Πύθων είνε ήσυχος, πειθήνιος και πολύ...άσθηματικός. Ύπαρχουν έπίσης φείδια, που όταν κανείς τα περιποιηθή ή τ'α καλομεταχειρισθή, άσθάνονται γι' αυτόν όδόνια είνγνωμοσύνη (αν κι' ο Αίσωπος βεβαιώνει το άνατίθετο). Σε πολλά μέρη, τ'α φείδια μένουν στα σπίτια ως κατοικίδια ζώα, και ή πίστις των γι'α τον καλό των παρομοιάζεται με την πίστι των σκυλιών.

Φαίνεται, μάλιστα, όπως βεβαιώνουν τουλάχιστον οι ειδικοί, ότι ο Πύθων των Ίνδιών τρέφει ιδιαίτερη συμπάθεια προς τ'α όμοια φίλα

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Η ΝΕΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΩΝ ΜΑΣ. ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ. Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΔΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΝ. ΝΑ ΕΙΝΕ ΑΝΔΡΑΣ ΔΥΝΑΤΟΣ, ΓΕΡΟΣ, ΕΠΙΒΛΗΤΙΚΟΣ, ΚΙ' ΑΣ ΤΗΝ...ΣΥΛΙΖΕΙ, ΕΝ ΑΝΑΓΚΗ !... ΥΠΕΡΑΝΩ ΟΛΩΝ Ο ΓΑΜΟΣ ΕΣ ΕΡΩΤΟΣ. ΚΑΤΩ ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ !... ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ. ΟΙ «ΗΡΩΪΚΟΙ» ΣΥΖΥΓΟΙ. ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ Α ΛΑ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ, ΚΛΠ. ΚΛΠ.

Β'.

Έξακολουθώ να φθάνω βροχηδόν στα Γραφεία μας ή απαντήσεις των φιλάτων αναγνωστών μας, επί του τόσον ενδιαφέροντος ερωτήματος του «Μπουκέτο» :

«ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;»

Συνεχίζω σήμερα την δημοσίευσιν των ληφθεισών απαντήσεων, τηρουντες την χρονολογικήν σειράν της άριξεώς των.

Η δεσποινίς Γεωργία Σάμπλα (Ριζόπολις — Άνω Πατήσια), μάς γράφει :

Άγαπημένο μου «Μπουκέτο»,

Έδιάβασα στις σελίδες σου την ερώτησιν πού κάνεις σ'αυτάς νεαράς σου αναγνώστριάς. Και έπειδή είμαι κι' εγώ μία από τις πιο φανατικές, σου γράφω και τη δική μου γνώμη. Λοιπόν, για μένα ο ιδανικός σύζυγος είναι ο νέος πού θα με αγαπήσει με ειλικρίνεια. Γιατί όταν υπάρχει ειλικρίνεια στα αισθήματα δύο συζύγων, είναι και εύτυχισμένος ο γάμος τους. Με εκτίμησι.

Η δεσποινίς Χρυσάνθεμον (Νέον Φάληρον), παρά το άδρον ψευδώνυμόν της, μάς γράφει :

Πολυκαταπτό μου «Μπουκετάκι», Τερπνέ και διδακτική, σοφέ και παρηγορε σύντροφε, πρίγκηπα των Έλληνικών περιοδικών, σπεύδω...«άπο ρυτίδος έλαύνουσα», όπως γράφουν και οι κ. κ. δημοσιογράφοι, να σου απαντήσω στο τόσο σπουδαίο ερώτημά σου, περί του ιδανικού συζύγου. Λοιπόν, «Μπουκετάκι» μου, κατά την ταπεινή μου γνώμη, ιδανικός σύζυγος είναι ο...άνδρας ! Ναι, ο άνδρας, ο δυνατός, ο επιβλητικός, ο ισχυρός. Ένας άνδρας με πυγμή κι' όχι γυναικακώς — με το συμπάθειο — όχι ντιγκιντάγκ, όχι κομπεκκομπος, όχι μυρωμένος, όχι σαχλάκις, όχι βλακέντιος...

Αυτό τον άνδρα θεωρώ εγώ ιδανικό, λατρευτικό όνειρευτικό, κι' άς με κάνει ακόμα και να πονώ και να υποφέρω, άχ, ναι, ναι, κι' άς με ξυλίζει κάπου - κάπου, αν το αξίζω και μου πρέπει ! Μακριά από πάντων από τους άνδρες, πού δεν είναι στο ύψος του φύλου τους. Δυνατός άνδρας, μεγάλη καρδιά, γερό μυαλό, γερό κορμί, να τί ποθώ κι' όνειρεύομαι.

Με ειλικρίνεια και αγάπη.

Δίς Χρυσάνθεμον

Τσεκουράτη και καταπληκτική, και υπερβολική συνάμα, ή απάντησις της δεσποινίδος Χρυσάνθεμον. Γι' αυτό και την εικονογράφησε δένοντάς ο σπουδαίος μας.

Η δεσποινίς Ε. Τριανταφυλλίδου (Ήφαιστον 32—Αθήνα), μάς γράφει :

Άγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Είμαι τακτική σου αναγνώστριά και παρακολουθώ επί δολιχάρα έτη τας ώράς σου σελίδας, από τας όποιās κατευθυνάζομαι, διαβάζοντάς τις. Σου διαβιβάζω τα εγκάρδια συγχαρητήριά μου, για την μεγάλην σου έρευνα, με την όποιαν θέλεις να μάθης ποιά σκέψι έχουμε, ως προς το άτομον πού θα κάνωμεν σύντροφον της ζωής μας. Έγώ με ειλικρίνεια σου λέω τη γνώμη πού έχω σχετικάς και πώς το θέλω το άτομον, πού θα κάμω σύντροφόν μου.

Τον θέλω ώραιον, μελαχροίνον, μετρίου αναστήματος, εργατικόν υπέρ το δέον, να μη είναι υπερήφανος, αλλά καταδεκτικόν, να είναι πτωχός, γιατί αυτά τα άτομα λατρεύουν πραγματικά, να είναι φιλαλήθης, ειλικρινής, ευγενέστατος την συμπεριφοράν και τρυφερός. Ο εύτυχέστερος γάμος είναι ο εξ έρωτος, εάν ο έρως είναι πραγματικός, διότι οι αγαπώ-

μενοι σύζυγοι φεύγουν από την μάταιη ζωή με τις ίδιες σκέψεις, ταλαιπωρίες και βάσανα και με έννομες τις καρδιές και τα σώματα, σ' έναν τάφο.

Ε.

Η δεσποινίς Ν. Χ. (Αθήνα), μάς απαντά :

Άγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Ως αναγνώστριά σου, λαμβάνω το θάρρος να σου απαντήσω στην ερώτησί σου περί του ιδεώδους συζύγου, όπως επιλαμβάνομαι τον γάμο στα είκοσι μου χρόνια.

Πρωτίστως σου καθιστώ γνωστόν ότι είμαι μία φτωχή κορη και έπομένως δεν έχω μεγάλες απαιτήσεις. Έργάζομαι διά να ζήσω, ως δακτυλογράφος, σ' ένα δημόσιο γραφείο.

Σύμφωνα λοιπόν με τη δικιά μου αντίληψιν, αγαπητό μου «Μπουκέτο», ο ιδεώδης σύζυγος — αν εύρεθ ή ήρωας — (και τον ονομάζω ήρωας, διότι μία κόρη χωρίς προίκα ήρωισμός θα θεωρήσει την πράξιν του, αφού θα κάνει αυτή τη χειρονομία, να ζητήσει το χέρι της) — είν' εκείνος πού έχει καλό χαρακτήρα. Γιατί μάταια θεωρώ τα πλούτη και την πολυτέλεια. Τα δυο αυτά προσόντα τ' αντικαθιστώ μόνον με τον χαρακτήρα. Όλα με την θέλησιν δημιουργούνται. Μόνον ο χαρακτήρας γεννιέται και δεν γίνεται.

Κι' εύτυχισμένον θεωρώ τον γάμον εκείνον, στον όποιον δεν επιλογώρε το συμφέρον. Οι σύζυγοι να ζουνε μία γαλήνια οικογενειακή ζωή, να φέρουν στον κόσμο ένα παιδάκι, το όποιον να μορφώσουν, να ανατρέψουν, με τη δικιά τους μέθοδο, όπως αυτοί νομίζουν καλύτερα.

Αυτά είχα να σου γράψω, αγαπητό μου «Μπουκέτο», χωρίς να γελώ σης μαζί μου, πού σου γράφω τον άφελώς, αλλά μ' όλη τη ειλικρίνεια μου.

Με βαθειά εκτίμησι.

Η φίλη σου Ν. Χ.

Η δεσποινίς Κ. Κ., φίλη αυτής καλείται, ή «Ψυχή ή άδικονομήνη» Γη», μάς γράφει :

Άγαπητό μου «Μπουκέτο», Έπειδή έχω τη γνώμη πώς το τέλειο, τον ιδανικό άνδρα, πού στον άλλο κόσμο μπορεί να συναντήσω... και πάλι !... σ'ας άνοήτην καρδιά μου και σ'ας λέγω : Μόνον ή ψυχή ενός δευτέρου λατρεμένου Λαγκαρντέρ μπορεί να με συγκινήσει και να με κάμει εύτυχισμένη με όλη την κυριολεξία — σύζυγος.

Αυτός είναι ο ιδεώδης σύζυγος και πού εύτυχισμένος γάμος. Θες να μάθης, αγαπητό μου «Μπουκέτο», γιατί ; Γιατί αυτός θα είναι ο γάμος με τον αγαπημένο μου. Κ. Κ.

Η δεσποινίς Φωφώ Βαγδάτη (Κωνσταντινούπολις) μάς απαντά :

Άγαπητό μου «Μπουκέτο», Για την πρωτότυπη και ενδιαφέρουσα κοινωνική έρευνά σου, σέ απαντώ λιγάκι ριζοπασιτικά : 'Ιδανικός σύζυγος είναι εκείνος τον όποιον δεν θα...νυμφευθώ. Και ο εύτυχέστερος γάμος, είναι ο γάμος τον όποιον προτείνει ο...Πλάτων. Διότι ή μόδα του γάμου τείνει να εκλείψει ! Τεκμήριον του ή πληθώρα των διαζυγίων...

Με φίλια

Φωφώ Βαγδάτη

Η φίλη δεσποινίς Βαγδάτη δεν έχει καθόλου δίκιο. Υπάρχουν σύζυγοι ιδανικοί. Τί έννοει όμως ή φίλη μας, αναφέροντάς τον Πλάτωνα ; Για πού γάμο μιλάει ; Τόν...πλατωνικό, πού δεν είναι γάμος. Η την κοινωνικήν των γυναικών, πού προτείνει ο μέγας σπουδαιότητος στην «Πολιτείαν» του ; Θεός φυλάξοι, όχι βέβαιον δεύτερο !... Έτσι δεν είναι, δεσποινίς Βαγδάτη ;...

Η δεσποινίς Παλλάς Αθηνα (Αούλα Δημητριάδου)...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Σήμερα με μία πρωτότυπη στατιστική, κάθε χρόνο οι Άγγλοι τοποθετούν 200.000 καινούρια δόντια, βγάζοντας άλλα τόσα χαλασμένα.

—Οι όδοντοίατροι μάλιστα υπολογίζουν ότι εις ηλικίαν τριάντα χρόνων, σε κάθε τρεις ανθρώπους ο ένας έχει 1—5 ψεύτικα δόντια.

—Εις ηλικίαν 50 χρόνων πάλι, μεταξύ τριών ανθρώπων, οι δυο έχουν αρκετά ψεύτικα δόντια.

—Ένας ύπνοβάτης έπεσε από ήμερών από το μπαλκόνι του, στην Αθήνα, και τραυματίστηκε σοβαρώς. Ίδού, σχετικώς, τί συνέβη τελευταίως στο Λονδίνο :

—Ένας Λονδρέζος πόλισμαν, την ώρα της ύπνεσιάς του, είδε να περνά τη γέφυρα του Ταμέσους ένας ποδηλάτης με τα νυχτικά του.

—Ο πόλισμαν παραξενεύτηκε, φυσικά, πλησίασε τον ποδηλάτη και του ζήτησε εξηγήσεις για την περιεργή εμφάνισιν του, μέρα - μεσημέρι, στους δρόμους.

—Με την πρώτη όμως ερώτησις, πού τοίκανε ο πόλισμαν, ο ποδηλάτης...ξάνησε κι' έπεσε κάτω από το ποδήλατό του.

—Αργότερα, στο τμήμα, όπου τον ώδήγησαν, εξακριβώθηκε ότι ο ποδηλάτης αυτός ήταν ύπνοβάτης.

—Έτσι δέ, ύπνοβατών, είχε ξεκινησει πάνω στο ποδήλατό του από το Τσάλφοντ κι' είχε φτάσει στο Λονδίνο, διατρέξας απόστασιν 17 μιλίων !

—Μία γάλβαν, όταν είναι στα πέδια της, διανύει απόστασιν πέντε μιλίων την ώρα.

—Η λέξις «μανιάνορος» παράγεται από τις δυο λατινικές λέξεις, ή όποιες σημαίνουν «χέρι» και «περιοποίηση».

—Η μυήγες πού ζουν και πετούν μέσα στα σπείρια, αν πετούσαν προς ώρισμένη κατεύθυνσιν, θα μπορούσαν να διανύσουν σε 24 ώρες απόστασι 5—6 μιλίων.

—Για την άρθριδα αυτού του πειράματος χρειάσθηκαν 234.000 μυήγες.

—Στις Ίνδies συνέβη το εξής καταπληκτικό :

—Δύο νεαροί παρία (άπόβλητοι της κοινωνίας), έμποδίστηκαν από τους άλλους Ίνδους να κατεβούν σ' ένα παηγάδι και να σώσουν ένα κοριτσάκι, το όποιον είχε πέσει μέσα και κινδύνευε από στιγμή σε στιγμή να πνιγί.

—Καλύτερα να πνιγί το κορίτσι, τους είπαν, παρά να λερώσετε το νερό, σεις, οι διαγμένοι μακριά από τον κόσμο...

—Έτσι, το κορίτσι πνίγηκε, για να μη έγγισουν το νερό οι δυο δυστυχείς παρία.

—Στις κορυφές των όρειν Πάμπε, εις ύψος 12.000 ποδών, ανεκαλύφθη μέσα σε μία άποικισμένη περιοχή, την όποιαν οι Ίνδοι ονομάζουν «Η Στέγη του Κόσμου», μία λίμνη γεμάτη από λογής - λογής ψάρια.

—Ως σήμερα οι ψαροδόροι έπείσταν ότι είναι αδύνατον να ζήσουν τα ψάρια σε ύψος μεγαλύτερο των 5.000 ποδών.

—Να όμως πού ή φύσις τους διαψεύσει.

—Ο ύπνοβατης Τζέιμς Μπουνς, απ' το Σικάγο, παράγγειλε τελευταία σ' ένα ειδικό κατάστημα να του στείλουν σπίτι του μία κοίνα για το παιδί, το όποιον περιμένει από ώρα σε ώρα να γεννήσ η γυναίκα του. Ο ύπνοβάτης όμως του καταστήματος έκανε λάθος και τούστειλε δύο κούνες.

—Και την άλλη μέρα...ή κυρία Μπουνς γεννούς...δίδυμα !...

—Το παρακάτω καταπληκτικό περιστατικό συνέβη τελευταίως στο Βορρά της Γουινουατίας :

—Ένας κτηνοτρόφος, ονομαζόμενος Σέκνιτς, ενώ είχε πάνω από σαράντα αγελάδες, όλες ετοιμασμένες και υγιεινές, όταν τις άρμεγε κάθε πρωί, δεν τού έδωσαν, όλες μαζί, ούτε μία καλή γάλα.

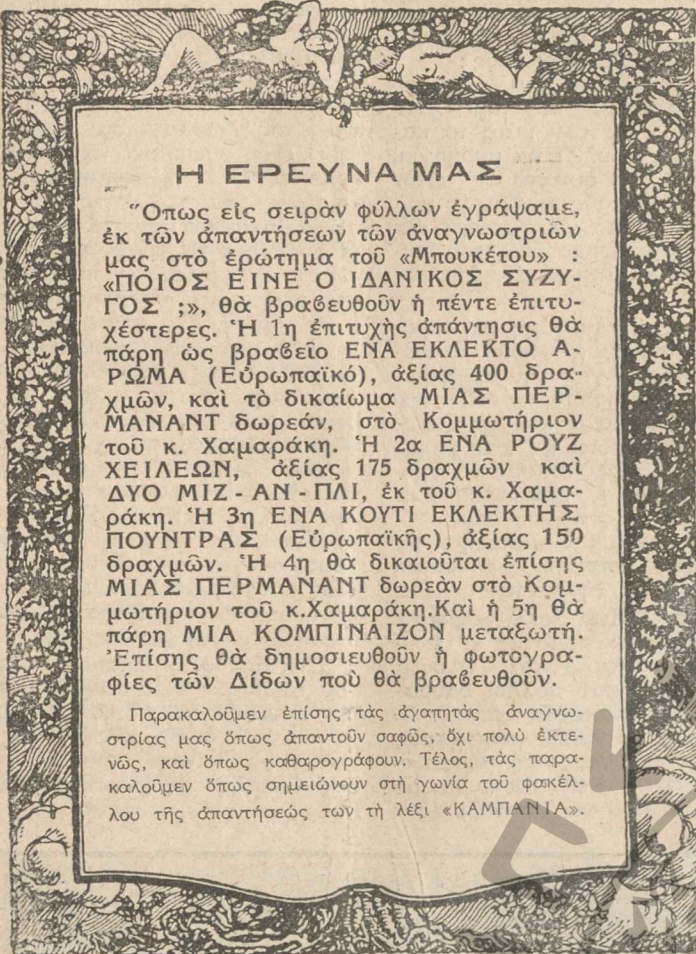
—Τι συνέβαινε, λοιπόν ;

—Ο κτηνοτρόφος παρατήλασε τη νύχτα κι' ανεκάλυψε ότι το γάλα τό...βράζαν τα φείδια, την ώρα πού ή αγελάδες κοιμόντουσαν ξεπαλωμένες κι' άναπαύτες στο χλωρό γρασίδι !...

χισμένους, πρέπει και ή νέα ν' ανταποκρίνεται εις όλ' αυτά, να συμφωνούν άπολύτως οι χαρακτήρες των και να άλλαζαγαπώνται. Γιατί όταν οι χαρακτήρες των δεν συμφωνούν, και άγγελοι να είναι και οι δυο και προτικισμένοι με όλα τα καλά χάρισμα, δεν θα εύτυχίσουν ποτέ.

Μ' εκτίμησι κι' αγάπη. Μαρουσώ Δαμίγου

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ενδιαφέρουσες απαντήσεις.

Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

Όπως εις σειράν φύλλων έγράψαμε, εκ των απαντήσεων των αναγνωστών μας στο ερώτημα του «Μπουκέτο» : «ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;», θα βραβευθώ ή πέντε επιτυχέστερες. Η 1η επιτυχής απάντησις θα πάρη ως βραβείο ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΑΡΩΜΑ (Ευρωπαϊκό), αξίας 400 δραχμών, και το δικαίωμα ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ Δωρεάν, στο Κομμωτήριο του κ. Χαμαράκη, ή 2α ΕΝΑ ΡΟΥΖ ΧΕΙΛΕΩΝ, αξίας 175 δραχμών και ΔΥΟ ΜΙΖ-ΑΝ-ΠΛΙ, εκ του κ. Χαμαράκη. Η 3η ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΠΟΥΝΤΡΑΣ (Ευρωπαϊκής), αξίας 150 δραχμών. Η 4η θα δικαιούται επίσης ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ Δωρεάν στο Κομμωτήριο του κ. Χαμαράκη. Και ή 5η θα πάρη ΜΙΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ μεταξωτή. Έπίσης θα δημοσιευθούν ή φωτογραφίες των Δίδων πού θα βραβευθούν.

Παρακαλούμε επίσης τας αγαπώσας αναγνώστριάς μας όπως απαντούν σαφώς, όχι πολύ έκτενως, και όπως καθαρογράφουν. Τέλος, τας παρακαλούμε όπως σημειώνουν στη γωνία του φακέλου της απαντήσεώς των τη λέξι «ΚΑΜΠΑΝΙΑ».

Ελογρεί στην ψυχή της και της συγχωρεί τ' ανθρώπινα ελαττώματά της. Περιμένει με λαχτάρα να τον κάνει μία μέρα και εύτυχισμένο ως πατέρα.

Με μία λέξι, είναι ο άνθρωπος πού έχει πείρα της ζωής, πού ξέρει να εκτιμήσ η όλη του δίνουν και να γεμίσ η ζωή του με πιοτέρες εύτυχισμένες στιγμές, όμοιες με την εικόνα του μεσημεριανού φαγητού...

Νά, αγαπημένο μου «Μπουκέτο», πώς φαντάζομαι τον άνδρα, πού θα ενώσω την τύχη μου μαζί του, για να με κάνει εύτυχισμένη.

Γιατί δεν θάνα από τους μοντέρνους νεαρούς, αλλά θα έχω γαλουχηθ ή τις ίδιες ιδέες, όπως και οι γονείς μας.

Γιατί θα μωρεθεί να δημιουργήσ η, μέσ' στη σάπιλα της σημερινής κοινωνίας, μία οικογένεια.

Γιατί μ' έναν τέτοιο σύζυγο και μία κοπέλλα πού θα έχ η συναισθησι της θέσεώς της ως γυναίκα, ή ζωή θα περάσ η δίχως ποτέ να σκεφθώ την λέξι «διαζύγιο», την τόσο μοντέρνα στην εποχή μας.

Με αγάπη

Παλλάς Αθηνα

Η δεσποινίς Μαρουσώ Δαμίγου (Ένταϊν), μάς γράφει :

Άγαπημένο μου «Μπουκέτο», Μας έρωτάς ποιος είναι κατά τη γνώμη μας ο πού ιδεώδης σύζυγος, ποιος είναι ο πού εύτυχισμένος γάμος και γιατί. Λοιπόν, κατά τη γνώμη μου, ιδανικός σύζυγος θα ήτο ένας νέος μορφωμένος, έξυπνος, εύγενής, σοβαρός, ειλικρινής, δραστήριος, να έχ η μία καλήν εργασία και να είναι ούτε πολύ ώραιος, ούτε πολύ άσχημος. Για να είναι όμως ο γάμος εύ-

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ ΘΟΡΝΤΑΪΚ

Η αλλόκοτη θεωρία ενός γιατρού της Βοστώνης. Πώς άνεκα λυφθήσαν τα φρικιαστικά εγκλήματά του από τον Άλλαν Μάκ Κόνεϋ. Τα δηλητήρια του διαβολογιατρού. Τρεις αποτρόπαιες δολοφονίες. Ένα μακάβριο Ημερολόγιο. Τα μυστικά του υπεγείου του σπιτιού του Κόνεϋ. Τρελλός ή άπαισιος κακουργός;

Η συνταρακτική υπόθεση αναστάτωσε αυτές τις μέρες τους επιστήμονες του Νέου Κόσμου και δημιούργησε ένα πλήθος συζητήσεων στις Αμερικανικές εφημερίδες. Ο Γερμανός δόκτωρ Φράντς Θορντάικ, ένας από τους καλύτερους γιατρούς της Βοστώνης, απέδειξε ότι ήταν ο τρομερότερος εγκληματίας της εποχής μας. Αυτή η ανακάλυψη έγινε έντελως τυχαία, από μερικούς φίλους του, οι οποίοι ένα βράδυ τον είχαν επισκεφθεί στο μέγαρό του, για να πουν μερικά ποτήρια ούσκου και να παίξουν χαρτιά. Καθώς λοιπόν συζητούσαν μετά το φαγητό στο καπνιστήριο, ο Φράντς Θορντάικ μιά στιγμή

είπε στον πιο ηλικιωμένο από τους φίλους του, τον γιατρό Άλλαν Μάκ Κόνεϋ: —Πόσο χρόνων είσαι, Μάκ Κόνεϋ; —Πενήντα, του απάντησε εκείνος αδιάφορα. —Θορντάικ γέλασε μ' ένα σκληρό γέλιο θύνας. —Γιατί γέλας; Σου φαίνεται παράξενο; τον ρώτησε ο φίλος του.

—Κάθε άλλο. Μά θα σου εξομολογηθώ κάτι, μεταξύ μας: Άν ήσουν συγγενής μου, δεν θα σ' άφηναν να ζήσης παρ'όσο-τερο.

Οι άλλοι γέλασαν με αυτό το χοντρό άστείο του Γερμανού δόκτορος κι' ένας απ' αυτούς είπε: —Φράντς, είσαι μεθυσμένος. Τό ούσκυ σ' έκανε να μη ξέρης τί λές.

Μά ο μεθυσμένος Θορντάικ πήδησε εξαγριωμένος από τη θέ-σι του και τους φώναξε:

—Εγώ, ξέρω πάντα τί λέω. Ο άνθρωπος δεν πρέπει να υποφέρει από τα γεράματα.

—Και με ποιά δικαίωμα θα τού αφαιρέσης τη ζωή; τον ρώτησαν περίεργοι οι φίλοι του.

—Με το δικαίωμα του γιατρού, που έχει την υποχρέωση να μη κάνει τους ανθρώπους να υποφέρουν. Όταν φτάση κανείς στην ηλικία του Άλλαν, αρχίζει να γίνεται γκρινιάρης, να τού φταίη ο κόσμος και να μην ευχαριστείται από τίποτε. Η ζωή του είναι ένα πραγματικό μαρτύριο. Τότε ένας καλός γιατρός πρέπει να τού χαρίση την η-συχία και τη γαλήνη του θανάτου.

Αυτά τα λόγια του Φράντς Θορντάικ, που τού είχαν ξε-φύγει πάνω στο μεθύσι του, ανησύχησαν τους φίλους του και ιδιαίτερος τον Άλλαν Μάκ Κόνεϋ, ο οποίος με την πείρα της ηλικίας του, κατά-λαβε ότι ο παράξενος Γερμα-νός δόκτωρ πίστευε ότι έλε-γε. Χωρίς λοιπόν να πη τίπο-τε στους άλλους συναδέλφους του, απέφασε να διαφωτίση το σκοτεινό αίνιγμα της ζωής του Θορντάικ, το οποίο δεν εί-χε κινήσει την προσοχή κανε-νός ως εκείνη τη μέρα. Και πράγματι ζήτησε μερικές πλη-ροφορίες για τον Φράντς από διαφόρους παλιούς γνωστούς του και κατόρθωσε να εξα-κριβώσει ότι ο Γερμανός δό-κτωρ είχε έρθει πρό δέκα χρόνων στη Βοστώνη μαζί με τους γονείς του και τη γυνά-κα του. Στην αρχή η οικονο-μική κατάστασί του δεν ήταν καλή. Ύστερα όμως από με-ρικά χρόνια, άρχισε να κάνει μιά πολυτελή ζωή, χωρίς κα-νείς να μπορεί να εξηγήση αυτή την αλλαγή του. Πολλοί

υπέθεταν ότι είχε κληρονομήσει κανένα πλούσιο θείο του Βερολίνου, άλλοι πάλι ότι είχε πολλές δουλειές. Η αλήθεια έ-στι ότι ο Φράντς Θορντάικ έκανε τακτικά μακρινά ταξείδια στις άλλες πολιτείες της Αμερικής κι' όταν ξαναγύριζε, είχε πάντα μαζί του πολλά λεφτά. Αυτή φυσικά η πολυδάπανη ζωή δεν άργησε να τον κάνει ν' αποκτήσει μεγάλες γνωριμίες και να γίνει ένας από τους πιο γνωστούς γιατρούς της Βοστώνης. Ήταν βέβαια ένας καλός γιατρός, μα το επάγγελμά του δεν μπορούσε να τον κάνει εκατομμυριούχο. Ο Μάκ Κόνεϋ, με τη βοήθεια δυο ιδιωτικών ντέτεκτιβ, κατόρθωσε να πληροφορηθεί ότι ο Γερμανός γιατρός, στά μακρινά ταξείδια του, επισκεπ-ταν πάντα ηλικιωμένους άρρώστους, οι οποίοι, παρά τις πα-σάθειές του, δεν γλύτωναν από τα νυχία του θανάτου. Σπουδαίο ήταν ότι όλοι αυτοί οι πελάτες του ήταν πλούσι-οι κι' ότι είχαν διαφόρους άπενταρους κληρονόμους, που έδιναν ρόντουςαν να τελειώσουν μιά ώρα αρχύτερα τα βάσανά του.

Έκείνο επίσης που έκανε μεγάλη εντύπωση στον Άλλαν Μάκ Κόνεϋ, ήταν ο ξαφνικός θάνατος των γονέων του Θορντάικ και της να-νίκας του. Κι' οι τρεις είχαν πεθάνει πρό τριών χρόνων, σε ά-στυχες δυο μηνών! Όλα αυτά λοιπόν τού φαινόταν σαν ά-ξηγητα και μυστηριώδη κι' απέφασε να εξακριβώσει πώς έ-χε σχηματίσει την κολοσσιαία περιουσία του ο Φράντς Θορν-τάικ. Γι' αυτό άρχισε να τον παρακολουθεί και να προσέ-καθε κίνησί του. Ο Γερμανός γιατρός, που δεν είχε ύποπτες τίποτε, ύστερα από μιά εβδομάδα ανεχώρησε για το Σικάγο γι' να επισκεφθεί τον μίστερ Ουίλλιαμ Μόρφου, έναν βαθύτα-το κτηματία εξήντα χρόνων. Ο Μάκ Κόνεϋ φυσικά τον άνα-θής. Είδη τον Θορντάικ να πηγαίνει κάθε μέρα στο σπίτι του πλουσιού κι' έπειτα από μιά εβδομάδα ο άρρωστος κτημα-τίας πέθανε κι' αυτός, όπως οι τόσοι και τόσοι πελάτες του πλου-σιού φίλου του. Ο Μάκ Κόνεϋ περίμενε να θάμουν το πτώ-ς κι' συγγενείς του Μόρφου κι' έπειτα, βοηθούμενος κι' από δυο αστυνομικούς, το ξέβαψε και πήρε τα σπλάχνα του να το εξετάση. Τότε παρατήρησε κατάπληκτος ότι ο Μόρφου είχε πε-θάνει δηλητηριασμένος σιγά-σιγά από ένα άγνωστο δηλητή-ριο. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι, ο πλούσιος κτηματίας έ-χε δολοφονηθεί. Άλλά ποιος ήταν ο στυγερός εγκληματίας;

Άλλαν Μάκ Κόνεϋ, χωρίς να διστάση, ανέφερε αυτή την έ-κτασή του στην Αστυνομία, η οποία έσπευσε άμέσως να έ-κρινε αυτό το μυστήριο. Πράγματι, απέδειχθη ότι ο ηλικιω-μένος γιατρός είχε δίκιο. Σαν

λάθε λοιπόν τους συγγενείς του Μόρφου και τους υπέ-βαλε μιά εξαντλητική ανάκρι-ση. Τέλος δέ τους έκανε να έ-λογησουν ότι για να κληρο-νομήσουν γρηγορότερα τον πλο-υσίο κτηματία, είχαν δώσει με-γενοστά αιμοιότη στο γιατρό Θορντάικ, ο οποίος είχε στα-λάσει νά τον δολοφονήση. Α-φο' άλλωστε ήταν, καθώς έλε-γε, ένας άχρηστος άνθρωπος, γιατί είχε περάσει τα πενήν-τα. Ύστερα απ' αυτή τη συντα-ρακτική αποκάλυψη, οι αστυ-νομικοί βέβαια δεν έδισαν να συλλάβουν τον Γερμανό δόκ-τωρ και να ένεργήσουν μιά λε-πτομερή έρευνα στο μέγαρό του. Τα αποτελέσματα αυτής της έρευνής, ήταν καταπληκ-κά. Στο υπόγειο της κατοικίας του Θορντάικ ανακαλύφθη ένα δολοκλήρο εργαστήριο παρα-σκευής δραστικών δηλητηρί-ων με τα όποια αυτός ο τρομε-ρός γιατρός δολοφονούσε τα θύ-ματά του. Το παρόδοιο δέ είχε έ-τι σ' ένα μυστικό σურτάρι του γραφείου του, βρέθηκε έπίσης ένα ογκώδες Ημερολόγιο, στο όποιο ο Φράντς Θορντάικ κατα-γραφε λεπτομερώς και με έ-φάνταστο κυνισμό τα άποτρό-παια εγκλήματά του.

Το μακάβριο σημειωματάριο

Ο δόκτωρ Θορντάικ, τη στιγμή της συλλήψεάς του.

έγραφε, με την ανάπτυξη της παραδόξου θεωρίας του Γερμανού γιατρού, ότι ο άνθρωπος δεν πρέπει να ζή πάνω από πενήντα χρόνια. Έπειτα εξιστορούσε όλους τους κόπους, που είχε κα-ταβάλει για ν' ανακαλύψη τα μυστηριώδη δηλητήριά του, και τέλος τα πρώτα του εγκλήματα:

«Ο γιατρός, έγραφε ο Φράντς Θορντάικ, δεν πρέπει να έχη καρδιά. Πρέπει να εργάζεται μόνο για το καλό της ανθρωπό-τητας. Πάρετε παράδειγμα έμένα. Κατένας άλλος άνθρωπος στον κόσμο δεν αγαπάει τους γονείς του, όπως εγώ αγαπούσα τους δικούς μου. Κι' όμως, τους σκότωσα για να φανώ συνεπής στη θεωρία που υποστηρίζω. Σας βεβαιώ ότι δεν βασανίστηκαν καθόλου. Πέθαναν, χωρίς να το καταλάβουν. Ένα βράδυ, εκεί που κοιμότουσαν, τους έκανα μιά δυνατή ένεση από το δηλη-τήριο που έχω ανακαλύψει. Το πρωί πεία δεν ξαναζήνησαν».

Πό κάτω εξιστορεί τους καυγάδες του με την άμορφη γυναί-κα του, την Μάρθα Θορντάικ:

«Είπε μιά ανισόροπη, γράφει, που μοι προκαλεί κάθε μέρα μια ασυρό απογοητεύσεις και δεν μ' αφήνει να εργασθώ. Άρχι-ζω να σκέφτωμαι σοβαρά, ότι είνε προτιμότερο να γλυτώσω μιά καλή μαζύ της...»

Και πράγματι, λίγο καιρό κατόπιν, ο τρομερός δόκτωρ πρα-γματοποίησε τη σκέψι του. Την δολοφόνισε κι' έκειν, όπως τους γονείς του.

Ύστερα, αναφέρει στις άλλες σελίδες του Ημερολογίου του, είναι ελεύθερος ν' άρρωσιωθώ στη σωτηρία της ανθρωπότητας. Είναι πρόθυμος να τρέξω όπου με καλέσουν. Άκόμη και στην άκρη του κόσμου!»

Ύστερ απ' αυτό το μακάβριο πρόλογο, αρχίζει μιά λεπτο-μερή περιγραφή των δολοφονιών του. Πάνω από πενήντα ηλι-καμένοι άνθρωποι είχαν πέσει θύματα αυτού του άποτρόπαιου εγκληματίου.

Η ανακάλυψη έμως του σημειωματαρίου, έπροκάλεσε μετα-ξύ των ψυχιάτρων του Νέου Κόσμου πραγματική αναστάτωση. Πολλοί απ' αυτούς υποστηρίζουν ότι ο Φράντς Θορντάικ είνε έ-νας επικίνδυνος τρελλός. Άλλοι έν τούτοις υποστηρίζουν ότι ο Γερμανός δόκτωρ είνε ένας έξυπνος εγκληματίας, ο οποίος είχε γράψει έπίτηδες αυτό το Ημερολόγιο, για να νομιωθεί ανισόρο-πος και να γλυτώση την ηλεκτρική καρέκλα. Άλλωστε, λένε, ότι άν ήταν παράφρων, δεν θα πληρώνονταν για τα εγκλήματά του!

Αυτή βέβαια είνε μιά σωστή παρατήρησις. Μά και οι άλλοι ψυχίατροι υποστηρίζουν μ' ένα πλήθος επιχειρημάτων τη γνώμη τους και ζητούν να κλεισθή ο Θορντάικ σ' ένα ψυχιασείο.

Ο Γερμανός δόκτωρ όστόσο δεν στενοχωρείται καθόλου για την ανακάλυψη των εγκλημάτων του. Διασκεδάζει όσο μπορεί στις αυλακές της Βοστώνης και περιμένει μ' άδιαφορία τη μέρα της δίκες του. Μόνε όταν τού αναφέρουν μ' ένοχη τον Άλλαν Μάκ Κόνεϋ, γίνεται άλλος άνθρωπος. Θυμώνει, βγάζει άφρους λόγους από το στόμα του και καταριέται την άδυναμία του, που τον είχε κάνει να τού χαρήση τη ζωή, άν κι' ήταν πενήντα χρό-νων...

Ο Φράντς Θορντάικ όμως φαίνεται ότι δεν θα γλυτώση την ηλεκτρική καρέκλα, γιατί, παρ' όλες τις προσπάθειες των ψυ-χιάτρων να τον παραστήσουν τρελλό, εκείνος εξακολουθεί να έχη μιά διαύγεια πνεύματος, που καταπλήσσει. Αυτό άλλωστε υποστηρίζουν κι' όλες η εφημερίδες του Νέου Κόσμου, η όποι-ες άπερνούν καθημερινώς πολλές στήλες για τ' ανατριχιαστι-κά εγκλήματα αυτού του άποτρόπαιου Γερμανού δόκτορος της Βοστώνης.

ΧΑΡΟΛΔ ΤΖΑΦΕΡΣΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΙΑΣ ΤΟΥ ΡΟΤΣΙΛΔ

Ο Έθνομας μεγαλοτραπέζιτης βαρώνος Ρότσιλδ, ήταν πολύ ιδιό-τροπος στις συνήθειές του κι' απαιτούσε από τους υπαλλήλους του πολύ συμμόρφωση με τις οδηγίες του.

Μιά φορά διέταξε τον άνταποκριτή του στο Λονδίνο να πουλήση, μέσα σε μιά ωρισμένη ήμερα, μεγάλο αριθμό μετοχών κάποιου Έται-ρείας. Έπειδή όμως η μετοχή αυτές ανέβαιναν, ο άνταποκριτής λυτή-θηκε να τις πουλήση κι' ανέβαλε την πώλησί τους για μερικές μέρες. Έτσι, όταν τις πούλησε, πραγματοποιήσε το τεράστιο κέρδος των 10 χιλιάδων λιρών στερλινών.

Με χαρά για την επιτυχία του, είδοποίησε σχετικά τον Ρότσιλδ. Κα-τάλαμπος όμως, έλαβε την εξής άπροσδόκητη απάντησι:

«Τό επί πλέον κέρδος των 10 χιλιάδων λιρών δεν ανήκει σε μάς, αλλά σε σάς... Ο Άντικαταστάτης σας θα σάς με-τρήση το ποσό αυτό αυτοπροσώπως, κατά την έρχομένη έ-βδομάδα, γιατί σάς παύουμε από αντιπροσώπo μας, έπειδή δεν συμμορφωθήκατε έπακριβώς με τις οδηγίες μας»!

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΜΑΡΤΩΚΗ)

Καλότυχος που αγαπά, και πάντα στο πλευρό του, την βλέπει την αγάπη του, τον μόνο θησαυρό του. Έγώ γυρνά μερόνυχτα με μάτια δακρυσμένα και βλέπω, βλέπω μοναχά παράθυρα κλεισμένα. «Αχ! λέγω τότε με το νοῦ, έσ' ήτανε γραμμένο!» Κι' αναστενάζω και πονώ και κλαίω και... σωπαίνω.

ΟΙ ΨΑΡΑΔΕΣ

(ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ)

Με μ' άφρόπληστη Νεράιδα, μιά άμορφοεινά, Τό παιδί της Άφροδίτης ψάρευε άντάμα. Με καλάμι, με άποχη και με πετονιά, Και καρδιά να μην αφήσουν τώχαν κάνει τάμμα.

Και για δόλωμα είχαν βάλλει χίλια-δυο καλά: Γέλια, τρέλλες, ευτυχία και γλυκά φιλάκια. Κι' ό,τι πρῶμμα την καρδιά μας τήνε ξεγελά Και την πιάνει, καθώς πιάνουν τά τρελλά ψαράκια.

Πέφτουν καρδιές σιμά του άμετροι σωροί Και μαλώνουνε ποιά νέρθη να πρωτοτσιμπήση... Τί ψαράδες εξακουσμένοι! Άχ, τί τυχεροί! Τό κοφίνι τους με δαύτες θέ να ξεχειλίση!

Μιά καρδιά—στραθή θέ νάταν!—πέφτει σαν τρελλή Και τσιμπάει με λαχτάρα πρώτη... Μά κυττάτε, Πώς σπαράζει σαν τó ψάρι, πώς παραμιλεί! Έ, μ' αυτήν έσείς ή άλλες τί χαμογελάτε;

—Σώσε με, γλυκειά Νεράιδα!...» βγάζει μιά φωνή. Μά τού κάκου ή ψαροπούλα με της απαντάει. Μόν' ο Έρωτας, λιγάκι σαν να την πονή, Τήν κυττάζει μέσ' στα μάτια, κι' έτσι της μιλάει:

—Σάν τό δόλωμα τσιμπούσες, ποῦχες τό μυαλό; Βάστα τώρα και τις πίκρες έσ' είνε γραμμένο. «Πῶς πεία, μη μάς σκοτίσης! Σῦρε στο καλό, »Κι' ό,τι πιάνει ή πετονιά μας, είν' καλά πιασμένο!»

ΘΑ 'ΣΤΟ ΠΩ

(ΤΟΥ Δ. ΜΑΡΓΑΡΗ)

Μελαγχρινή, στά μάτια σου τό διάβασα, τό είδα, Πώς είσαι ή μόνη μου χαρά, παρηγοριά κι' έλπίδα. Πώς άγγελος παρηγόρος είσαι για μέ, στοχάσου, Και σέρνεις κάθε σκέψι μου στα όλολευκα φτερά σου.

Ω, πές μου, πές μου μοναχά πώς με πονεί ή ψυχή σου Πώς θα πονής στους πόνους μου, θα κλαίς τά βάσανά μου Κι' όλόφωτη θέ νάρχεται ή νύχτα στα δνειρά μου.

Κι' όρκίζομαι στα πόδια σου, έμπρός να γονατίσω Και κάτω άπόνα βλέμμα σου να νεκρωθώ, να σβύσω!

Η ΚΟΚΕΤΑ

(ΤΟΥ ΓΕΩΡΓ. ΔΡΟΣΙΝΗ)

Γιατί έχεις τέτοιο πρόσωπο θλιμένο, Γιατί βρέχουνε οι δυά σου ούρανοι; Μη σε πείραζαν, αγάπη μου; Πηγαίνα Και τους δειχνω ποιόνα κάνουν να πονή. Και μου έδειξε τό χέρι της δεμένο, Σαν κουκλάκι, μ' ένα κάταστρο πανί.

Και μου είπε με κλαψιάρικη φωνή: «Μιά μέλισσα μου τώχει κεντρωμένο.» —Όλο τάδικο στο χέρι σου τό δίνο,

Γιατί έχει τόση άσπράδα, μυραδιά, Πού κι' ή μέλισσα τό παίρνουνε για κρίνο. Χαμογέλασε, μου είπε: «Άφρησ' τα!»

Α! τά λόγια μου τη βρήκαν στην καρδιά, Κι' ευθύς έχασε τον πόνο ή κοκέτα.

των Κομαγών.

Τη στιγμή εκείνη ο ήλιος ξεπρόβαλλε πειά άχτινοβόλος στον όρίζοντα, και σκορπώντας το μισοσκοτάδο φώτιζε την πλάσι με το ζωογόνο και παρήγορο φώς του.

ΠΟΙΟΙ ΉΣΑΝ ΟΙ ΔΥΟ ΚΥΝΗΓΟΙ ΜΑΣ

Αφίνοντας προσωρινά τους δυο κυνηγούς μας, ένδ εξακολουθών την Ιγνυλασίαν των εναντίον των Έρυθροδέρμων Κομαγών, άς πούμε δυο λόγια σχετικά με το παρελθόν τους. Πρέπει να τους γνωρίσουμε καλύτερα, γιατί πρόκειται να παίξουν σπουδαιότατους ρόλους στο άληθινό δράμα, το όποιο άφηγούμεθα.

Η Μεγάλη Καρδιά, ο σιδερένιος κι' ευγενικός αυτός άντρας, τον όποιο περιγράψαμε πύ πάνω, έλινε ο γνωστός μας Ραφαέλ! Ο Ραφαέλ, ναι... Ο νεαρός γιους του δόν Ραμόν Γκαρίλλας!

Στις άπέραντες αυτές έρημιές της Βορείου Αμερικής, στις όποιες επί τόσα χρόνια τώρα κυριαρχούσε τρομακτικός για όλους, ήταν πειά γνωστός με το τωρινό όνομα του «Μεγάλη Καρδιά». Κανένας δεν ήξερε το παρελθόν του, την πατρίδα του, το πραγματικό του όνομα. Το πιο μεγάλο και θαυό μυστήριο σκέπαζε τα πρώτα χρόνια της εμφάνισής του σ' εκείνες τις άτέλειωτες έρημιές!

Μιά ήμερα—πρό 18' άς 20 χρόνων—μερικοί κυνηγοί, γέροι τώρα, είχαν συναντήσει στις όχθες του ποταμού Άρκάνας ένα παιδιόπουλο μεγαλοκόλο, άσυνήθιστης όμως ρώμης και σθελάδας, το όποιο καταγινόταν να στήσει παγίδες για κάστορας. Η λίγες και μακωνικές έρωτήσεις που του άπηθύναν—ποιός ήταν, από πού ήταν, πώς λεγόταν, κλπ.—έμειναν όλες δίχως καμμία άπάντησης εκ μέρους του. Κι' οι κυνηγοί εκείνοι, τέκνα λιγύλογα της έρήμου κι' αυτοί, μαντεύοντας στη σιωπή και στις επιφυλάξεις του νεαρού κάποια σοβαρό τσως μυστικό του, δεν έπέμειναν περισσότερο.

Από τότε, το παιδι αυτό ζούσε όλομύναχο στις έρημοτοπιές των βασών και των λιθαδιών εκείνων. Ποτέ του δεν ζευγάρωσε με άλλους κυνηγούς, αντίθετα με τη γενική συήθεια, και ζώντας όλομύναχο αντιμετώπιζε κ' όλομύναχο τους κινδύνους και τις στερήσεις της τραχείας ζωής του.

Τα χρόνια περνούσαν και το παιδι μεγάλωνε. Πάντα με σκοτεινισμένο ύφος ο Ραφαέλ, πάντα μεγαλοκόλος και θλιμμένος, άπόφευγε συνηθιστικά τους όμοιους του. Και πάντα όμως ήταν έτοιμος να συντρέχει, με θαυμαστές, σε επιδειξιότητα και ρώμη, έπειθήσεις του—κάθε φορά που κινδύνευαν εκείνοι στα κολασμένα αυτά μέρη—και άπειρες φορές φάνηκε όλοπρόθυμος να θυσίαση και τη ζωή του άκόμη για να τους σώσει. Ύστερα, μόλις ο κίνδυνος περνούσε και πριν προλάβουν καν εκείνοι να του εκφράσουν τη θαυεία εύγνωμοσύνη των, ο νεαρός κυνηγός μας σπρηνόμει θίαια το άλογό του κι' έξασανίζονταν. Έστηνε σε άλλα μέρη τις παγίδες του, κυνηγούσε άλλοι, γινόταν άπ' τα μάτια των ανθρώπων που ευεργέτησε...

«Η Μεγάλη Καρδιά»!...

Έτσι ήταν πασίγνωστος πειά ο Ραφαέλ. Κανένας δεν ήξερε το άληθινό όνομα του και το παρελθόν του, όλοι όμως ήξεραν την φημισμένη επιδειξιότητά του, την γενναίωσηχιά του, τον άφάνταστα ευγενικό χαρακτήρα του και την τρομακτική του ρώμη. Τόν σεβόντουσαν, τόν λάτρευαν και τόν έτρεμαν όλοι, κυνηγοί και θουκόλοι, Λευκοί, Έρυθροδέρμοι, μιγάδες, Ισπανοί κι' Αμερικανοί τυχοδιώκτες και γενικά όλοι οι μισάγριοι αυτοί περιπλανώμενοι κάτοικοι των άπέραντων εκείνων έρημων!...

Κάθε χρόνο, κατά τόν Όκτώβριο πάντα, η Μεγάλη Καρδιά έξαφανιζόταν μυστηριωδώς, για έβδομάδες όλόκληρες. Κανένας δεν ήξερε πού πήγαινε, κι' όταν ξαναφανιόταν πάλι στις συνηθισμένες επικίνδυνες άσχολίες του, το πρόσωπό του ήταν πιο σκοτεινό και πιο θλιμμένο από πριν.

Μιά χρονιά—πέντε χρόνια άκριβώς, πριν άπ' την έποχή της σημερινής διηγής—μας—ο Ραφαέλ θέλησε, κατά το θράδυ μιας καλοκαιριάτικης ήμέρας, να στήσει τις παγίδες του στην όχθη κάποιου ποταμού.

Ένώ όμως καταγινόταν στην κοπιαστική αυτή δουλειά του, ξεγύρισε ανάμεσα άπ' τις πυκνές καλαμιές της όχθης τη φωτιά μιας κατασκήνωσής Έρυθροδέρμων. Στήλωσε τότε προσεχτικά κι' άνήσυχα τη ματιά του, κι' εκείνο που είδε τόν έκανε να σκιοτήση.

Ένας Λευκός, ηλικίας μόλις 16—17 χρόνων, ήταν δεμένος σ' έναν στυλό νερά. Άντικρυ του, και σε άπόστασι λίγων μέτρων, άρκετοι Έρυθροδέρμοι του πετούσαν σηματοδόντας τόν τα μαχαίρια των, τα όποια καρφώνόντουσαν πλάι του κι' όλόγυρά του στο στυλό. Ήταν φανερό πως ήθελαν να τόν τυραννήσουν φριχτά τόν δυστυχισμένο, πριν τόν θυσιάσουν τελειωτικά στην άμοχαρή δίψα των. Ο Ραφαέλ, ή καλύτερα η Μεγάλη Καρδιά, γιατί έτσι θα τόν λέμε πειά, παρσαύρηκε τότε μονάχα άπ' τόν οίκτο που του ένέπνευσε ο άμοιρος νέος. Και δίχως καθόλου

νά σκεφθή τόν τρομερό κίνδυνο στον όποιο ριχνόταν, ώρμησε με πηδήματα ζαρκαδιού, διάδραξε άστρατιάα την κατασκήνωσιν και τοποθετήθηκε μπρός στο δεμένο κορμί του θύματος, προφυλάσσοντάς το έτσι με τα στήθη του.

Οι Έρυθροδέρμοι αυτοί ήσαν της φυλής των Κομαγών. Ζωλιόμενοι άπ' την άπότομη κι' άπροσδόκητη εμφάνισι του κυνηγού, άπόμειναν για λίγες στιγμές με άνοιχτό στόμα κι' άκίνητοι, μπροστά σε μιά τέτοια άνήκουστη τόλημ. Μά η Μεγάλη Καρδιά έντωμεταξύ, και δίχως να χάνη καιρό, τράβηξε το μαχαίρι του, έκοψε τα δεσμά του θύματος, και δινόντας του τα κατόπιν, μούγκρισε:

—Χούφτωσε το γερά, παλληκάρι μου, κι' έτοιμάσου... Άς πούλησουμε τουλάχιστον το τομάρι μας, όσο πιο άκριβά μπορούμε!...

«Αν κι' οι Λευκοί έμπνέουν πάντα έναν ένστικτο φόβο στα Έρυθροδέρμους, όστόσο οι Κομάγγαι εκείνοι πολυαίρμητοι καθώς ήσαν, γρήγορα συνήλθαν άπ' την πρώτη κατάπληξί τους. Ώρμησαν λοιπόν, με άγριες κραυγές και με μανιώδη άνευσματα τών κονταριών τους κατά τών δυο Λευκών, με πρόσθε φανερή να τους επαρξούν.

Σαφινικά όμως κι' άπροσδόκητα σταμάτησαν έκθαυβοί. Καθώς παραμέρισαν άπ' τη φωτιά, η λάμψη της φωτίσε άπότομα τα πρόσωπα των δυο Λευκών κι' οι Κομάγγαι λαχανιάζοντας από εύλαδική έκπληξι, μουρμούρισαν άναμεταξύ τους:

—Η Μεγάλη Καρδιά!... Ο γενναίος χλωμός κυνηγός!...

Ο άρχηγός των Έρυθροδέρμων, ένας σθηδαρός Κομάγγης, μόλις εκείνη τη χρονιά είχε διαδεχτή τόν άποθανόντα φύλαρχο πατέρα του. Πρώτη λοιπόν φορά κατέβαινε τώρα στους κάμους του Άρκάνας για έπιδρομή, άπ' τα όρεινά λημέρια της φυλής του κι' έτσι ούτε τη Μεγάλη Καρδιά ήξερε, πού τόσο την σεβόντουσαν και την φοβόντουσαν οι Κομάγγαι, ούτε τα έκπληκτα ξεφωνητά των συντρόφων του κατάλαβε. Γι' αυτό, ποτισμένος άπ' τόν πατέρα του με μίσος όσπονδο έναντίον κάθε Λευκού, ο Νεχού-Νουτάχ, ο Άτοκέφαλος δηλαδή—όπως λεγόταν—έλεγε όρκιστή να τους έξοντώνη άμειλίχτα, όποιοδήποτε κι' όπωσδήποτε τους συναντούσε!...

Έξαλλος λοιπόν από λύσσα κατά τών παλληκαριών του, γιατί νόμισε τους ελλείκους διαταγμούς των για δειλία, ώρμησε όλομύναχος και με θυμωμένο το κοντάρι του έναντίον της άτάραχης Μεγάλης Καρδιάς.

Μά τότε, κάτι το άλλόκοτο έπακολούθησε: Οι Κομάγγαι ρίχτηκαν άστρατιάα έπάνω στον φύλαρχό τους, τόν άφώπλισαν παύόλο τόν σεβασμό που αίσθανόντουσαν γ' αυτόν, και τόν κράτησαν ύστερα άκίνητοι σε τρόπο ώστε να μη μπορεί να έπιχειρήσει τίποτε το έγθρικό έναντίον των δυο Λευκών!

Η Μεγάλη Καρδιά ευχαρίστησε με θερμή, μα και με λίγα λόγια τους Κομάγγης. Ύστερα, συνηθισμένες πάντα σε γενναίους χειρωνακίες, συμμαζέψε μόνος του τα όπλα του Νεχού-Νουτάχ από γάμο και τόν έκείνος τα πήρε σκυθρωπός, άποτραβήχτηκε παράμερα, κεραυνωμένος για το έξευτελιστικό του πάθημα, μα δεν έπαυε να ρίχνη ύπουλα κι' άπαίσια θλέμματα προς τόν λεπτικό αντίπαλό του.

Η Μεγάλη Καρδιά είχε παρευθύς προσέξει τα λοξοκοιτάγματα αυτά του φύλαρχου. Ένθυσιασμένος όμως, γιατί είχε σώσει μιά ανθρωπινή ζωή από φρικαλέον κίνδυνο, περιωρίστηκε να σηκώσει περιφρονητικά τους όμους του.

—Σας ευχαριστώ, φίλοι μου!... έλεπε άπλά και για τελευταία φορά στους Έρυθροδέρμους, και πιάνοντας ύστερα άπ' το χέρι τόν νεαρό πρώην αϊχμάλωτό τους, άποτραβήχτηκε άπ' την κατασκήνωσιν.

Αυτό το έπεισόδιο όμως είχε δημιουργήσει τώρα στη Μεγάλη Καρδιά έναν άμειλικτο έγθρό, τόν Νεχού-Νουτάχ, κι' έναν θαυεία άφωσιωμένο φίλο, τόν νεαρό εκείνον Καναδό!...

Η ιστορία αυτού του νεαρού Καναδό ήταν άπλουσστή: Μόλις πρό όλίγων έβδομάδων είχε φύγει από το χαριούδακι του—εκεί στον Καναδά—μαζύ με τόν πατέρα του. Κατεβαίνοντας προς τα πλοσία εκείνη λιβάδια, για να κυνηγήσουν κάστορας με πανίδες, είχαν επί πολλές ήμέρες έπιτύχει μιά λεία άσθρονη, ή όποια θα τους επέτρεπε να περάσουν τη χρονιά τους με κάποια άνεση οχετική.

Δυστυχώς, το μοιραίο εκείνο άπόνευμα, στήνοντας τις παγίδες τους στο ποτάμι, έπασαν σε ένεδρα Κομαγών. Πατέρας και γιους άδυνήθηκαν άπελπισμένα, μα ό άοιμός νίκησε την άπελπισία: Ο πατέρας σκοτώθηκε κατατρομημένος άπ' τα κοντάρια των Έυροδέρμων, κι' ο δεύτερος, ο γιους, πιάστηκε σηνυάλωτος. Καί Κύριος όδε τι φονιάτα μαρτύρια θα όπέσσεινε στα γόνατα τών άμειλικτών ένθρων του, άν δεν πόρπηταν να επέμβη σαν Θεία Προνία ο ευεργέτης του και να τόν σώσει τήσος άπροσδόκητα!...

Μόλις έμαθε αυτές τις πληροφορίες η Μεγάλη Καρδιά, άκούμπησε το χέρι του προστατευτικά στον όμο του Καναδό και τού έλεπε:

(Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο "ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ,"

Ηλεκτρικό φάνη κι' η σκιά, γλύστρησε άθόρυβα στον κήπο, άνέθηκε τα δώδεκα μαρμάρια σκαλοπάτια, άνοιξε την πέτρα και τρώμπε στην άντικάμαρα.

Η έξομη του ηλεκτρικού φανού έπεσε στον τοίχο, φάχνοντας να βρή τόν διακόπτη. Κι' όταν τόν βρήκε, ένα γαντοφορεμένο χέρι τόν έστριψε κι' η κάμαρα φωτίστηκε από άπλετο φώς.

Η σκιά τότε μεταμορφώθηκε σ' έναν ώμορφο και κομψό νέο τριάντα χρόνων, που κρατούσε στα χέρια του έναν πρόχειρο τοπογραφικό χάρτη.

—Αντίκαμαρα... Βιβλιοθήκη... καπνιστήριο... διαμερίσματα ύπνου... Πάει καλά... έκανε ο άγνωστος και δίπλωσε το χάρτη, άφοι έφριξε πρώτα μια τελευταία ματιά.

Κι' έπειτα έπρόσθεσε:

—Αρμό τώρα για την κουζίνα, γιατί πεθαίνω της πείνας!

Άνοιξε λοιπόν μιά πόρτα και κύταξε πάλι την αίθουσα.

—Αλή θα είχε ή βιβλιοθήκη, ψιθύρισε. Μά για στάσου! Κάτι

της λείπει... Α, ναι, τα βιβλία! Έμπρός τώρα για το καπνιστήριο.

Κι' άνοιξε την πόρτα του βάθους άπότομα, με πάταγο.

Μέσα τότε στο σκοτάδι άκούστηκε άμέ-

ως μιά γυναικεία φωνή:

—Ήλι τα χέρια! Άλλοιώς θα ρίξω!...

Κι' έπειτα άναψε το φώς. Στά μάτια

του άγνωστου παρουσιάστηκε μιά ώμορφη

γαλάζια κάμαρα με άσημένια στολίδια

κι' ένα μεγάλο ξύλινο κρεβάτι, στο

βάθος. Άπάνω στο κρεβάτι, γονατιστό,

ήταν ένα ξανθό κορίτσι, κρατώντας στο

χεράκι του ένα παμπάλαιο πιστόλι.

Ο άγνωστος νέος—τόν έλεγαν Σάμ—

ήσκησε τα χέρια του και κύταξε τριγύρω

του ασπιόμενος.

—Μά πάρη ή όργη! Ψιθύρισε. Κι' έδω

πέρα νόμισα πως θα εύρισκα όλα τ' άγα-

θά του Θεού!

—Σιωπή! φώναξε το ξανθό κορίτσι.

—Με συγχωρείτε... δικαιολογήθηκε, γε-

λάοντας ο Σάμ. Ήθελα να πώ: όλα τά...

κατανοώ άγαθά του Θεού, γιατί έχω μιά

αυτολεμένη πείνα.

Κι' έστρεψε τόν κόμπο της γραβάτας

του.

—Πάντα τα χέρια! φώναξε πάλι ή άγνω-

στη. Μή λές άνησιές!

—Δεν λέω άνησιές! Έκανε ο Σάμ. Και

δεν είμαι κανένας λήταρχος για να κρα-

τάω τα χέρια μου ψηλά. Λυπάμαι πολύ, πού θα σας άπογοητέ-

ψω, μα δεν μπορώ πειά να τα κρατώ ψηλά: Μουδιάσανε!

—Προσέξτε! Θα πυροβολήσω.

—Μέ τι, παρακαλώ, άν επιτρέπετε; ρώτησε μ' ευγένεια ο

Σάμ.

—Μέ το πιστόλι μου.

—Αυτήν την καμπούρα; Θ' άστειεύεσθε βέβαια. Αυτό δεν

παίρνει φωτιά, άκόμα κι' άν τόν παρακάλεσι κανείς γονατιστός...

Κι' έπειτα, είνε άδείο!

—Άδείο: έκανε το κορίτσι και χαμήλωσε το πιστόλι για να

με μιά γρήγορη κίνησι ο Σάμ της το άρπαξε από το χέρι. "Ε-

κείνη στο κρεβάτι, αναπαυτικά σε μιά πολυθρόνα, πού βρισκόταν

—Μη φοβάστε, της έλεπε. Ποιός σας έλεπε ότι είμαι λήταρχος:

—Και τι θέλετε δώ πέρα τέτοια ώρα;

—Μπορούσα να σας ρωτήσω κι' έχω το ίδιο πράγμα! έκανε ο

Σάμ.

—Εγώ είμαι στο σπίτι μου! φώναξε το κορίτσι.

—Σας ζητώ συγγνώμη. Έγώ έξω για ιδιοκτήτη αυτού του

σπιτιού είμαι κύριο με άσπρα γένεια.

—Είνε ο πατέρας μου! Είμαι ή Μώντ Κόλιγκαμ, κόρη του λόρ-

δου Κόλιγκαμ, πού έχει αυτόν τόν πύργο. Κι' έσεις ποιός είστε;

—Εγώ είμαι ο «άτρωμος άνθρωπος»!

—Υποθέτω ότι αυτό το παρατσούκλι θα το έχετε στον υπόκο-
μο, πού συχνά έχετε. Έγώ θέλω να μάθω το πραγματικό σας ό-
νομα.

—Άς είνε, λοιπόν. Είμαι ο Σάμ Χαλλίνταυ, άπόφοιτος της
Ώξφόρδης και γιους του λόρδου Σέρ Χάμιλτον Χαλλίνταυ, του
Ντεβονσάιρ. Μά δεν τά έχω καλά με τόν πατέρα μου και ή μό-
νη δουλειά πού κάνω, είνε το να με διώχνουν διαρκώς άπ' όλες
τις δουλειές.

—Ωραία δουλειά!

—Τι τά θέλετε, αυτή είνε ή μαύρη άλήθεια. Δεν μπορώ να στε-
ρεώσω πουνένα. Προχθές τέλος, άνοίγοντας το «Μόρνινγκ Πόστ»,
είδα την έξής άγγελία: «Ζητείται άτρόμητος άνθρωπος. Πληρο-
φορία παρά τω λόρδω Κόλιγκαμ. Σίβερ Στρήτ». Παρουσιάσθη-
κα λοιπόν στον πατέρα σας και άνέλαβα να διώξω κάποιο φάν-
τασμα από έδώ πέρα, για να μπορέση ν' άνακαλύψη το θησαυρό,
πού είνε κρυμμένος σ' έναν πυργίσκο...

—Καταλαβαίνω... Ο πατέρας μου είνε ένας μανιακός!

—Άχ, έλλο, μίς Κόλιγκαμ. Ο λόρδος Κόλιγκαμ βρήκε στα
χαρτιά της οικογενείας σας πολλές πληροφορίες γι' αυτό το θη-
σαυρό και θα έρχόταν ο Ίδιος, άν δεν φοβόταν το φάντασμα. Μού
έδωσε λοιπόν ένα σχεδιάγραμμα του πύργου και τα κλειδιά και
μ' έστειλε δώ πέρα. Καί καθώς βλέπετε, είμαι έτοιμος ν' άντικρύ-
σω το φάντασμα.

—Τι λέτε; Είσαστε βέβαιος ότι θα τόν συναντήσετε;

—Δεν έξω... Προς το παρόν βρήκα έσας κι' αυτό μού φτάνει!

—Άς έχετε χάρη, πού μ' έπιασε ή βροχή στο δρόμο, άλλοιώς

θα είσαστε όλομύναχος έδώ πέρα. Έγώ κάθομαι τώρα το καλο-

καίρι στον πύργο της λαίδης Ντόρφορντ. Μά μ' έπιασε ή βροχή

στο δρόμο και προτίμησα να περάσω τη νύχτα στον πύργο μας.

Λοιπόν, πού βρίσκεται το φάντασμα κι' ο θησαυρός;

—Στον άνατολικό πυργίσκο! Έκανε θριαμβευτικά ο Σάμ.

Η Μώντ έξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

—Πώς είπατε; Στον άνατολικό πυργί-

σκο;

—Μάλιστα. Έτσι δείχνει ο χάρτης. Νά, κυττάξτε αυτόν τόν σαυρό...

—Φτωχέ μου φίλε! φώναξε ή Μώντ. Μά

ο άνατολικός πυργίσκος δεν υπάρχει

πειά. Γκρεμίστηκε έδώ και δυο χρόνια

και δεν βρέθηκαν εκεί πέρα, παρά μονά-

χα πονηκοί και κατασπίδες. Ο πατέρας

μου δεν έχει διάλο μνήμη.

—Μά τότε, θα είνε στον δυτικό πυργί-

σκο! Έκανε ο Σάμ.

—Όχι, δεν υπάρχουν άλλοι πυργίσκοι!

Έλατε, να δΐτε και μόνος σας.

Κι' ή Μώντ έφριξε στους όμους της το

μαντώ της και βγήκε μαζύ με τόν Σάμ

από το γαλάζιο δωμάτιο.

Πέρασαν λοιπόν ένα σωρό άπέραντα

και σιωπηλά δωμάτια κι' έφτασαν τέλος

στη δυτική πτέρυγα. Έκει πέρα, την ώρα

πού έκαναν να μπουν σ' ένα δωμάτιο, ά-

κούσαν έναν ξαφνικό κρότο.

—Θεέ μου! φώναξε ή Μώντ. Κάποιος

είνε!

Ο Σάμ βρήκε την ευκαιρία ν' άγκαλι-

άση τη Μώντ και κατόπιν της έλεπε:

—Μη φοβάστε. Είνε ο άέρας. Στάθετε να πάω να δώ.

—Αν μ' αφήσετε μονάχη, θα πεθάνω από το φόβο μου!

Ο Σάμ έσφιξε πιο πολύ στην άγκαλιά του την ξανθιά νέα.

Έκείνη εξακολούθησε να τρέμη και να ψιθυρίζει:

—Κάποιος είνε εκεί πέρα... Νά, βλέπετε κάτι άσπρο! Είνε το

φάντασμα... Το φάντασμα!

Έκείνη τη στιγμή έπεσε ένας κεραυνός.

Η Μώντ κρύφτηκε στην άγκαλιά του Σάμ, τρομοκρατημένη.

Έκείνος άρχισε να τη φιλή στα μαλλιά, στο πρόσωπο, στα χεί-

λη, για να της δώση θάρρος.

—Μη φοβάσαι... της έλεπε. Δεν είνε τίποτε. Στο φώς του κεραυ-

νου είδα ότι το δωμάτιο είνε άδείο... Μά δεν πειράζει... Μείνε

έτσι... όπως είσαι στην άγκαλιά μου. Θα ήθελα να έμεινες έτσι

σ' όλη τη ζωή, Μώντ...

—Ναι, Σάμ! ψιθύρισε ή Μώντ. Σ' όλη τη ζωή. Είμαι τόσο ή-

συχη στην άγκαλιά σου. Μά τι θα συλλογιόσθης τώρα για μένα;

Τι θα πής για ένα κορίτσι, πού βρίσκεται στην άγκαλιά ενός

νέου, πού δεν τόν ήξερε έδώ και μιά ώρα; Δεν είνε ντροπή;

—Όχι, Μώντ, της άπάντησε ο Σάμ και τη φίλησε στο στόμα.

Δεν είνε ντροπή, γιατί, χάρις στον κεραυνό, ο έρως μας ήταν...

κεραυνόβελος!

Κι' έτσι, ύστερ' από λίγο καιρό, ο Σάμ κι' ή Μώντ παντρεύ-

τηκαν

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικονομίας» τιμάται παντού δραχμές 4. Η αλλαγή της τιμής των παρὰ τῶν ὑποκαρτομένων ἀπαγορεύεται. Παρακαλούμε νὰ ἐνδεῶς ἀναγγελοῦντες τὰς ἀλλαγὰς, ὅσας ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντιλήψιν τῶν τοιούτων τι, νὰ μᾶς

τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε, εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μᾶς γράφουν διὰ ἐπιθυμίαν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μᾶς καὶ νὰ ἐγγραφῶν συνδρομητὰ τῶν περιοδικῶν μᾶς, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν διὰ δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἰσδιόριστε τιμῆς.

Γ. Β. κ. λ., Ἐνταῦθα. Τὸ ποιήμα σας δὲν εἶνε καθόλου καλὸ. Ἀτεχνὸ καὶ πενιχρὸν. Ἰδοὺ :

ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ ΤΟ ΦΩΣ

Τοῖγύρω μᾶς χαρὰ σκορπᾷ τὸ φῶς σου τ' ἀργυρὸ, καὶ σὺ φεγγαῖος λαμπρὸ τὸ ρίχνεις πάντα ἐδῶ, νὰ κατωλῇ τὰ βουνά, τοὺς κάμπους, τὰ λευκάδια, πὺν τ' ἀγκαλιᾷ ἀσφρά μὲ χάρι καὶ μὲ χάδια. Γι' αὐτὰ τὰ πάντα μὲ στοργὴν σὸ φαινόμενόν σου κλίνουσι καὶ τὴν τιμὴν τὴν ἀδερφὴν τοῦ Φοῖβου ἀποδίδουσι, πὺν τόσο ὁμορφὸ καὶ ὁμοειδὲς τὸ φῶς τῆς τοῦ πετάει, νὰ τὰ σκεπάζῃ χαρὰ νὰ τὰ φιλοκτυπᾷ.

Μὴ γράφετε στίχους. Ἄν σας ἀρέσει ἡ ποιησις, διαβάσετε τοὺς Ἑλλήνας ποιητὰς. — Μιμνήν Ἀνέμῃ ν. Μᾶς γράφετε τὴν ἐπιστολὴν σας, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ τὰ ἐξῆς :

«Ἀξιότιμη Κύριε Αρχιεπισκοπὴ τοῦ Μπουκέτου, σὺν στέλνω ἓνα μικρὸν πημάτιν ἀπὸ τὴν συλλογὴν μου πὺν καταρτίζω καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ δημοσιεύσῃς διὰ νὰ μὴ ἀπογοητευθῶ. Καὶ ἂν τυχὸν σας ἀρέσει νὰ μοῦ γράψετε σὸ Κάρτ-ποστάλ σας νῦν σας στήλω καὶ ἄλλα».

Σὰς ἀπαντᾷ ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ, φίλε κύριε, νὰ παύσετε καταρτίζοντες ποιητικὴν συλλογὴν. Γιατὶ ἀπολύτως οἱ στίχοι σας δὲν εἶνε ἐπιτυχεῖς. Καὶ νὰ ἡ ἀπάντησις :

Στὸ στρατὸν τὸ ραβδὶ καὶ διαβαίνω
ὦ κατὰρα πὺν μ' ἔχεις σὴν θλίψη δεινὴν
καὶ πόνον, καὶ πόνον λαχταρῶ τὴ χαρὰ
Στὰ νοῦφραρα νερά.

ΚΡεμὸ σιμῶς μου, πίσω μου ρέμα
ὦ κόσμε ψεύτρινε ντυμένε σὸ πῆμα
Ἰκαὶ πόνον λαχταρῶ τῆς ἀλήθειας λευκτερῆς
ὅπου θὰ μοῦ τὴν δώσει Ωχ !

τὸ μικρόν μου Κώχ !...

Καλὸν καὶ φρόνιμον θὰ ἦτο λοιπὸν νὰ ἀπογοητεύσατε καὶ νὰ μὴ ἐγράφετε πλέον στίχους, γιατί ἓνα ποιήμα δὲν γράφεται εὐκόλῃ, δὲν εἶνε δουλειὰ πρόχειρη. Ὅταν μάλιστα ἔχει μέσα καὶ ἐμικρόθια Κώχ, τότε — Ωχ ! — τὸ ποιήμα αὐτὸ εἶνε φαικτικόν, ἀνεπίκαιρον, δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ σὲ πόδια τοῦ, βῆχει καὶ ἀνασφίγγει. Καὶ γὰρ νὰ μιλήσουμε σοφάρᾳ, τὸ καλύτερον πὺν ἔχετε

νὰ κάμειτε, εἶνε ἡ τέλει ἐκ τῆς ποιήσεως ἀπογῆ σας. Ἀκούστε τὴ συμβουλὴν μᾶς. Εἶνε τόσο εὐκρινὴς !... — Ἰωάν. Γουλιὰμ ν. Ἐνταῦθα. Μᾶς γράφετε τὴν ἐπιστολὴν σας, προσθέτοντες καὶ τὸ σῆμα τοῦ χιτηριμοῦ — γιατί ἀραγε ; — τὰ ἐξῆς :

«Κύριε Δέκα,

Διαρκὲς ἀναλαμβάνων μορφωτικὸς ἀπὸ τὸ τακτικὸν διάβασμα τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ σας καὶ ἀποφασίσας νὰ γράψω καὶ γὰ κατὰ ὅθεν, ἐγγράμματα τὸ ἐναντὶ ὡρέον ποίημα τὸ ὁποῖον σας παρακαλῶ νὰ τὸ τυπογραφίσετε εἰς τὸ καλύτεργκόν σας περιοδικὸν καὶ σὲ καλὴ θέσιν σας παρακαλῶ διὰ τὴν τιμὴν πελάτης σας 4 1/2 γρόνια. Ἐμὲ τελειόφωτος τῆς τρίτης γυμνασίῃ καὶ σκεπτομὴν νὰ ἀκολουθῶ τὸ λογοτεχνικοποητικὸν στάδιον διὰ καὶ σας γυροῦν τὴν γνώμην μου, τί νὰ γυροῦν διὰ καὶ μου ποίημα.

Εὐπειθέστατος. Ἰωάννης Γουλιὰμ ν. Πατησίον — Κατεργκὸν (δ-

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 31-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ. (Κατοικία : Χαλάνδρι)

Όροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἑσπεριακοῦ ἔτ' ἐν ἔτος Δρχ. 200 ἢ Ἑσπεριακοῦ Δολλάρια 5

Ἑσπεριακοῦ ἔτ' ἐν ἔτος Δρχ. 100 ἢ Ἑσπεριακοῦ Δολλάρια 2

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βαλκανικὴν Κοινὴν ἀποδομὴν σάλλιν 30

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόλαια δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν

ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ. Δέκα 7

Τῆς ἐκάστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ

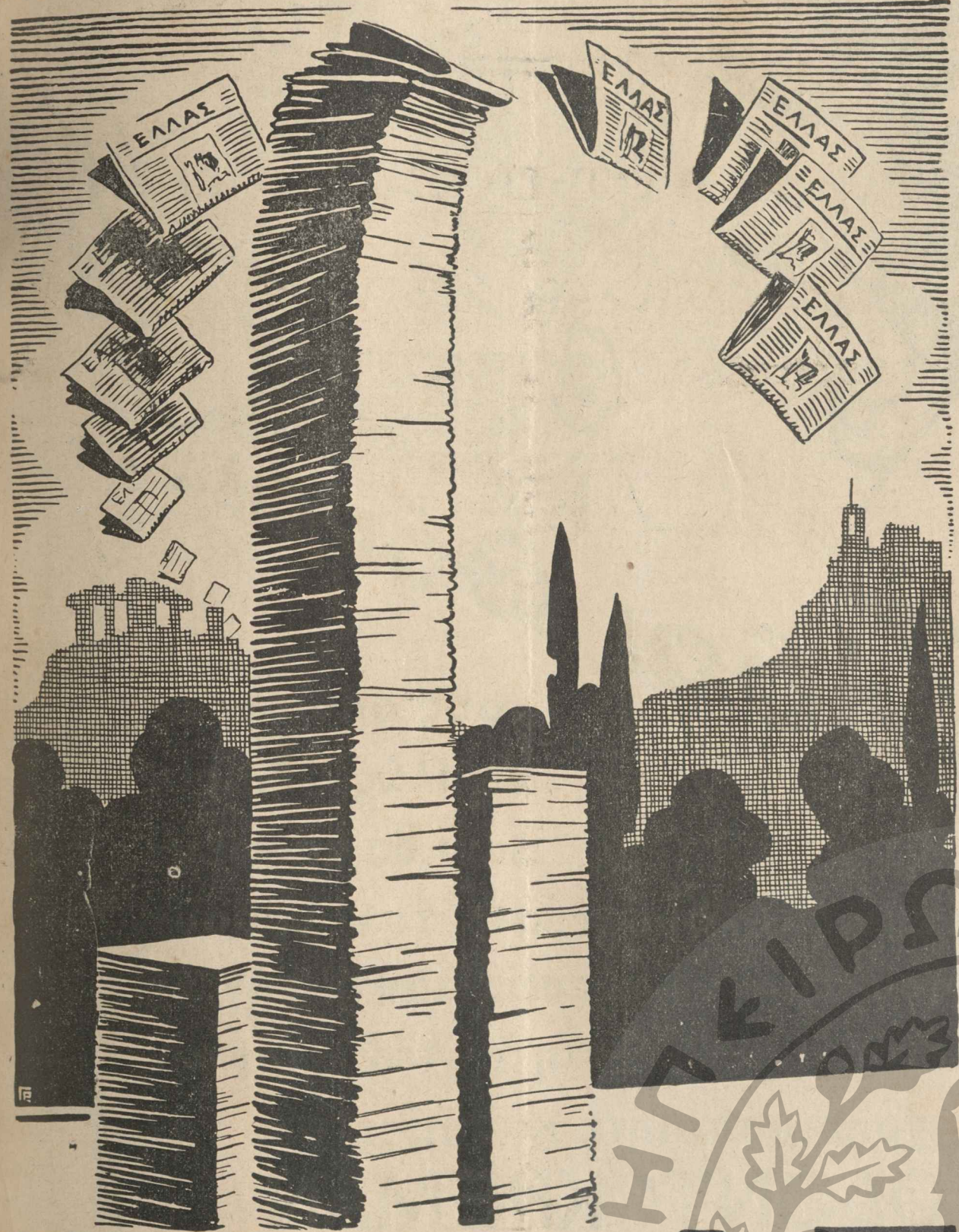
φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General

P. O. Box 497 New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ.

Καλοφροῦλου, καὶ ἐν Βελγίῳ Κογκὸ κ. Γεώργιος Ἀντωνιάδης

B. P. 445, Elisabethville, Congo Belge, ἔχον δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΛΛΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΟΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Πόβοι θόνοι :

τούς όποιους ά-
σφαλώς, Κυρία
μου, δά άποφεύ-

γατε εάν ακολουδούσατε την συμβου-
λήν μου. Δια να εξασφαλίσητε την ύ-
γείαν και την ώραιότητα τών όδόντων
σας, χρησιμοποιήτε καθημερινώς την

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ

ΣΜΑΙΤΟΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ

SMAL
PÂTE
TRADE
EST LE
FAIT AN
QUE POU
DENTS OF
UNE BLANC
ET UN ÉC
PERMANEN
ENTRETE
TOUJOURS
GENCIVES
FRAICHES
EMBAUMÉES

SPUPARFV
S. P. P.